

185.

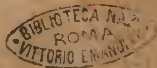
13-3.A.28

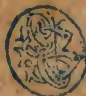
VIII G 10.9 f 12

CONSTITVTIONES CONGREGATIONIS B. MARIAE FVLIENSIS ORDINIS CISTERCIEN.

Ad S. BENEDICTI Regulam accommodatę in Capitulo Generali eiusdem Congregationis, Romæ celebrato anno 1595.

CVM LICENTIA SVPERIORVM.

ROMAE,
Apud Nicolaum Mutium. M. D. XCV.

CONSTITVTIONES
Congregationis B. MARIÆ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, ad S. Benedicti Regulam accommodatæ,

In Capitulo Generali eiusdem Congregationis Romæ celebrato anno 1595.

PRAEFATIO.

CVM multæ olim rationes sapiẽter initæ fuerint à primis Ordinis nostri Cisterciensis Patribus, maioribus nostris, hoc est, à Beato Stephano tertio Abbate Cisterciensi, à Sancto Bernardo Abbate Clarauallensi, alijsq. qui tunc erant ex eadem familia & disciplina, quibus concordiam & consensionem in suscepto instituto religioso, qua inter se coniuncti erant, inuiolatam conseruarent:

tum illud præcipuè summo consilio ab ijs factum esse memoriæ proditum est, quod ritus & instituta vitæ Regularis in omnibus Ordinis sui Cœnobijs eodem modo seruãda proposuerunt: ex quo necesse esset, vt in omni parte disciplinæ Monasticæ summè concordes atque vniformes existerent. Cum enim Regula Sancti Benedicti ad complures Obseruantiæ rationes accommodari possit, ipsiq. è Cistercio profecti in plura iam Monasteria quaquauersum fundi et propagari diuina benignitate cœpissent, ex nonnulla varietate quæ inter ipsos iam irrepserat, facilè intellexerunt, nisi nascenti dissimilitudini maturè occurreretur, breui fore vt illa consentiens & conspirans Disciplinæ concordia, qua vnanimes, & tanquam vnius moris in domo vno ore glorificabant Deum, & seruiebant ei humero vno, quotidiana varietatum accessione diuelleretur, & concideret. Itaque mali huius auertendi causa, prudenti cautione, conuocatò Generali Capitulo, cui

præstanti religione Abbates interfuerunt, cū in vnum coiuissent, Chartā quæ dicitur Charitatis, confecerunt, aliaq. multa decreuerunt, quæ cum in omnibus Monasterijs eorum eodem modo seruarentur, ipsi hoc quasi vinculo connexi pulcherrimam illam tum rituum & institutorum, tum animorum & voluntatum concordiam & vnionem perpetuò retinerent, & quasi in vnum cōalescerent. Quo tanquam domestico exemplo admoniti nos eorum posteri & filij, quāuis hoc nomine haudquaquam digni, cum eandem illam rituum animorumq. consensionem & concordiam, sine qua Congregatio Monastica stare nulla potest, sartam tectam inter nos conseruare cuperemus, illorum vestigia persequentes, atque adeo omnium Ordinum & Congregationum Regularium consuetudinem tenentes, Sanctissimi D. N. Clementis Octaui permissu faciendum nobis esse duximus, vt in hoc Capitulo generali Congregationis nostræ Constitutiones

Regulæ S. Benedicti, nostroq. instituto consentaneas ab omni Congregatione obseruandas conderemus, & literis consignaremus. Dedimus autem operam, quantum in nobis fuit, vt eæ cum synceritate Regulæ quā maximè consentientes, cum veterum etiam Patrum Cistercienſium simplicitate, religione, & sanctimonia congruerent. Nec verò parum confidimus eas Constitutiones omnibus qui in hac Congregatione erga perfectionis spiritualis institutū optimè fuerint animati, cum magno ad eam adipiscendam vsui præsidioq. futuras; tum maximæ suauissimæq. voluptati, & quod caput est, certissimæ saluti.

Illud autem primò positum à nobis sit, generatimq. semel constitutum, non esse consilij, mentis, aut intentionis nostræ, quenquā qui cōtra Decreta, aut instituta hæc commiserit, ad vllam pœnam earum quæ hic constituūtur, obligare, nisi cum Superior eius eam pœnam ei nominatim ob culpam admissam

indixerit: excepto tamen si in Constitutione scriptum sit eius culpæ reum pœna in Constitutione addita ipso facto teneri.

Sed ne ad peccatū quidem aut mortale, aut veniale volumus harum Cōstitutionum violatione quenquam obligari: nisi propter votum, quo se fortè aliquis ad id nominatim deuinxerit; aut propter contemptum, aut si aliud ius, vel causa, aut etiam præceptum Superioris in virtute sanctæ Obēdientiæ factum intercesserit.

Eo autem genere præcepti, cùm rarissimè, & in re magni momenti tantum adhiberi debeat, Superior Congregationis dūtaxat vti possit cum Assistentium sibi Seniorum consilio. In literis tamen obedientialibus dandis vsurpari possit à quouis Superiore. Sitq. penes Superiorem Congregationis potestas eius præcepti facultatem nonnunquā impertiendi alijs Superioribus, præsertim Prouincialibus, idq. cum Assistentium consilio. Quod tamen nō facilè, nec sine graui causa faciat;

cuiuſmodi ſit ingens locorũ interuallum, quo iĵ à Superiore diſiuncti ſint, aut aliqua Fratrum contumacia iubentis Superioris auctoritate celeriter comprimenda, aut alia grauis neceſſitas, quæ moram pati nequeat, addita conſideratione perſonæ cui hæc facultas conceditur. Eadẽ tribui poſſit Viſitatoribus. Qui omnes quoties eam quaſi quẽdam gladiũ diſtringere neceſſe habebunt, adhibito cõſilio Seniorum Monaſteriĵ in quo erũt, & in ſcriptis id faciant. Subſcribaturq. præceptum tum ab ipſis à quibus fit, tum ab iĵs quorum aſſenſu approbatũ fuerit, iuxta formulam tradendam.

Præterea licere volumus Superioribus Monaſteriorũ, adhibitis in conſilium Senioribus ſui cuiq. Monaſteriĵ, cũ Fratribus ſuis, aut etiam cum ſe ipſis, in iĵs quæ pertinent ad diſciplinam, & ad cõmunem victum ad tẽpus diſpenſare. Eamq. diſpenſationẽ pro rei neceſſitate repetendi, ac renouandi, nõ tamen perpetuandi, nec toti Conuentui tribuẽdi, niſi

gra-

grauiſſima, manifeſtaq. neceßitas coegerit, facultatem damus. Quod cum facient, ea religione & timore Dei faciant, vt appareat eos ad id conſiliũ non propenſa voluntate delapſos, ſed mera neceſſitate pertractos eſſe. Et in rebus grauioribus conſulant Superiorẽ Congregationis, aut Prouinciales. Cumq. deſierit cauſa Diſpẽſationis, deſinat etiam Diſpenſatio.

Quod ſi quis de his Conſtitutionibus pertinaciter diſputauerit, aut de ijs detrahẽdi cauſa cum quouis homine cõtumelioſius locutus fuerit, is primò quidẽ admoneatur, ſicut fraternæ correctionis ordo poſtulat. Deinde verò publicè obiurgetur coram omnibus in Capitulo. Poſtremò ſi hæc illi non profuerint ad emendationem, præter alias pœnas ab ipſius Superiore irrogandas, ipſo facto priuatus ſit Actiua & Paſſiua voce per quadriennium, ſilentiumq. ſeruet per menſem. Quam tamen pœnam ſi reſipuerit, liceat Superiori cũ Seniorum Monaſterij conſenſu imminuere.

Porrò

Porrò si quid in his Constitutionibus, aut alijs earum præscripto cōdendis ambiguum, aut obscurum repertum fuerit, eius interpretatio ad Capitulū generale pertineat, ex maioris partis eorum qui conuenerint, sententia definienda. Quod si necessitas postulauerit, vt ante tempus habendi Capituli ea obscuritas explanetur, Superior Congregationis cum assensu Seniorum Assistentium intereà quid sequendum sit, constituat: ità tamen vt postea tota res ad Capitulū generale referatur, vel confirmanda, vel improbanda.

Ne autem inutilis & superuacanea congeries Constitutionum fiat, harum Constitutionum Decreto abrogamus, antiquamus, nulliusq. roboris esse volumus quascunque alias antehac factas in hac Congregatione Constitutiones. Et cum in posterum aliquid noui in Congregatione constitutum fuerit, id decretum edictumq. esse, & vim Constitutionis habere tum demum intelligatur, cum ab vno & altero Capitulo, quod tertio

quoque anno celebrabitur, nullo alio Capitulo interiecto, continuatis, ex maioris partis conuocatorum Patrum sententia decretum, approbatumq. fuerit. Et id quidem post prius horum Capitulorum obseruetur, tanquam Ordinatio: post alterum autem Constitutio habeatur. Eademq. ratio seruetur in quacumque Constitutione siue ex toto, siue ex parte abroganda.

Postremò quoniam permagni interest vnumquemque leges quibus parere debeat, optimè perceptas & comprehensas in promptu habere, dent operam singuli Fratres Congregationis, vt Constitutiones quæ quidem ad se pertinent, diligenter addiscant, memoriæq. mandent. Sitq. curæ Superioribus, vt in id studium tum vniuersi, tum singuli incumbant in quoque Monasterio. Ac propterea curent eas in Conuentu fratrum, siue in Capitulo, siue in Refectorio, hoc quidem primo triennio singulis mensibus, post autem quater in anno, facto initio à Domi-

nica proximè antecedente Quatuor quæque anni Tempora, clara voce recitandas. Quod si quis Frater ei Conuentui defuerit, idem quod recitatum fuit publicè, ipse priuatim attentè legat.

DE GENERIBVS, vel vita Monachorum. Cap. I.

MONACHORVM *quatuor genera esse &c.* Cum ex quatuor Monachorũ generibus quę à Sãcto Patre & Legislatore nostro Benedicto ipso Regulæ initio proponuntur, eius sententia fortissimi sint qui ex societate in qua vitam sub moderatore agunt, Cœnobitæ vocantur: in quorum gratiam vir sanctus Regulam conscripsit: Nostrum planè est quos ad id vitæ genus diuina benignitas vocauit, ne in tanti beneficij autorem Deũ ingrati animi vitio turpiter impieq; peccemus, summa ope niti, vt eam religiosissimã vitam quam sanctissimè colamus, & ad perfectam animi puritatem, diuinamque sapientiam ei vitæ propositam ardentissimo studio dies ac noctes assiduè contendamus. Quamobrem alia tria Monachorum genera missa facien-

tes, in horum castris militemus, & armis ex hac Regula, tanquam ex instructissimo armamentario depromptis accincti aduersus animarum nostrarum hostes infestissimos acerrimè depugnemus: certa videlicet spe nixi fœlicis, gloriosæque victoriæ, & ex victoria beatissimæ immortalitatis, nō nostra virtute, sed diuino præsidio consequendæ.

Deinde secundum genus est &c. Si quis nostrum interdum vitam solitariam & Ereniticam in aliquo Congregationis loco ad eam accommodatò experiri concupierit, nolumus eius rei facultatem ei à quoquam alio, quàm à Superiore Congregationis dari posse: idque si is hoc illius animæ saluti profuturum, alijs non obfuturum iudicauerit. Atque id illi ad mensis, anni, aut summum biennij spatium concedat. Ad longius verò tempus concedere, Capituli tantum generalis sit.

Tertium verò Monachorum &c. Vt teterrimum genus Monachorũ quod dicitur Sarabaitarum in hac Congregatione vitetur, statuimus vt nullum posthac Monasterium

Con-

Congregationi oblatum recipiatur, aut etiam extruatur, quod reditus ad tredecim, aut duodecim minimùm Fratres alendos non habeat, vt Disciplina Regularis commodè seruari possit. Liceat tamen Superiori Congregationis cum consilio Seniorum Assistentium interdum ob grauem caussam dispẽsare, vt si ad decem Fratres alendos reditus Monasterij suppetant, non reijciatur.

Quartùm verò genus est &c. Ad quarti generis Monachorum qui Gyrouagi dicuntur, diram pestem ab hac Congregatione auertendam, decernimus, vt in quo quisque Monasterio collocatus est, in eo cõstanter, quieteque permaneat, nisi Capitulo generali aliter videatur, aut etiam Superiori Congregationis, Seniores Assistentes in consilium adhibenti.

Non possit Superior cuiusuis Monasterij cuiquam Fratri potestatem facere peregrè proficiscendi longiore quàm triginta milliariorum, hoc est, decem Leucarum Gallicarum, itinere, nec diuturniore quàm quinque dierum, à Monasterio absentia.

Liceat tamen Superiori Congregationis cum aliquibus Superiorum dispensare, vt longioris & viæ & absentiæ licentiam possint suis concedere.

Ne cuiquam prodeunti è Monasterio liceat aliò ire, quàm quò eundi licentiam à Superiore acceperit. Nisi quis fortè in ipsa via nactus opportunam occasionem aliquò se conferendi, quò Superior non concesserit, probabili argumento sibi persuadet Superiorem hanc sibi licentiam, si petere in mentem venisset, facilè fuisse concessurum. Ea tamen lege, vt reuersus in Monasterium id Superiori patefaciat. Qui secus fecerit, ne sit impune.

Qualis debeat esse Abbas. Cap. II.

CVM boni superioris & Magistri sit Discipulos suos non tam verbis quàm factis ad virtutem instituere, studeant Superiores Monasteriorum in seruanda quàm accuratissimè Disciplina Regulari, suis virtute

tute prælucere. Idque potisſimum faciant in rebus aſperioribus, à quibus ſenſuum, naturæque imbecillitas & mollities magis abhorrere ſolet.

Superior verò Congregationis det operam vt totum eius ſtatum optimè teneat, & percalleat, & quemadmodum ſe res in dies habeant, cognoſcat: quomodo Superiores Monaſteriorum, & reliqui officijs, & miniſterijs præfecti ſe gerant: num quo loco Diſciplinæ ratio immutari, aut ſeueritas remitti incipiat, præſertim in Monaſterijs remotioribus, & vbi ſunt Nouitiorum tyrocinia; num Conſtitutionum, & aliarum Ordinationum refrigeſcat obſeruatio.

Quæcunque maioris momenti geruntur in Congregatione, ſibi reſeruet cognoſcenda & approbanda. Et tanquam è ſpecula proſpiciens omnes partes Congregationis, omne ſtudium adhibeat vt Diſciplinam Regularem vbi ſtat, conſeruet, vbi nutat, fulciat, & quidquid vitij in mores irrepit, reſecet & excidat: cùm meminiſſe debeat ſibi (vt eſt in Regula) reddendam eſſe rationem villicationis ſuæ tum Deo, quod eſt

primum, maximeque perhorreſcendum, tum Capitulo generali.

Atque vt omnia in Congregatione melius cognoſcere, emendare & conſtituere poſsit, nõ ſatis habeat quod Viſitatores ſuo viſitandæ Congregationis officio defungantur: ſed ipſe etiam quotannis Monaſteria quæ citra Apenninum ſunt, obeat & luſtret: alia autem remotiora, quæ quidem citra Alpes ſunt, tertio quoque anno. Quod quidẽ ſi ipſe facere nequeat, hoc officium alicui quem ad id idoneum elegerit, imponat.

In Viſitatione alterũ ex Senioribus Aſſiſtentibus, & Secretarium tantùm ſibi comites adiungat.

Ipſe ſibi eligat Secretarium, hominem è Vocalibus tum fide & taciturnitate, tum intelligentia & vſu, peritiaque ſcribendi præſtantem: cuius operam promptam & opportunam in omni literarum ſcribendarum genere ad manum habeat.

Si quid in Viſitatione grauius occurrerit, aſciſcat ſibi conſiliarium aliquem Superiorum ex viciniorbus Monaſterijs. Viſita-

ſitationis autem ratio ſeorſum deſcripta dabitur.

Prouincialis Monaſteriorum Galliæ ea omnia ſemel ſaltem tertio quoque anno viſitet, aut ſi minus poteſt, ab alio idoneo viſitanda curet.

Superior Congregationis quæ maioris momenti inciderint, Capitulo generali reſeruet.

Quæ autem ſic vrgebunt, vt dilationem non admittant, ipſe cum conſenſu Aſsiſtentium Seniorum expediat, eamq́ue moderationem adhibeat, vt in ea quæ ad Capitulum generale propriè pertinent, ſe non interponat: & cætera ſic gerat, vt nec autoritati Capituli iniurius, nec ſuæ poteſtatis in vniuerſam Congregationem immemor eſſe videatur.

Quæ decreta, aut ſancita fuerint à Capitulo generali, curet quam diligentisſimè obſeruanda. Parcè autem, raroq́ue faciat Ordinationes, & à rebus nouis abhorreat.

Quæ tamen fuerint ab eo ordinata, quoad eius officium durabit, vim habebunt.

Magna cautione, parcisſimeq́ue Cenſu-

ris vtatur, tanquam acriori remedio, extremis tantum morbis adhibendo.

Posſit ſibi reſeruare aliquot Caſus cum Seniorum Asſiſtentium Conſilio, ex ijs quorum reſeruatio in Decreto Sanctiſſ. D. Noſtri Clementis VIII. Superioribus conceditur, aut qui præter illos iuxta facultatem in Decreto conceſſam, à Capitulo generali fortè reſeruati fuerint, prout ipſe ad tuendam Diſciplinam opportunius iudicauerit. Quorum omnium facultatem quibus videbitur, posſit impertiri.

Cum proficiſcitur ad Viſitationem, posſit Vicarium relinquere, vel alterum Aſſiſtentium, vel alium quemuis, modò Vocalis ſit, & Sacerdos è Senioribus. Videat tamen ne ſine necesſitate prodeat è Monaſterio ſtationis ſuæ, idemque ab alijs Superioribus diligenter obſeruandum curet.

Sedes & domicilium eius ſit Monaſterium B. Mariæ Fulienſis, Diœceſis Riuenſis in Aquitania, aut certè monaſterium S. Pudentianæ de Vrbe.

Officium eius triennale ſit, quantum videlicet eſt intermedium tempus duorum

Capitulorum generalium. Ac post id spatium temporis, cum in Capitulo generali sese officio abdicauerit, sicut & alij Superiores, possit idem Officium ei denuo demandari, siquidem videbitur ex vsu Congregationis. Idemque in alijs Capitulis generalibus sæpius repeti possit.

Eodem modo fiat de alijs Superioribus. Si autem diuina benignitas huic Congregationi sic benedixerit, vt Patrum ad regimen idoneorum copiam habeat, qui Superiores fuerint, officij sui triennio decurso, possint ad aliud triennium confirmari: post autem ab omni officio immunes in obedientia degant: nisi aliter Capitulo visum fuerit. Quando autem erit in Congregatione tanta copia Patrum ad regimen idoneorum, Capituli generalis iudicium sit.

Crimina propter quæ prorsus & sine exceptione deponentur tum Superior Congregationis à Capitulo generali, aut etiam ab Assistentibus, Visitatoribus & Procuratore generali coniunctis, vel alij quique Superiores à Superiore Congregationis, aut Prouincialibus, aut etiam Visitatoribus, si

in aliquod eorum (quod auertat Deus) inciderint, hæc sunt: Hæresis, Carnis copulatio, Conuersio bonorum Congregationis in rem, vel propriam, vel alienam, si res magni momenti fuerit Capituli generalis iudicio. Item omne crimen quod à Iure Ciuili capite punitur, aut à Iure Canonico Depositione: sicut in descriptione Visitationis sigillatim explicabitur. Possint etiam quique Superiores, quantumuis innocentes & probi, à Capitulo generali deponi, vt suprà dictum est, quandocunque Congregationis vtilitas id postulauerit.

Si Superior Congregationis ante tempus celebrandi Capituli excesserit è vita, aut exercendo officio suo quauis ratione inhabilis factus fuerit, si quidem id ante biennium à Capitulo celebrato euenerit, conuocetur statim Capitulum, vt alius eligatur. Si verò post biennium, expectetur tempus legitimum celebrandi Capituli: & defuncti, aut inhabilis viri partes interea suscipiat Senior Assistens Professione antiquior vsque ad proximum Capitulum.

Sitq.

Sitq. Regula generalis, vt quotiescunque defuerit ille, hic eius vices subeat, & omnia Superioris munera sub nomine Vicarij generalis administret, donec alius in eius qui defuerit, locum suffectus fuerit. Pro se autem eum substituat Assistentem Seniorem, quem alterius Assistentis, Prouincialium, aliorumque Superiorum (quos ea de re per literas commonefaciat) pluralitas vocum elegerit.

De Senioribus Assistentibus.

Vt in rebus gerendis nihil est capitalius præcipiti temeritate, ita nihil est salutarius prudenti consilio. In quam sententiam Sacra Scriptura, Omnia fac (inquit) cum cõsilio, & post factum non pœnitebis. Quamobrem è re Congregationis esse duximus adiungere Superiori eius duos Seniores Assistentes & Consiliarios, qui, si diuina benignitate Congregatio amplificata fuerit, quatuor sint. Habeant ij Vocem Consultiuam, non Decisiuam, præterquam in casibus in quibus eorum Assensus in his

Conſtitutionibus nominatim requiritur, & in ijs quæ ad Capitulum generale propriè pertinentia, moramque dilationis non admittentia à Superiore Congregationis definienda erunt. Eorum autem Electio quomodo fieri debeat, in deſcriptione Capituli generalis exponetur.

Horum Aſſiſtentium opera Superior Congregationis vtatur tum in adminiſtrandis rebus Congregationis, tum in capiendo conſilio: vt cum in partem oneris illi impoſiti veniant, & ille hoc adminiculo ſubleuetur, & Congregatio firmiori præſidio munita perfectius gubernetur.

In eorum Electione obſeruetur, vt eorum qui ſuperiore triennio Aſſiſtentes fuerint, alter in hoc officio ad alterum triennium confirmetur: niſi fortè videatur expedire vt ambo ad idem munus repetantur.

Nolumus Superiorem Congregationis eorum ſequendis ſententijs ea neceſſitate aſtringi, vt contra eas nihil poſſit ſtatuere. Hortamur tamen, vt eorum iudicio & prudentiæ multum tribuens, non facilè animum

mum inducat à talibus viris dissentire: cum præsertim sciat facilius fieri vt vnũs erret, quam plures. Quæ autem nominatim decernimus cum eorum consensu, non tantum consilio fieri debere, in ijs, quasi ex Superiore & duobus Assistentibus trium virorum consilium constitutum sit, quod duobus visum fuerit, id valeat, ratumque habeatur.

Si alter eorum ante expletum triennium diem suum obierit, aut quauis ratione ad officium suum factus fuerit inhabilis, aut crimen aliquod admiserit, Superiori Congregationis curæ sit, vt alius subrogetur: Ad eamque rem consensum alterius Assistentis, & viciniorum Superiorum cuiusque Monasterij, vel Prouincialium, si fuerint, per literas exquirendũ habeat. Ac totam rem ex sententia maioris partis constituat. Atque idem de Visitatoribus & Procuratore generali dictum sit. Eodem modo faciat, si alterius eorum præsentia, propter aliquod graue, aut necessarium negotium quod ei gerendum alibi mandauerit, diutius sit cariturus.

Senio-

Senioribus Aſsiſtentibus quantum fieri poterit, aliud officium non imponatur. Si tamen idoneorum hominum penuria poſtulet, poſſit alter eorum præfici Monaſterio in quo habitat, aut aliud officium ſuſcipere, quod Aſsiſtentis præcipuo muneri non ſit impedimento.

De Viſitatoribus.

Eligantur à Capitulo generali duo præſtanti pietate & prudentia Patres, qui ſingulis annis quibus Superior Congregationis, aut Prouinciales à Viſitatione quieuerint, Monaſteria grauiter & cum autoritate viſitent. Si autem diuina benedictione Congregatio creuerit, quatuor, aut ſex eligantur.

Ii in ſua Viſitatione ſtatum omnium rerum tum Spiritualium, tum Temporalium cuiuſque Monaſterij perſcrutentur iuxta formam deſcribendam.

Ambo ſimul nullo alio comite viſitent, Actaque Viſitationis ipſi perſcribant. Cui rei ſi alter eorum minus aptus fuerit, Superior

rior Congregationis alium cum consilio Seniorum Assistenrium electum in illius locum sufficiat.

Quandiu visitandorum Monasteriorum paucitas patietur, possit vterque Visitatorum alicui Monasterio præfici. Quod si maior anni pars in Visitatione ponenda erit, vel propter multitudinem Monasteriorum, vel propter locorum interualla quibus inter se distant, tum fas non sit Visitatoribus cuiquam Monasterio præesse.

Impensam faciendam in Visitationem Monasteria visitanda sustineant. Confecta visitatione Acta per Visitatores ad Superiorem Congregationis referantur.

De Procuratore generali.

Cum aliquem è Patribus Congregationis constitui qui in Vrbe apud Romanam Curiam negotia totius Congregationis procuret, pernecessarium sit, Capitulum generale vnum ad id officium deligat, Procuratorem generalem appellandum, & Romæ commoraturum.

Quæ-

Quæcunque literæ, facultates, aut concessiones à Romana Curia in gratiam Cõgregationis, aut alicuius eius Monasterij, aut etiam Fratris cuiuscunque impetrandæ erunt, per Procuratorem tantùm, alium præterea neminem, petantur.

Is rerum grauiorum ad vniuersam Congregationem & ad Constitutiones pertinentium procurandarum facultatem accipiat à Capitulo generali. Cuius tempus si rei necessitas non poterit expectare, sufficiat interim facultas Superioris Congregationis, & Seniorum Assistentium consensus. Qui contra fecerit, graui pœna mulctetur.

De Prouincialibus.

Si diuina benignitate Congregatio sic propagata fuerit, vt in Prouincias distribui necesse habeat, & quælibet Prouincia plura habeat Monasteria, Prouinciales qui singulis Prouincijs singuli præsint, constituantur. Interea Prouincialis vnus sufficiat Monasterijs Galliæ præpositus, idem

vide-

videlicet qui Superior fuerit Monasterij B. Mariæ Fuliensis. Quod quidem in præsentia necessariò fit. Alioqui Prouincialis cum fuerit, non sit Superior cuiusquam Monasterij, nisi Capitulo generali aliter visum fuerit. In Monasterio autem commodissimo Prouinciæ commoretur.

De Superioribus singulorum Monasteriorum.

Superiores singulorum Monasteriorum in Capitulo generali eligantur modo præscripto, officiumque suum obtineant vsque ad alterum Capitulum.

Summam curam, diligentiamque adhibeant in singulos sibi commissos fratres; cum sciant eorum sibi reddendam esse rationem cum apud Superiores, tum apud ipsum Deum.

In seruandæ Disciplinæ studio, & in præstanda Constitutionibus & Ordinationibus obedientia studeant cæteros anteire: nec ab æqualitatis regula discedant, nisi quatenus officij necessitas coegerit. Commu-

nibus

nibus exercitijs regularibus nequaquā se subducant, eadem lege, qua cæteri fratres, astricti Chorum, Capitulum, Collationem Patrum, Refectorium, Dormitorium suis horis obeundi (nisi grauis & necessaria causa interdum prohibuerit) ne Disciplina regularis eorum absentia languescat.

Duplici debet doctrina suis præesse &c. Vt duplici doctrina suis præsint, singulis celebrioribus Festis, hoc est, diebus quibus in Breuiarij Kalendario vox, Sermo, adscripta est: item diebus Circuncisionis, Paschæ, Ascensionis, Pentecostes, Corporis Domini, Fratres sui quisque Monasterij in Capitulo breui saltem concione per se, vel per alium ad virtutem cohortentur. Præterea Doctrinam Christianam Fratribus Clericis, Conuersis & Donatis, alijsque secularibus domesticis qui opus habuerint, semel quaque hebdomadā, die festo per aliquem Fratrem idoneum tradendam curent.

Sit ijs curæ, vt semel quoque mense congregatis Fratribus collatio, aut disputatio pia more sanctis Patribus olim vsitato fiat

de

de rebus ſpiritualibus & ſanctis. Ipſique Superiores interrogantium partes agant.

Quomodo quiſque Fratrum ſuorum tẽpus & horas ſuas collocet, exquirant diligenter, atque cognoſcant: denique operam vt omnes omni tempore in officio ſint, & ambulent in ſapientia tẽpus redimentes.

Nullum locum, aut tempus opportunum prætermittant admonendi Fratres ſuos, tum publicè, tum priuatim, præſertim ſi qua in re Diſciplinæ ſeueritatem remollеſcere videant: vt confracta alligentur, infirma conſolidentur. Ad eamque rem ſumant argumentum quod occaſio dederit, ex aliquo loco Regulæ, vel Conſtitutionum.

Singulis menſibus de ſtatu Monaſteriorum ſuorum faciant certiorem per literas Superiorem Congregationis, aut certè Prouincialem, ſi fuerit: & tum de perſonis, tum de aliis rebus grauioribus, ſi quid opus ſit, eum conſulant.

Si quis Superior diem ſuum obierit, aut officio ſuo inhabilis euaſerit, aut, quod abſit, in crimen fuerit prolapſus, Supprior

cum

cum Senioribus Monaſterij Prouincialem per literas eius rei admoneat, qui ſtatim Superiorem Congregationis conſulat. Quod ſi Prouincialis defuerit, ad ipſum Superiorem Congregationis ſcribant, qui cum Aſſiſtentium Seniorum conſenſu deſtituti Superiore Monaſterij regimini proſpiciat.

Hactenus de ijs quę grauiora ſunt, ad officium Superioris Congregationis, Aſſiſtentium Seniorum, Viſitatorum, Procuratoris generalis, & Superiorum cuiuſque Monaſterij pertinentia. Cæterum vt in domo Dei omnia quam ordinatiſsima ſint, tum prædictorum, tum aliorum minorum Officialium, nempe Supprioris, Magiſtri Nouitiorum, Cellerarij, Secretarij, Infirmarij, Portarij & cæterorum Officia latius ſeparatim deſcribentur: vt cum quiſque quaſi ſub vno aſpectu promptum explicatumque habeat quid ſui officij ſit, in eius adminiſtratione per inſcitiam non hæſitet; ſed omnia facilè & expeditè exequatur.

De

De adhibendis ad conſilium Fratribus. Cap. III.

C*Onuocet Abbas omnem Congregationem, &c.* Omnis Cõgregationis nomine intelligimus, non vnius alicuius Conuentus, aut Monaſterii, ſed totius Congregationis Monachos vniuerſos, quos in Capitulis generalibus Superiores & Diſcreti referunt.

In ipſo Capitulo generali agatur tum de Superiore Congregationis, aliiſque Superioribus eligendis, aut certè iiſdem qui fuerint, confirmandis, tum de iis, quæ ad Congregationem regendam & Diſciplinam conſeruandam, aut ſi aliqua ex parte relaxetur, aſtringendã ac reſtituendam ſpectãt.

Cætera quæ pertinent ad Capituli celebrationem & ſingula in eo gerenda, poſt alias Conſtitutiones extremo loco ſigillatim exponentur.

Quoties aliqua præcipua agenda, &c. Horum nomine intelligimus duo rerum præcipuarum genera: alterum quod

vnius Capituli generalis, aut certè Superioris Congregationis proprium eſt: alterum quod ad Capitulum cuiuſque Monaſterij pertinet. Prioris generis ſunt grauiora quæque in Congregatione gerenda: vt bonorum ſtabilium Venditiones, Emptiones, Permutationes, Emphyteuticæ Locationes & Conductiones, & omnes bonorum ſtabilium Alienationes, vel Acquiſitiones, Aedificiorum maiorum extructiones, aut deſtructiones, Fundanda noua Monaſteria, aut oblata accipienda, Miſſarum, aut aliorum Officiorum pia quorumcunque fundatione in perpetuum celebrandorum acceptiones. Quæ Capituli generalis, aut certè Superioris Congregationis autoritas ſibi vendicat.

Ad alterum genus ſpectant rerum mobilium Emptiones & Venditiones, Conductiones & Locationes immobilium in biennium, aut triennium, Eleemosynæ Scutatum excedentes, &c. quæ vt minoris momenti, quam illa, penes cuiuſque Monaſterij Capitulum ſint: vt & ea omnia, quæ, iuxta Canones, ſi à Superiore ſine

Fra-

Fratrum & Capituli consensu fiant, irrita sunt, nulliusque roboris. Eadem autem in Capitulo cuiusque Monasterij proposita, tum denique cum maiori parti Fratrum Clericorum placuerint, rata sint, executionique mandentur.

Si qua verò minora agenda sunt, &c. Horum minorum nomine ad quæ exequenda Superiori Monasterij satis est Seniores in consilium adhibere, intelligimus quæ leuiora, non tamen quotidiana sunt: cuiusmodi est erogare plus Capitato, siue Testone in Eleemosynam, vsque ad Scutati summam: Alicui, aut aliquibus Fratrum aliquid eorum quæ Regula, aut Constitutiones iubent, ad tempus dispensatione remittere, &alia huiusmodi.

Seniorum tantùm vtatur consilio, &c. Seniorum appellatione intelligimus præter Suppriorem cuiusque Monasterii, duos Sacerdotes, vbi decem vocales sunt, aut vnum Sacerdotem, vbi minor est nũmerus: quos Superior tanquam virtute, iudicio, vsuque rerum præstantiores è Conuentu suo elegerit, vt eorum consilio adiuuetur. Qui-

bus quotiescunque de rebus Temporalibus agitur, accedat Cellerarius.

Admonendi Superioris Monasterii, cum humana infirmitate in officio vacillat, partes sint maioris ex Senioribus: idque modestè & reuerenter faciat.

Quæ sunt instrumenta bonorum operum. *Cap.* IIII.

ABnegare *semetipsum sibi, &c.* Ad hanc sanctissimam abnegationem comparandam multum conferet vnicuique, si ad viliora quæque, humilioraque officia studiosè se demittat, easque res potissimum amplectatur, quas Naturæ imbecillitas aut propter asperitatem, aut propter ignominiam magis refugit; si tamen ad eas Superioris iussu vocatus fuerit.

Corpus castigare. In memoriam & venerationem Dominicæ Passionis liceat cuique Fratri sexta quaque feria, loco & tempore à Superiore deputandis, per spatium Psalmi Miserere, aut circiter corpus suū verberibus cædere. Frequentius non possit sine licen-

licentia Superioris.

A sæculi actibus, &c. Vt religiosa modestia, grauitasque seruetur, omnisque leuitas & petulantia procul absit, non sit fas cuiquam per ludum alterum tangere. Tantum eos, qui è longinquis locis redeunt, aut ad ea se conferunt, charitatis testificandæ causa, liceat complecti.

Rarissimè visitentur Sæculares, aut Benefactores, præsertim Mulieres: & nunquam nisi propter magnam causam. Possint tamen Benefactores, cum necessarium videbitur, nec facilè prætermitti poterit hoc officium, à Superiore, vel alio de eius mandato, inuisi: præsertim in morbo. Nec in eiusmodi, aut alia visitatione liceat alteri Fratrum seorsum cum Muliere loqui, nisi Fratre comite vidente & audiente.

Nemo cuiusquam negotii quantumuis ad pietatem exercendam pertinentis procurationem suscipiat sine Superioris sui licentia.

Nemo sine concessu Superioris sui quidquam restituendum ei cuius est, aut in eleemosynas erogandum, aut in alios

quantumuis pios vſus conferendum à quoquam accipiat, aut petat.

Depoſitum pecuniarum, veſtium, vini, tritici, aliarumque rerum ad mercaturam pertinẽtium non accipiatur in Monaſterio.

Non liceat fratri cuiquam eſſe Arbitro honorario in Cõpromiſſo, nec interponere ſe in Litium, aut Controuerſiarum diremptionem.

Orationi frequenter incumbere. Hyeme, hoc eſt, à Feſto Omnium Sanctorum vſque ad Paſcha Fratres in Oratorio cõgregati manè ante Laudes ſanctæ Orationi & Meditationi ſummo ſilentio per dimidiæ horę ſpatium vacent. Reliquo autem tempore hortetur Superior quiſque Monaſterij Fratres ſuos, vt ex horis matutinis aliquam ſemihoram huic ſtudio priuatim tribuant. Porrò veſperi toto anno tantundem temporis ab omnibus congregatis eidem Meditationi poſt Completorium impendatur. Atque ad hanc Meditationem, & ad eam quæ fiet ante Laudes, trino tintinnabuli pulſu vocentur Fratres.

Mala præterita cum lacrymis, &c. Ponat vnuſ-

nusquisque quotidie, si minus bis potest, semel saltem cum decurso diei spatio iturus est cubitum, quartam, vel octauam certè partem horæ in Conscientia excutienda, reuocandisque sub iudicii & censuræ seueritatem, quantum facere poterit, omnibus factis, dictis & cogitationibus suis illius diei: sciens quò frequentiús id fecerit, eò sibi purgatiorem animum ac mundiorem futurum, A mundis autem corde visum iri Deum spõdet ac recipit ipsa veritas.

Castitatem amare. Votum Castitatis quàm sanctè reddendum sit Deo à Monachis, superuacaneum est dicere, cum sit luce Solis clarius. Quare videant, vt huius cælestis & Angelicæ virtutis candorem ab omni labe purum & intactum quam diligentissimè conseruent. Atque vt ab ipsa vmbra turpitudinis absint quam longissimè, non liceat cuiquam quamuis partem corporis alieni nudam tangere, præterquam in lauandis pedibus, aut cum infirmitas valetudinis id postulat. In danda etiam pace dantis & accipientis facies distent inter se aliquo interuallo.

De Obedientia diſcipulorum. Cap. V.

SVmmæ curæ ſit omnibus quàm perfectiſſimè obedire iuſſis Superiorum, tanquam Chriſti ipſius, ſiue ea literis conſignata ſint, vt Conſtitutiones, Ordinationes, aliaque huiuſmodi, cuiuſcunque ſint generis: ſiue voce tantùm, aut etiam nutu data fuerint. Acceptoque quod iubet Superior, ea celeritate confeſtim id perſequantur omnibus rebus relictis, vt ne literam quidem inchoatam abſoluere ſibi fas eſſe ducant. Quinetiam vbi neque literis mandata iuſsio, neque voce prolata, neque nutu ſignificata erit, quid voluntati Superioris maximè conſentaneum ſit, attentè cogitent, & quibus poterunt coniecturis & argumentis colligant, ad idque ſe accommodent. Nec maioribus tantùm obtemperent, ſed minimis etiam Officialibus, in ijs, quæ ad eorum officium pertinent.

Præceptum Superioris, ſi de re maioris momen-

momenti, & verbis præceptiuis factum fuerit, ab eo cui datur, genu flexo accipiatur: ſin aliter, profunda inclinatione. Quæ etiam ſufficiat, cum Fratres congregati, ſicut in Capitulo fit, ipſum illud præceptum accipient.

Quidquid acturi erunt, cum Superiore ſuo communicent.

Ad Obedientiam pertinet, vt quiſque promptus & expeditus ſit ad officia quæque, miniſteriaque Monaſterij, & ſi quid aliud operam & ſedulitatem Monachi requirit. Ad ea igitur cum primum tintinnabulo, aut alio quoquis ſigno vocantur Fratres, nulla interpoſita mora continuò ſe conferant.

Si quis tardus, languidus, aut difficilis ad obedientiam fuerit, aut in voluntate Superioris non acquieſcens, alicuius fauore, vel auxilio cupiditatem ſuam explere conatus fuerit, aut id in alterius gratiam tentauerit (quod in Monacho facinus indignum eſt) graui animaduerſione coërceatur.

Nemo qui velit adire Superiorem Congre-

gregationis, aut Prouincialem, poſſit id facere ſine eiuſdem quem cogitat conuenire, licentia.

De Taciturnitate. Cap. VI.

ANtiquiſſimo, ſanctiſſimoque more primorum Patrum Ordinis noſtri ſint in ſingulis Monaſterijs bina Locutoria: alterum in Clauſtro, aut proximè: alterum prope Infirmitorium, vbi loquantur quibus licéntia data fuerit.

Ea Locutoria aperta & patentia ſint, atque adeo ſine oſtio. Superiores tamen in ea ſecedere non teneantur cum aliquo locuturi.

Vt conſtitutis locis & temporibus ſilentij religio ſanctius ſeruetur, inuiolatáque ſit, ſemel in hebdomada, die feſto, liceat Fratribus in his Locutorijs aliquod ex interuallis temporis quibus abſunt à Choro; pio & religioſo colloquio conſumere, aut etiam iucunda per viridarium ambulatione animum relaxare: ſic tamen, vt clamor & omnis petulantia procul abſit. His autem

tem colloquijs ſemper interſit Superior Monaſterij, vel aliquis Seniorum.

Hos ſermones cum pudore & modeſtia conferant voce ſubmiſſa, vt Religioni addictos homines decet. Nec inter ſe contendant, aut altercentur. Sed ſi qua in re fortè diſſenſio opinionum inciderit, propoſitis placidè, benignèque rationibus, eam moderationem adhibeant, vt eos non vincendi contra ſentientes, oſtentandique ingenij, vel doctrinæ cupiditate ferri, ſed veri inueſtigãdi ſtudio tantùm duci appareat.

Hi ſermones plerunque ſint de ratione comparandæ Abnegationis ſui, aut de progreſſu in virtutis ſtudio faciendo, adhibita frequenti cohortatione ad ſanctam Charitatem, coniunctionemq́. animorum in Domino. Quod etiam faciant qui extra hæc ſolennia colloquia inter ſe loquentur permiſſu Superioris.

Quæ ad regimen Congregationis, aut Monaſterii ſpectant, nemo curioſè exquirat, aut de iis ſermonem iniiciat. Sed quiſque in ſeſe tantum intuens, & ad officium ſuum attentus quidquid de ſe, aut aliis

con-

constitutum fuerit, tanquam diuinitus decretum æquo animo securus accipiat.

Caueant omnes ab eo affectu quo plerique solent de suæ nationis hominibus præclarè sentientes & loquentes, in alienæ nationis homines iniquiore animo procaciter inuehi. Complectantur potius omni charitate in Domino, laudibusque prosequantur alienas nationes, de sua tacentes. Atque vt peccandi in hoc genere præcidatur occasio, nullus in colloquio de bellis, aut contentionibus Principum Christianorum inducatur sermo.

Scurrilitates verò, &c. Vt omnis ludi, ludicræque leuitatis & petulantiæ in Monasterio remoueatur occasio, nullo modo, nulloque tempore liceat in vlla parte Monasterii canes, aut aues, aut aliud animal ad delicias comparatum alere, aut habere. Qui secus fecerit, panis & aquæ ieiunio plectatur, in medio Refectorio cibum capiens, donec eiusmodi animalia eiecerit è Monasterio.

De Humilitate. Cap. VII.

SI *omni vilitate & extremitate contentus sit Monachus &c.* Sicut in media rerum copia periclitatur Humilitas, ita in paupertate tutiſſima eſt. Quare ſcitè ſanè dictum eſt à Chryſoſtomo, Paupertatem manuductricem eſſe ad cælum. Colatur igitur ea à Monacho, ſitq. ei in amore & delicijs, nec vlla vel minima re vnquam violetur. Ac ſibi quiſque perſuadeat rerum Monaſterij ad vitæ vſum comparatarum minimam deterrimamq. partem ſibi ceſſuram, vt ad patientiam & mortificationem ſalubriter exerceatur.

Supellex omnis & inſtrumenta Monachorum ſint qualia decent pauperes. Lances, patinæ, vrceoli, cæteraq. menſæ vaſa ſint fictilia, aut lignea, ſimpliciſſimique operis.

Menſæ ſtructura ſimplici ternos palmos altæ, binos cum dimidio latæ mappa, ſeculari more, non ſternantur. Sed cuiq. Fratri ſua mappula apponatur cum ſimplicis artificij cultello & cocleari ligneo.

Bre-

Breuiaria, libri, cæteraq. omnia quæ Monacho ſunt vſui, non ſint exquiſitè, aut affabré ornata: ſed eorum quibus deſeruiunt, paupertatem ipſa ſpecie teſtentur.

In Crucibus, Coronis, Agnus Dei, Imaginibus & alijs huiuſmodi ſumma ſimplicitas ſeruetur. Non adhibearur eis aurum, aut argentum, ac ne ebur quidẽ: nec quidquam eorum vnius Iulij (qui quinque ſolidis Galliȩ reſpondet) vel ad ſummum duorum Iuliorum pretium excedat. Quod ſi maioris pretij fuerit, quantumuis ſit dono datum ab extraneis, non poſſit Fratri cuiquam habendum permitti.

Omnia ædificia, Monaſteriaque noſtra ſimplicis ſtructuræ ſint, commodæ tamen, atque opportunæ ad Diſciplinæ noſtræ obſeruantiam.

Nullis niſi ſimplicibus picturis, & in locis publicis, hoc eſt, Capitulo, Refectorio, Dormitorio, nec in omni eorum parte, ſed in capite tantùm, ornata ſint. Eaq. ſimplicitas in poſterum accuratè mordicuſq. teneatur in locis quæ nobis ad noua Monaſteria fundanda oblata fuerint, accipiendis.

Reij-

Reijciantur ea potius, quam ſanctæ paupertatis & ſimplicitatis noſtræ cãdori ſtructura ipſorum magnificentiore quidquam labis aſpergatur. Debet enim nobis eſſe perſuaſiſſimum, nos quo incultius ædificamus domos noſtras, hoc ſplendidius ædificare conſcientias, tum noſtras, tum alienas: cum ſtudium paupertatis maximũ ſit Monachorum decus.

Sacerdotum & altaris miniſtrorum, aliaq. Eccleſiæ ornamenta ſimplicia ſint & ipſa, minimeq. pretioſa, non ſerica, nec auro, argentove intertexta, quæ quidem à nobis fuerint comparata. Tantum liceat Pyxidem ſanctiſſimæ Euchariſtiæ, & Calices argenteos, aut etiam inauratos habere, itemq. Tabernaculum ipſum extrinſecus inauratum, intus ſerico panno conueſtitũ.

Quæcunque autem ornamenta Eccleſiæ pretioſiora, hoc eſt ſerica, vel auro, argentove intertexta, vel ornata à quibuſuis oblata fuerint, accipi poſſint. Sed moneãtur ſeculares qui in hoc genere nobis benignè faciunt, vt ſimplicia, noſtroq. inſtituto accommodata largiantur. Nemini autem

fas

ſas ſit illa pretioſa petere.

Sint ſubſellia Chori ex communi, viliq. ligno, minimeq. affabre facta, tabulis, aut aſſeribus, antiquo more, & inter ſe diſtincta.

De Officijs Diuinis in noctibus.
Cap. VIII.

OCTAVA *hora noctis ſurgendum eſt &c.* Octauæ horæ nomine intelligimus ſecundæ partis noctis in tres partes diuiſæ horam vltimam: vt nox veterum more accepta, hoc eſt, ſpatium temporis quod à Solis occaſu ad eius ortum ſequentis diei decurrit, in duodecim horas inæquales diuidatur. Quare hyberno tempore, cum nox eſt quindecim horarum æqualium & communium, quæ dicitur à S. Benedicto octaua noctis hora, decima erit huius ætatis horologiorum Italicorum, Gallicorum autem ſecunda cum dimidia poſt mediam noctem.

Vt ſurgendi ſignum à Sacriſta, vel alio

ad

ad id à Superiore deputato, crepitaculo datum fuerit, expergefacti Fratres continuò surgant, & gratijs actis Deo, Angeloque custodi pro noctis transactæ beneficio, cum primum signum vigiliarum audierint, eant alacriter in Chorum, ingressique & Aqua benedicta aspersi, si transeant ante aliquod Altare, profunda inclinatione venerentur. Si verò ibi fuerit sacrum Corpus Domini, id flexis genibus terram osculantes sanctè adorent. Idemque faciant, quotiescunque ante id transierint. Cum autem peruenerint in loca sua, genibus flexis pia meditatione ac precibus enixè contendant animum sancto igne diuini amoris inflammatum ad Dei laudes rite religioseque concinendas excitare, donec signum postremum Officij detur.

Ritus & Cærimoniæ toto diuino Officio tum diurno, tum nocturno seruandæ petantur è Rituali nouo ad antiquissimam consuetudinem Ordinis nostri, quantum fieri poterit, accommodando.

A Choro, publicaque recitatione diuini Officij nemo absit, nisi iusto impedimento

prohibitus, de Superioris licentia. Iique maximè adesse semper studeant, quorum aliqua propria functio est, vel Officium in Choro. Qui autem absuerit, det operam vt in Choro, vel loco certè alio qui sacram precationem deceat, & euagationi animi occasionem non præbeat, Officium recitet.

Vt iam digesti surgant. A Pascha ad Kalendas Octobris non liceat cuiquam cum post Completorium itum est in Dormitorium, supra horæ spatium vigiliam producere: nec reliquo anni tempore supra duas horas, nisi Superior id nominatim concesserit.

Quot psalmi dicendi sunt in nocturnis horis. Cap. IX.

Qualiter æstatis tempore nocturna laus agatur. Cap. X.

Qualiter Dominicis diebus vigiliæ agantur. Cap. XI.

Hæc tria capita Regulæ obseruentur ad literam.

Quo-

Quomodo Matutinorum solennitas agatur. Cap. XII.

DIebus Dominicis & Feſtis quibus ab opere vacatur, in Miſſa Conuentuali bini cerei accenſi ſuper altare luceāt. Diebus verò ſolēnioribus, hoc eſt, quibus celebrandæ Miſſæ maioris Superioris partes ſunt, quaterni.

Qualiter priuatis diebus Matutini agantur. Cap. XIII.

L*itaniæ, & completum eſt*. Litaniarum nomine intelligimus Kyrie eleiſon, quod dicitur ante Pater noſter.

In natalitijs Sanctorum qualiter vigiliæ agantur. Cap. XIIII.

SVperioribus quibuſque Monaſteriorum curæ ſit, vt dies feſti à fœl. rec. Sixto V. indicti celebrentur. Quod ne

obliuione prætermittatur, notentur ij dies in Breuiarijs & Missalibus. Idemque fiat de aliis festis à Sede Apostolica in posterum indicendis.

Alleluia quibus temporibus dicatur. Cap. XV.

NE discrepemus à S. Romana Ecclesia, in posterum Alleluia vsque ad Septuagesimam tantùm canatur. Gloria Patri etiam à feria quarta hebdomadæ sanctæ vsque ad Pascha omittatur. Qua hebdomada si Cardinalis S.R.E. aut Princeps secularis magnæ potentiæ qui ad aliquam Ecclesiarum nostrarum fortè venerit, nocturnum Officium nostri Breuiarij ad vesperam antecedentis diei, more Romano, celebrari petierit, concedi possit.

Qualiter diuina opera per diem agantur. Cap. XVI.

IN triplici Officio decantando, hoc est, Regulæ, Beatissimæ Virginis & Defunctorum,

ctorum, nusquam discedatur à præscripto Breuiarij nostri Ordinis. Ac semper Beatissimæ Virginis Officium Officio Regulæ præeat, nisi in Completorio.

Officium Beatissimæ Virginis Cantu qui dicitur in directum, semper canatur: Itemque Officium Defunctorum, præterquam in maioribus Anniuersariis, & pro præsenti Defuncto.

Conuersi quorum in operis & ministeriis temporalibus Monasterii versatur Officium, Horarum Canonicarum pensum per Orationis Dominicæ & Salutationis Angelicæ certo numero definitam repetitionem persoluant. Ac pro Vigiliis quidem, aut Nocturnis dicant viginti Pater noster, totidemque Aue Maria, Pro Laudibus & Vesperis, dena, Pro reliquis singulis Horis, quina. Sed diebus Dominicis & Festis quibus ab opere cessatur, duplicato penso dicant ad Nocturnos quadraginta Pater & Aue. Reliqua officia non duplicent.

Cōuersi diebus Dominicis & Festis quibus vacatur, conueniant ad omnes Horas Canonicas, tum diurnas, tum nocturnas,

in locum ſibi extra Chorum conſtitutum: vbi Profeſſione antiquiori curæ ſit alios interim in officio diſciplinaque continere. Cæteris diebus ad Nocturnos, Laudes, & Completorium tantùm conueniant in dictum locum. Reliquarum autem horarum preces, cum earum tempus inciderit, vbicunque ſunt in opere ſuo, genibus flexis ante aliquod Oratorium, quantum fieri poterit, perſoluant: nec eas propter vllum opus, aut negotium non penitus neceſſarium differant.

Ad Salue Regina, poſt Completorium decantandum, & Meditationem ſubſequentem iidem Conuerſi, & ipſi Donati, ſi poſſit fieri (de quo Superioris iudicium ſit) quam diligentiſsimè conueniant, Aqua benedicta pòſt à Superiore aſpergendi, & rectà cubitum cum ſilentio ituri. Sin autem Donati ad Salue Regina venire non poterunt, at Aquæ benedictæ aſperſioni ſemper adſint.

Quot Psalmi per easdem Horas dicendi sunt. Cap. XVII.

Quo ordine ipsi Psalmi dicendi sunt. Cap. XVIII.

Hæc duo capita obseruentur ad literam.

De disciplina psallendi. Cap. XIX.

AD diuini cuiusque Officii celebrationem; ne qua ex parte claudicet, iuxta præscriptum Breuiarii & Ritualis conficiendi rite dirigendam, in omni Congregationis Monasterio eligatur ab eius Superiore Præfectus Cærimoniarum, idem videlicet qui Cantor: cui id officium sedulò gerenti omnes in eo genere obediant.

Psalmi, Cantica, Hymni, & cætera in diuino Officio, & Missis maioribus canenda ad nostri Ordinis cõsuetudinem accommodentur, seruatis quæ præcepta sunt à S.

Bernardo, Sermone 47. in Cantica Canticorum. Excipimus Inuitatoria, Antiphonas, Responsoria maiora, Missæ introitum, Graduale, Versum, Alleluia, Tractum, & Postcommunionem. In quibus omnibus decantandis Cantus qui dicitur In directũ, adhibeatur. Antiphona tamen Salue Regina proprio cantu suo, more nostri Ordinis, post Completorium canatur.

In nonnullis maioribus Festis, vt populo qui fortè frequẽs in aliquam nostrarum Ecclesiarum conuenerit, magis satisfiat, si Chorus idoneam canendi peritiam habuerit, & Superiori placuerit, possit integra Missa Cantu Ordinis decantari.

Regulæ Officium aliquanto grauiùs & lentiùs cantetur, quam Beatissimæ Virginis: & hoc lentiùs, quàm Officium Defunctorum. Quod tamen ipsum distinctè, & cum aliqua respiratione, vel pausa in medio quoque versu pronuncietur. Diebus verò Dominicis & Festis, præsertim solennioribus, in Regularis, & Beatissimæ Virginis Officii decantatione maior etiam lentitudo solito adhibeatur.

In

In nulla diuini Officii, aut Missarum parte liceat Cantu figurato, aut symphoniaco, vel musico vti, nec Organis, aut alio quouis genere musici Instrumenti. Longissimeque absint hæc omnia à Monasteriis nostris. Nec in ea re dispensari possit.

De reuerentia Orationis.
Cap. XX.

C*Vm omni puritatis deuotione, &c.* Ne per aspectum Extraneorum animus per se ipsum satis lubricus & mobilis ab Oratione & piis meditationibus ad inania auocetur, non admittantur Extranei in Choros Monasteriorum nostrorum tempore quo celebratur diuinum Officium, nec intra cancellos Altaris, nisi Religiosi & Clerici.

De Decanis Monasterij.
Cap. XXI.

S*I maior fuerit Congregatio, &c.* Si in aliquo Monasterio Congregationis nostræ

ſtræ Fratres Profeſsi Clerici plures quàm viginti fuerint, Superior eius Monaſterii cũ Seniorũ conſilio in ſingulas Decanias ſingulos Decanos eligat & conſtituat, idque ex ordine Sacerdotum, ne peccetur in ſacros Canones. Quod etiã in Prioris, Supprioris, & Magiſtri Nouitiorum electione ſeruetur. Si tamen paucitas Sacerdotum idoneorum in aliquo Monaſterio id non ſinat, liceat interdum permiſſu Superioris Congregationis Suppriorem, aut Decanum ex ordine Diaconorum eligere. Dicti autem Decani denis Fratribus ſinguli præſint. Quod ſi Profeſſorum Clericorum numerus vicenarium non exceſſerit, ſufficiat iis regendis poſt Superiorem Prior, & Supprior in Abbatiis: in Prioratibus verò poſt Superiorem, id eſt, Priorem Supprior.

Cap. Nullus in Præpoſitũ.

Secundùm vitæ meritum, & ſapientiæ doctrinam.
Etſi probitati & ſanctimoniȩ quantauis doctrina, aut eruditio ne comparari quidem poteſt: cum tamen illi ex hac multum roboris & præſidii accedere ſoleat, vt noſtris ad ſuæ ſalutis & alienæ rem fœliciter gerendam in Domino, nullum genus auxilii de-

ſit,

ſit, operæpretium viſum eſt hoc etiam doctrinæ adiumentum illis tradere: præſertim vt id genus inſcitiæ, quo officii ratio periculosè ignoratur, nec ea ipſa intelliguntur, quæ quotidie in Regula & Breuiario leguntur, procul à nobis repellatur. Quare placet in eorum gratiam qui Latinæ linguæ imperiti ſunt, ſtudium Grammatices in noſtra Monaſteria admitti: vt ei quantum neceſſe erit, iudicio Superioris operam dent.

Eius ſtudii exercitatio quotidiana ſit, exceptis Feſtis quibus vacatur ab opere, aliiſque diebus quibus Superior Monaſterii propter aliquas cauſas eam intermittendam cenſuerit.

Statuimus etiam vt ad vtilitatem tum promotorum ad Ordines, tùm promouendorum vno aut altero die cuiuſque hebdomadæ ratio Fidei Articulorum, Sacramentorum Eccleſiæ, Decalogi, aliorumque eiuſmodi ſimplici, minimèque curioſa explicatione tradatur. Sacerdotes denique ad ſcientiam Caſuum conſcientiæ vno minimùm die cuiuſque hebdomadæ informentur.

Ad

Ad ſtudia Grammatices ii tantum vocẽtur quos Superiori Congregationis, Prouinciali, aut Viſitatoribus Superiorem Monaſterij in conſilium adhibentibus viſum fuerit. Omnibus autem in vniuerſum, maximeque ijs qui linguæ Latinæ ſtudebunt, omni librorum obſcœnorum, aut inania tractantium lectione interdicimus.

Ne autem nimio diſcendi ſtudio opus manuum deſeratur, teneantur ij ipſi qui quotidie in ſtudio literarum verſabuntur, vnum ſaltem interuallum temporis quo diuinorum Officiorum celebrationes inter ſe diſtant, operi manuum impendere. Alij autem quorum in ſtudijs literarum quotidiana exercitatio non erit, ijs tantùm diebus quibus prælectionem accipient, eandem ab opere manuum vacationẽ habeant. Liceat tamen Superiori Monaſterij alicui maiori otio indigenti propter alios docendos, vel habendam concionem omnis operis manuum immunitatem dare.

Conuerſi nullo pacto literis operam dent, aut id ſibi concedi petant. Qui tamen eorum expeditè legere ſciuerint, ijs

præter

præter libellum de Doctrina Christiana, & Horas Beatissimæ Virginis, alius tantum liber spiritualis concedi possit. Qui eorum plus in hoc genere sibi assumpserit, ieiunio panis & aquæ vnum diem mulctetur, aut aliter puniatur arbitrio Superioris.

Quod si quis forte ex eis, &c. Superior Monasterij si quem suorum propter scientiam, existimationem, nomen, aut etiam officium & munus grauius quo fortè fungitur, aut propter aliam quamcũque causam sibi placere & superbia efferri animaduerterit: aut propter naturæ, vel ingenij eius propensionem ad inanem gloriam, periculum esse viderit, ne in id vitium incidat, omnem rationem prudenter ineat, qua malo vel orto medeatur, vel orienti occurrat, & saluti Fratris, & Congregationi (cùius in humilitate & contemptu omnis humanæ gloriæ summum decus & dignitas est) prospiciat atque consulat. Quinetiam si necesse esse viderit, eum qui propter officium sese insolenter effert, de officio deijciat.

Quomodo dormiant Monachi. Cap. XXII.

S*Inguli per ſingulos lectos, &c.* Vt & honeſtati & ſtudio ſanctæ Orationis ſolitudinem amantis eadem opera ſeruiatur, ſtatuimus vt in poſterum vſitato alijs Religionibus more noſtrorum Monaſteriorũ Dormitoria in Cellulas diſtincta ſint.

Singulis Fratribus ſingulæ Cellulæ ſint, exceptis Nouitijs & nouis Profeſſis, qui quandiu Magiſtro Nouitiorum ſuberunt, vnicam maiorem Cellam lectis vnicuique ſeparatim aſſignandis diſtinctam habeant vniuerſi.

Cellula cuiuſque Monachi longa ſit palmos duodecim, lata decem, alta item decem. Oſtium ſit duos palmos cum dimidio latum, altum octo. Feneſtra alta ſit duos palmos cum dimidio, lata palmum cum dimidio. Cellulæ oſtium peſſulo ligneo, aut etiam ferreo (ſi commodius videbitur ad excludendos Seculares) intus claudatur,

funi-

funiculo, aut alia quauis ratione, dum modò ſine claui, extrinſecus aperiendum. Superioris tamen & Magiſtri Nouitiorum Cellulæ poſſint obſerari.

Cellula quęque habeat in ſuperiore parte oſtij ſui foramen rotundum, tabella ductili, quæ in vtramque partem facilè agatur, extrinſecus coopertum: nimirum vt per id foramen Frater Cellula ſua incluſus poſſit conſpici à Superiore, vel Superioribus, quibus tantum hoc concedimus: vt quid agat Frater, ſtudijs ne ſpiritualibus vacet, an otio fortè langueat, ſcire poſſint. Nec quiſquam id foramen intus occludere, aut aperire audeat. Qui contra fecerit, ieiunium panis & aquæ per vnum diem in medio Refectorio ſubeat. Tabellæ autem ſupradictæ affixa ſit imago Sancti alicuius in charta depicta, ex quo Sancto Cellula nomen accipiat.

Sicut Cellulæ Dormitorij ſimiles inter ſe & vniformes eſſe debent, ſit etiam ſupellex ipſarum prorſus vniformis, vt in omnibus Simplicitas & Paupertas Monaſtica eluceant.

In

In quaque Cellula ſit lectulus ligneus operis ſimpliciſsimi,& in eo ſubſtratus ſaccus palearum,aut matta iuncea cum ſacculo palearum pro capitali: poſtremò ſagum vnum , aut alterum , ſi opus fuerit , id eſt , ſtragula ſimplicitatis religioſæ ad corpus cooperiendum . Qui tamen voluerit ſuper nudis tabulis ſomnum capere , liceat , niſi Superior nominatim prohibuerit.

Imagines religioſæ ſint in quaque Cellula duæ , aut tres ad ſummum; eæque ſimplices , auro , aut argento nequaquam illitæ . Sit etiam ſella cum menſula & pluteolus, aut aſſer ad aliquot libros & alia neceſſaria reponenda .

In Cellulam alienam nemini præter Superiorem ingredi fas ſit , qui licentiam ab eo nominatim non habuerit. Quam tamen non concedat poſtquam pulſatum eſt ad Salutationem Angelicam veſperi , aut antequam pulſatum ſit manè , aut tempore quietis meridianæ . Qui ſecus fecerit , ieiunio panis & aquæ plectatur, aut alia pœna grauiori arbitrio Superioris .

Quoties quis de licentia Superioris in

Cellu-

ſam alienam erit ingreſſurus, dicat ad oſtium Cellulæ Benedicamus Domino. Qui autem intus eſt, reſpondeat, Deo gratias. Nec ille ante intret, quàm hoc audierit. Et dum ibi ambo fuerint, ſit oſtium apertum.

Liceat cuique Fratrum ingredi in Cellulam Superioris, & cuique Nouitio & nouo Profeſſo in Cellulam Magiſtri Nouitiorum.

Candela in eadem Cella, &c. Cellæ illius nomine ipſum Dormitorium intelligimus, Cellulis, vt diximus, diſtinctum. In quo candela, aut lucerna ſit, aliquanto ante quàm exeatur è Completorio, accendenda: vt Fratres dum è Choro in Dormitorium veniunt, lumen ibi reperiant. Idque lumen totam noctem vſque ad diem perduret. Dormitorium autem Fratribus ingreſſis obſeretur, tradanturque claues Superiori.

Dormitorium, Cellulæque omnes ſingulis ſaltem hebdomadis euerrantur, omnibuſque ſordibus expurgentur.

Fratres per Dormitorium ambulantes

placidè & ſuſpenſo veſtigio ambulent, ne quo ſtrepitu alij obturbentur.

Veſtiti dormiant, &c. Nemo ſine Cuculla & Caputio dormiat (cum ex ijs conſtet veſtitus Monachi) nec diſcinctus.

De Excommunicatione Culparum. *Cap.* XXIII.

QVamuis Culpæ quæ committi poſſunt à Monachis, tam multæ, variæ, multipliceſque ſint, vt nec ipſæ, nec Pœnæ ſingulis ipſarum debitæ deſcribi ſigillatim vllo modo poſſint: vt tamen Superioribus aliqua lux afferatur, qua varietates earum poſſint internoſcere, atque ita peccantibus pro modo Culpæ cuiuſque iuſtas Pœnas irrogare: operæpretium duximus Culpas omnes in pauca genera conferre, & cuique generi Pœnam eius menſuræ reſpondentem definire: ita tamen vt ea Superioris arbitrio frequenter augenda, vel minuenda ſit: cum ſæpe propter circunſtantias & Culpæ ſuo genere leues

graues

graues reddantur, &ſuo genere graues leues fiant. Igitur vt Culpas leues taceamus, ponatur Culparum maioris momenti tria eſſe genera,& idcirco Pœnas quoque in triplici eſſe differentia. Quod videlicet S. Benedictus voluit, cum tres Excommunicationis modos conſtituit.

Culpæ ſunt graues, grauiores, & grauiſſimæ. Grauis culpa eſt, in quam qui incidit, Menſæ participatione priuatur. Cui Pœnæ adiunctæ ſunt & aliæ: cuiuſmodi eſt prohiberi Pſalmum, aut Antiphonam in Choro imponere, & Lectionem recitare, item refectionem cibi poſt Fratrum refectionem capere. Quæ quidem Pœna quãuis ſegreget Fratrem à Fratrum cœtu, quod ad hæc attinet, in alijs tamen rebus ab eorum conſortio non ſeiungit.

Grauior Culpa eſt, in cuius Pœnam Frater non ſolùm à Menſa communi & alijs adiunctis excluditur, ſed ab ipſo etiam Oratorio. Quapropter omni ſermone, commercioque Fratrum ei interdicitur, debetque ſeorſum ab alijs refici, & opus ſibi iniunctum facere.

Grauiſſima verò Culpa eſt, cuius Pœna propriè Excommunicatio dicitur: qua qui tenetur, à Superiore tanquam membrum putridum ab omni aliorum ſocietate præciditur & amputatur. Qui videlicet præfracto & obſtinato animo contumax & rebellis nec verborum admonitione, nec prædictarum leuiorum Excommunicationum Pœnis, nec corporali caſtigatione ſanari potuit: ſed ipſis remedijs ingraueſcente morbo animi deterior factus magis in dies inſoleſcit, & in ſuperbiam maiorem elatus nulli generi curationis ad ſanandam eius animam adhibitæ locum relinquit. Atque hæc propriè eſt Excommunicatio Canonica, quæ excludit à Sacramentis & communione fidelium, cum duæ ſuperiores Monaſticæ ſint Excommunicationes, aut potius Excommunicationis imagines & imitationes quædam.

De Culpa leui.

Culpæ leuis nomine intelligimus omne peccatum Monachi quod per imprudentiam,

tiam, aut ignorationem admittitur, linguæ errore, aut iudicij minus recti vitio, obliuione, incuria aut negligentia, alijsque huiusmodi minoris prauitatis causis, non mala mente, aut improbo animo: qualia sunt (vt ex paucis iudicium fiat de omnibus) quæ sequuntur.

Si quis non omnibus relictis, vt vocatur ad diuinum Officium, confestim (modesta tamen festinatione) sese contulerit in Oratorium.

Si ad primum Gloria patri, cuiusque Officij non adfuerit in Oratorio, aut sine permissu Superioris omnino ab Officio abfuerit.

Si in Oratorio diuini Officii tempore vagis & curiosis oculis, aut quouis capitis, manuum, reliqui ve corporis indecoro & parum religioso gestu, aut motu animi sui leuitatem prodiderit.

Si quis cum in Capituli, Lectionis, aliorumue verborum, quæ in Choro alijs audientibus vnus tantum pronuntiat, recitatione errauerit, aut aliud quiduis quo turbetur Chorus, admiserit, non continuò

coram omnibus terram fuerit osculatus, aut si dum cantat cum alijs, aliquo errore lapsus, non statim terra digitis contacta satisfecerit.

Si quis in Choro, Capitulo, Refectorio, aliisue locis in quæ cœtus vniuersus Fratrum conuenit, risum ediderit, aut alijs concitauerit.

Si quis in inclinationibus, genuflexionibus, alijsue Cærimonijs ritè religioseq. obseruandis negligentior fuerit.

Si in diuino Officio dormitauerit.

Si in Oratorio, aut Dormitorio strepitum quo alii obturbentur, ediderit.

Si cum habeat loquendi facultatem, de rebus vanis & inanibus sermonem fecerit.

Si res Monasterij negligenter tractauerit.

Si vas, aut aliud quidquam ex supellectili fregerit, aut amiserit.

Si Capitulo, aut Lectioni Collationum quæ fit ante Completorium, non adfuerit, aut prætermissa communi Conuentus refectione, in alteram posteriorem, quæ Lectoris mensæ & Coquorum est, cibum capere

pere ſine licentia diſtulerit.

Si proclamatus ab alio eum viciſſim eodem die proclamauerit.

Si otioſus per Monaſterium vagatus fuerit.

Si in alterius officium ſe interpoſuerit, eo inuito.

Si egreſſus è Monaſterio alia loca petierit, quàm ad quæ licentiam eundi à Superiore accepit.

Si reuerſus in Monaſterium non ſtatim adierit Superiorem.

Hæc, aliaque eiuſmodi leuiora peccata primò quidem verbis caſtigentur, poſt autem Proclamatione facta in Capitulo, aut coram Superiore, qui peccanti iniungat vt Pſalmum, aut aliud in Pœnitentiam recitet, aut vt in Refectorio, vel alibi in Conuentu Fratrum culpam ſuam ipſe palàm pronuntiet, eiuſque veniam à Deo, & Fratribus petat. Ad idem Pœnæ genus pertinet humi cibum capere in Refectorio, In Choro cum ceſſatur ab Officij celebratione, paſſis brachijs aliquantiſper preces aliquas recitare, Genibus flexis precari Deũ,

vt ſibi peccatum condonet, In aliquo abiecto miniſterio verſari.

Cui autem hæ Pœnitentiæ nihil proderunt ad emendationem Culpæ, volumus eam Culpam quamuis per ſe leuem in numerum grauium referri, & pro graui haberi, atque plecti. In quo Superioris erit acri iudicio adhibito rem expendere, vt leues Culpas à grauibus prudenter diſcernat. Fit enim ſæpe vt peccata quæ genere ſuo leuia ſunt, propter inſignem contemptum Legis, aut Præcepti, proteruiamque peccantis, ad grauium peccatorum ordinem pertineant. Quare non tam quid factum ſit, intuendum eſt, quàm qua mente factum ſit: vt Culpa quaque iuſtis ponderibus examinata, quæ Pœna debeat peccantibus inferri, poſſit rite conſtitui.

Qualis debeat eſſe modus excommunicationis. Cap. XXIIII.

De graui Culpa.

GRauem Culpam incurrit Frater, primùm qui contra Præceptum Superioris

rioris aliquid quantumuis paruum, minimique momenti committit. Nec tamen id propterea Mortale Peccatum cēſeri debet, niſi natura ſua tale fuerit, aut cum contemptu præcipientis admiſſum ſit, aut Superior in virtute Sanctæ Obedientiæ iuſſerit.

Item qui Ieiunia Regularia ſine licentia violat.

Qui cum aliquo Priorum ſuorum peruicaciter contendit.

Qui ſuperbè reſpondet Superiori.

Qui alteri calumniando detrahit, aut alterum contumelia afficit.

Qui cum altero rixatur, ſiue in Monaſterio, ſiue foris, vel qui dedita opera mentitur.

Qui Silentium inutili ſermone frangendi, aut in alia quauis re delinquendi conſuetudinem habet.

Qui ſuum, aut alterius peccatum defendit.

Qui literas ad aliquem mittit, aut ad ſe miſſas legit, nō ante monſtratas Superiori.

Qui negotium aliquod extraneum ſuſcipit

pit ſine licentia Superioris, aut ſuſceptum cum Superiore non communicat.

Qui in domo ſeculari, aut alibi ſeorſum à ſocio cum muliere loquitur, ita nimirum vt videri non poſſit.

His, alijſque huiuſmodi Grauibus Culpis, vt primum admiſſæ ſunt, Pœnarum quæ ſequuntur, aliqua inferatur. In pane & aqua ieiunare, Aliquot dies è Monaſterio pedem non efferre, & interim continuo ſilentio obmuteſcere, Pedes ſingulorum Fratrum in Capitulo oſculari, peccatum palàm confitendo, petendoque ſuppliciter veniam, Verberibus ſe ipſum cædere. Has, aliaſque ſimiles Pœnas (cuius generis ſunt quæ in Regula S. Benedicti ſunt deſcriptæ) luant qui Culpam Grauem admiſerint. Quæ tamen Pœnæ arbitrio Superioris habita ratione circunſtantiarum Culpæ, minui, augerique poſsint.

De Grauioribus Culpis.
Cap. XXV.

CVlpa Grauiori tenetur, qui manifeſta

ſta contumacia, aut rebellione Superiori negat obedientiam, aut inobedientiam ſuam malitiosè defendit.

Item qui cum Superiore ſiue in Monaſterio, ſiue foris proteruè contendit.

Qui contra Superiorem aliquid occultè ſtruit, aut machinatur, aut ad excitandam diſcordiam in Monaſterio, vel Congregatione cum alio, vel alijs ſocietatem init.

Qui Superiorum imperium detrectans ad præſidium Extraneorum, & vias ab Inſtituto Regulari alienas confugit.

Qui Superiorem aliqua iniuria afficit, aut maledictis inſectatur.

Qui Pœnitentijs ſibi pro Culpa iniunctis defungi pertinaciter recuſat, aut ad humiliora miniſteria ſeſe abijcere cum pertinacia renuit.

Qui alicui ſuaſor & autor eſt, vt aliquid graue contra Diſciplinam Regularem, aut Præceptum Superiorum faciat.

Qui à Regulari Correctione Appellat, aut Appellanti conſentit, vel adhæret.

Qui Prouincialis, aut Prior Conſtitu-
tionum

tionum Obſeruantiam negligi patitur, poſtquam fuerit admonitus.

Qui literas ad Superiorem Congregationis, aut Seniores Aſſiſtentes, vel ab ipſis ad alium, aut alios miſſas aperit, aut malitioſè detinet.

Qui ſecreta Monaſterij, aut res in Monaſterio geſtas Extraneis reuelat.

Qui ad altiorem quemcunque dignitatis gradum in Cōgregatione aſſequendum autoritate Principis Secularis, aut Eccleſiaſtici abutitur.

Qui Profeſſus, aut Sacerdos ſine legitima Diſpenſatione diuini Officij recitationem per integrum diem prætermittit.

Qui ei à quo offenſus eſt, veniam petenti denegat.

Qui nudum corpus alterius tangit, excepto ſi infirmitas valetudinis exegerit.

Qui oſtio clauſo cum aliquo eſt in Cellula ſua.

Qui recedit à conſueta veſtitus ratione.

Qui alium quemuis iniuſſu Superioris vel leuiter percutit.

Qui alium falsò accuſat.

Qui

Qui ex Congregationis, aut alicuius Monasterij, aut etiam Fratris cuiusuis infamatione apud Extraneos sibi patrocinium quærit. Isque præter alias Pœnas Actiua & Passiua voce priuatus sit per annum, aut amplius, si Superiori videbitur.

Qui susurro, murmurator, detractor, aut perspicuè mendax est.

Qui vel semel inebriatur.

Qui Officialis in officio suo fraudem cõmittit.

Qui Conuersus preces suas sciens omittit.

Qui vel tantulum pecuniæ sciens plus viginti quatuor horis seruat inscio Superiore.

Qui aliquid emit, aut mutuò accipit aliter quàm per Superiorem, aut Cellerariũ, aut de Superioris consensu.

Qui malitiosè egreditur de Monasterio sine socio sibi assignato, aut cum alio, quàm qui assignatus est.

Qui veniens in vrbem in qua Monasterium aliquod Congregationis est, non petit rectà Monasterium, sed prius in aliam

domum

domum diuertit. Cuius Culpæ grauitati multum accedit, si extra Monasterium pernoctet.

Qui sine licentia extra Monasteriũ quidquam cibi, aut potus capit sine necessitate.

Qui in Monasterio non ægrotus & sine legitima licentia, vel foris, nisi in morbo qui licentiam ei impetraret in Monasterio, carnibus vescitur.

Qui sine licentia nouum locum Monasterio fundando accipit, aut maiorem aliquam structuram ædificij sine licentia Superioris Congregationis, aut Prouincialis aggreditur.

Qui priuati alicuius conuenticuli conscius non patefacit, & generatim qui cum aliquid sciat, vnde Congregatio vniuersa, vel Monasterium aliquod possit detrimentum capere, tacet.

Qui malitiosè dicit aliquid, quod Congregationi, vel alicui Monasterio possit esse damno.

Qui dissidium inter Fratres excitat, aut factionis, seu partialitatis in Monasterio, vel Congregatione exortæ particeps est.

Cuius

Cuius Culpæ vel qui probabiliter suspectus est, Grauiori Pœnæ sit obnoxius.

Qui de Pœnis sibi propter Culpas irrogatis à Superiore suo apud alium quàm Superiorem Congregationis, Prouincialem, aut Visitatores conqueritur.

Qui Côuersus Tonsuram Fratrum Clericorum vsurpat.

Qui sine legitima licentia sacros Ordines suscipit. Cuius Culpæ reus ipso facto ab Ordine suscepto vsque ad Capitulum generale suspensus sit, nec possit cum eo dispensari.

Harum autem, aliarumque huiusmodi Culparum Grauiorum Pœnæ sint, primùm à communi Mensa & Choro, & omnino à societate Fratrum segregari; vt cum huius Culpæ reo, quandiu in Pœnitentia est, non liceat cuiquam Fratrum colloqui sine speciali licentia: Deinde cibum humi capere in medio Refectorio ieiunantem in pane & aqua: Ante & post singulas Horas Canonicas, itemque post Gratiarum actiones Refectionem consequentes, intrantibus in Oratorium, & exeuntibus Fratribus pro-

stratum

ſtratum iacere ante fores Oratorij: In Cellula ſua tanquam carcere concluſum manere, ſilentium ſeruantem. Quibus Pœnis ſi Culpæ magnitudo poſtulauerit, aliæ accedant, arbitratu Superioris (qui cum opus fuerit admoneat ſemel atque iterum ſecundum Regulam) Quales ſunt, flagellis ſe cædere in conſpectu Fratrum, per ſpatium temporis quod Superiori videbitur, Voce Actiua & Paſſiua ad tempus priuari: De munere & officio impoſito deiici, aut etiam de gradu quem obtinet in Conuentu ad infimum locum ad tempus deuolui, ſi Clericus eſt, poſt omnes Clericos, ſi Conuerſus, poſt omnes Conuerſos. In quibus, alijſque conſimilibus, vt iuſtus Pœnæ modus ſtatui poſſit, habeatur ratio Circunſtantiarum Culpæ cuiuſque: nec, quantum fieri poterit, Pœnæ in Regula præſcriptæ prætermittantur.

De

De iis qui sine iussione Abbatis iunguntur excommunicatis.
Cap. XXVI.

Qualiter Abbas debeat esse solicitus circa Excommunicatos.
Cap. XXVII.

Obseruentur hæc duo capita, sicut sonāt.

De iis qui sæpius correcti non emendauerint. Cap. XXVIII.

De Grauissima Culpa.

QVod si nec ita se correxerit, &c.* Culpam Grauiorem sequitur Grauissima, de qua S. Benedictus hic agit, postquam de aliis egit. Est autem Culpa grauissima, primum Hæresis, quod malorum omnium profundum iure dicitur, & cuius cognitio ad maiores iudices pertinet. Deinde ea peccantis in vitio suo peruicacia & obstina-

tio, vt neque peccatis abstinere, nec Pœnas, aut Pœnitentias sibi indictas sustinere velit: aut certè cum eas frequenter subierit, iudicio grauium prudentiumque Patrum nullũ inde sanioris mentis, aut emendatioris vitæ fructum percipiat.

Item, Superioris quæcunque Percussio. Estque percussor ipso facto Excommunicatus, nec ab alio quam Superiore Congregationis, aut ab eo quẽ ille ad id nominatim delegauerit, absolui possit. Ac reus confestim in carcerem detrudatur, & cum aliis Pœnis, tum Pœna circulari (quod est in Capitulo omnes circumire, & genibus flexis nudatũ tergum verberandũ præbere) semel in hebdomada per mẽsem plectatur.

Furtum pecuniæ, vel rei grauioris & notabilis à Senioribus Monasterij iudicandæ.

Falsificatio literarum, aut sigilli Superioris Congregationis, aut Seniorum Assistentium, aut Visitatorum, aut etiam Prouincialis, aut denique proprij Superioris, vel adulterini sigilli vsus.

Vulneratio grauis cuiuscunque Fratris: estque qui vulnerauit, Excommunicatus

Excom-

Excommnnicatione reſeruata Superiori Congregationis.

Criminis cuiuſuis à quouis Fratre Congregationis admiſſi quibuſuis Extraneis facta reuelatio, qua Frater, aut Congregatio in infamiam, aut damnum aliquod incurrerit.

Apoſtaſia à Congregatione.

Conatus tranſeundi à Congregationis arctitudine ad noſtri Ciſtercienſis Ordinis laxitatem.

Caſtitatis cũ altera perſona opere commiſſa violatio. Cuius peccati conuictus per menſem ad minimum carcere concluſus ter quaque hebdomada ieiunet in pane & aqua,& ſexta quaque feria in Capitulo coram omnibus cædatur verberibus, ſitq. vltimus omnium Profeſſorũ, aut aliis Pœnis grauioribus arbitrio Superioris plectatur.

Excitata,aut fota, aut conſilio adiuta in Monaſterio vel Congregatione diſcordia & Partialitas.

Proprietatis crimen.

Ad impetrandum quoduis Priuilegium contra Conſtitutiones Congregationis

adhibita contentio.

Quodcunque crimen capitale extremo ſupplicio in Seculo puniendum:qualia ſunt Sacrilegium, Homicidium, aliaq́ue huiuſmodi quibus infamiæ nota incurritur.

His grauiſſimis Culpis, alijſque quas ad idem genus pertinere Capitulum generale definierit, inferantur aliquæ Pœnarum quæ ſequuntur, arbitrio Superioris. Ad tempus, aut in perpetuum ab Ordinum ſacrorum ſuſceptione, aut vſu ſuſpendi, Ad aliquot annos, aut in perpetuum Actiua, Paſſiuaq́ue voce priuari, Cædi virgis, ad eandemq́. Pœnam repeti arbitrio Superioris, Ad tempus aut in perpetuum carcere conſtrictum teneri, Pane & aqua tantùm veſci, aut alio ieiunio mulctari ad certum tempus, arbitrio Superioris, De gradu ſuo infra omnes Clericos, ſi Clericus eſt, aut infra omnes Conuerſos, ſi Conuerſus eſt, deijci, Omni officij adminiſtratione ſpoliari. Quibus accedant Pœnæ in Regula deſcriptæ.

Poſtremò decernimus, vt quibus conſuetudo eſt Culpam Leuem admittere, Pœna

na Graui mulctentur, quibus mos est in Grauem Culpā labi, Pœna Grauiori coerceantur, qui denique Culpa Grauiori frequenter peccant, Pœnam Grauissimam luant. Atque ita pro Culparum ingrauescentium ratione Pœnarum quoque grauitas augeatur.

Vt autem calumniæ, falsæque accusationis occasio præcidatur, si quis aliquem alicuius prædictarum Culparum apud Superiorem non simpliciter denunciando, sed accusando, & criminando insimulauerit, is nisi crimen quod infert, legitimè probauerit, eiusdem criminis Pœnam, iuxta sacros Canones, cum infamia subeat.

Vtatur ferro abscissionis. Hoc genus abscissionis videturCapite Ne Religiosi extra de Regular. esse abrogatum: in quo nominatim prohibetur ne vel perditissimi & profligatissimi Regulares expellantur: sed si aufugerint, perquirantur, & reducantur, & si opus sit, custodiæ causa in carcerem conijciantur. Id igitur obseruari volumus, eiusque abscisionis nomine intelligimus, non expulsionem è Monasterio, sed segre-

gationem à communi vſu & conuerſatione Fratrum, & cuſtodiam carceris. Quamobrem ſtatuimus vt in omnibus Congregationis Monaſterijs, ſi fieri poſsit, Cellæ ſint in eum vſum comparatæ, firmæ & munitæ. In quas ſi qui fortè, quod abſit, alijs remedijs ſanari non poterunt, mittantur & concludantur, ibique pane & aqua tantùm veſcantur, & iniunctum opus manibus faciāt, aut alias Pœnas pro Culparum grauitate iuxta præſcriptum Conſtitutionum à Superioribus decernendas ſubeant. Quo Decreto tamen non prohibemus quominus Superior Congregationis ſecundùm Priuilegia noſtra, propter aliquam grauem cauſam Fratri qui Cōgregationi magno damno ſit, cum Seniorum Aſſiſtentium conſilio licentiam tranſeundi ad aliam Religionem dare poſsit: ita tamen vt hic tranſitus Sacris Canonibus non repugnet.

Si debeant recipi Fratres egreſsi de Monaſterio. Cap. XXIX.

QVI diſcedunt è Cōgregatione duorum ſunt generum. Aut enim Fugi-

tiui sunt, aut cum licentia dimissi. Ac de Fugitiuis quidem declaramus eos tãquam sancti instituti desertores & Apostatas, ipso facto Excommunicatos maiori Excommunicatione, à qua, nisi à Superiore Congregationis, & qui ab eo facultatem acceperit, absolui non possint, Quod si redire voluerint, sic accipiantur.

Carcere conclusi per quantum tempus Superiori Congregationis visum fuerit, triduum singulis hebdomadis in pane & aqua ieiunent, & semel quaque hebdomada virgis cædantur. Egressi verò è carcere ad infimum locum abijciantur, si Clerici sunt, Clericorum: si Conuersi, Conuersorum, omni præcisa spe restitutionis in pristinum locum: ac simul iure suffragij quinquennium priuentur. Quas Pœnas Superior Congregationis pro ratione Circunstantiarum & personæ possit augere, vel mitigare. Præsertim verò si quis sponte sua reuersus fuerit, cum eo agat mitius. Possit etiam Superior Monasterij easdem Pœnas arbitratu suo aliis cumulare.

Fugitiui qui retento Habitu religioso in-

tra quinque dies non redierint, aut qui Habitum dimiſerint, etiamſi ſtatim redeāt, in Excommunicationem incidiſſe cēſeantur. Qui vtrique cum redierint, tot hebdomadis quot abfuerint, ſingula ieiunia panis & aquæ, ſingulaſque flagellationes in Capitulo ſubeant, vltimoque loco Profeſſorum, vt dictum eſt, conſtituantur, & voce Actiua & Paſsiua per quinquennium careant.

Quod ſi retento Habitu ante quinque dies reuerſi fuerint, quanquam Excommunicati cenſendi non ſunt, ieiuniis & verberibus acriter plectantur, & cum Voce Actiua & Paſsiua, tum ipſo loco & ordine quem obtinent in Monaſterio, priuentur Superioris Monaſterii arbitrio.

Si ad Apoſtaſiam furtum rei maioris, aut aliud graue crimen acceſſerit, præter Pœnas Apoſtatis decretas, pro ratione facti grauius puniantur.

Quod ſi quis in Apoſtaſia fuerit ordinatus, aut poſt incurſam Apoſtaſiam in ea celebrauerit, ab officij quo abuſus eſt, executione in perpetuum ſit ſuſpenſus: niſi fortè po-

tè poſtea mutata mente in omni virtute ſic enituerit, vt ab ipſo Capitulo generali cum eo diſpenſandum videatur.

Crimina quæ ab Apoſtata in Apoſtaſia fortè commiſſa fuerint, eadem Pœna, qua ſi in Monaſterio perpetrata fuiſſent, vindicentur.

Quod ad alterum diſcedentium è Congregatione genus attinet, Qui cum venia dimiſſus è Congregatione exierit, vt ad aliam Religionem tranſeat, ſi intra tempus ſibi præſcriptum in Obedientialibus literis eadem mente diſcedendi à Congregatione in aliquod Monaſterium Congregationis ſe contulerit, nequaquam recipiatur. Sin autem tempus ei præſcriptum fuerit elapſum, agatur cum eo, ſicut cum Fugitiuis, aut Apoſtatis agendum eſſe diximus. Qui propter Grauiſsimam Culpam in carcerem fuerit aliquãdo coniectus, ante Capitulum generale non poſsit ad aliquam Monaſterij præfecturam, aut aliam maiorem dignitatem promoueri, niſi Superior Congregationis diſpenſauerit.

Qui accepta à Congregatione licentia tran-

transſeundi ad aliam Religionem, elapſo tempore ſibi præſcripto, extra Congregationem nihilominus cum ſcandalo tum Congregationis, tum Laicorum viuit, niſi monitus ad officium redierit, Superiores Monaſteriorum Congregationis loco illi viciniorum agant cum Ordinario, vt is carcere, aliiſque pœnis legitimis iuxta ſacri Concilii Tridentini decreta coërceatur.

Si quis poſt Apoſtaſiam pœnitentia ductus & ad Congregationem reuerti cupiẽs ad aliquod eius Monaſterium ſe contulerit, Superior eius Monaſterii dum per literas conſulit Superiorem Congregationis quid opus facto ſit; Apoſtatam loco ſeparato ab omni aliorum commercio & ſermone ſegregatum contineat.

Si verò animo non redeundi ad Cõgregationem ad aliquod eius Monaſterium venerit, comprehenſus in carcerem detrudatur.

De pueris minori ætate, qualiter corripiantur. Cap. XXX.

Ad literam ſeruetur.

Qua-

Qualis debeat esse Cellerarius Monasterij. Cap. XXXI.

CEllerarius Monasterij eligatur &c. In quoque Monasterio Cellerarij Electionē ad Superiorē eius pertinere volumus: qui Seniores suos in consiliū adhibens studeat quam maximè poterit, ei Fratrum munus hoc mandare, qui virtutibus ijs quas S. Pater hic enumerat, sit exornatus. Qui autem electus fuerit, eam modestiam in omni parte officij sui adhibeat, eamq. prudentiam, integritatem, syncer itatem & religionem in omni re gerenda præstet, vt cum à sæcularibus moribus, ab omni auaritia, calliditate, fraude, mendacio, calumnia summè abhorreat, exemplo virtutis prosit omnibus, noceat nemini. Cuius rei curam præcipuam in Superiorum animis altissimè defixam esse cupimus, idq. eis quammaximè commendamus.

Curam gerat de omnibus. Cellerarius extra Monasterium omnia Temporalia administret,

ſtret, ſintq. ei curæ prædia quæque Monaſterij, reditus, cenſus, creditæ, debitæq. pecuniæ. Eius officij ſit emere, aut alio modo comparare, & in Monaſterium comportanda, vel conuehenda curare quæcunque vel ad annonam, victum & veſtitum, vel ad alios quoſuis vſus Monaſterij neceſſaria ſunt, ad prȩſcriptum Superioris, cui quam diligentiſſimè obediat.

Animam ſuam cuſtodiat &c. Ne cura Temporalium rerum ſic obrui ſe ſinat Cellerarius, vt in Spiritualibus langueat, cum illæ his tanquam adminiſtræ ancillari debeant. Quare det operam vt quam rariſſimè abſit à Choro & Officio diuino, à Meditatione, & alijs exercitijs regularibus, quæ quidem illius officium non impediant.

Sine iuſsione Abbatis &c. In omnibus quæ paulò maioris momenti erunt, vt, verbi cauſa, in frugum, vini, olei, & alius cuiuſuis annonæ in longum tempus reponendæ, & aliarum rerum maiorum comparandarum emptione cum Superiore communicet.

Non poſſit nec alteri cuiquam, nec ſibi ipſi

ipſi communem cibum, aut potum mutare, vel augere, niſi de mandato Superioris.

Quæ Fratres ſine licentia in vſus ſuos accipere non poſſunt, eadem nec ipſe Cellerarius poſſit ſibi.

Nihil ducat negligendum. Cellerarius Conputa & rationes accepti & expenſi, item creditæ, debitæque pecuniæ quater in anno oſtendat Superiori ſuo, ac ſæpius, ſi iuſſerit. Ille autem cum Senioribus Monaſterij horum omnium rationes ineat & ſubducat. Idemque Cellerarius hæc eadem proferat, cùm Superior Congregationis, Viſitatores, aut Prouinciales venerint in Monaſterium, viſitandi cauſa. Similiter ſi ab vno Monaſterio ad aliud migret, omnis adminiſtrationis ſuæ rationem reddat Superiori ſuo.

Solatia ei dentur, &c. Si videbitur Superiori, liceat conſtituere Procuratorem ſecularem Monaſterij, hominem ſpectatæ probitatis: qui in negotijs extra Monaſterium gerendis Cellerario ſit adminiculo, à Fratrum commercio & aſpectu ipſo, quantum fieri

poterit,

poterit,seiunctus Ob eamque rem vbi Monasteria sunt in vrbibus,extra Monasterium habitet. Ac si litigandũ fuerit (quòd quantum fieri poterit, Transactionibus, Compromissis, & omni alio remedij genere, cedendo potius de iure nostro, quàm omnia ad viuum resecando, caueatur) is in Foro agat omnia, & cum Superiore Monasterij communicet.

Vtatur etiam Donatis Cellerarius, præsertim ad coemendas in diem res quasque necessarias. Eorum enim opera efficiet vt rariùs sibi prodeundum sit è Monasterio. Denique quantum poterit, plateas, mercatus, fora, tribunalia, & loca quæque celebriora declinet, per Procuratorem & Donatos, aut etiam alios potius agens quæ illic agenda sunt: quamuis id interdum à Monasterij vtilitate alienum esse videatur.

Nõ liceat Superiori Monasterij, nedum Cellerario, litem vllam cuiquam intendere, nisi de consensu Capituli Monasterij sui.

De ferramentis Monasterij. Cap. XXXII.

S*Vbstantiæ Monasterij, &c.* Officialis quisque Monasterij simul ac susceperit Officium sibi mandatum, res suæ fidei commissas facto earum Inuentario accipiat, vt cum deponet Officium, aut quandocunque Superiori visum fuerit, fides eius in eis ritè conseruandis & reddendis appareat. Superior autem Monasterii habeat omnia Officialium suorum Inuentaria separatim descripta, vt ea nouis ministris & Officialibus tradat, & exactis eorum Officijs repetat, ac diligēter excutiat num quid desit, aut dissipatum sit, aut etiam accesserit noui, vel instauratum fuerit.

Fiat in quoque Monasterio Inuētarium omnium librorum eius, & in prima pagina cuiusque libri scribatur nomen Monasterij cuius est.

Scripturæ & Instrumenta omnia ad vniuersam Congregationem pertinentia, qualia sunt Priuilegia, Indulta, Bullæ, Exemptiones, Donationes rerum maiorum Congrega-

gregationi factæ, aliaque id genus diligentissimè custodiantur ab ipso Superiore Congregationis in Monasterio in quo habitat. Isque eorum reddat rationem Capitulo generali. Copiæ autem authenticæ, & transsumpta eiusmodi Priuilegiorum & Chartarum habeantur in quoque Monasterio, vt vbicunque opus fuerit, possint à nostris Iura quæque, Libertates & Prærogatiuæ Congregationis asseri & defendi.

Quæ autem Scripturæ grauiores ad vnũ aliquod Cõgregationis Monasterium tantum pertinent, eæ in illo Monasterio seruentur, in capsa tribus diuersis clauibus obserata. In eademque capsa seruentur pecuniæ Monasterij, liber Computorum, aut rationum accepti & expensi. Et harum quidem clauium vna penes Superiorem Monasterii sit, altera penes Suppriorem, tertia penes Cellerarium.

Constituat sibi Superior cuiusque Monasterii Secretarium, qui reliquas minoris momenti Scripturas & Instrumenta Monasterii asseruet. Idemque quæ in Capitulo præcipua agentur, eorum Acta diligenter

in

in Codicem referat, reliqua minora breuiter perstringat: eaque omnia apud se habeat, & custodiat.

Si quid debeat Monachi proprium habere. Cap. XXXIII.

PRæcipuè *hoc vitium radicitus amputetur, &c.* Cum abdicatio Proprietatis, sicut & custodia Castitatis, adeo sit annexa Regulæ Monachali, vt contra eam nec Summus Pontifex (iuxta Canones, vnde hæc ad verbum descripsimus) possit licentiam indulgere, nostrum profectò est hoc Proprietatis crimen sic exhorrescere, vt ea ipsa quæ Proprietatis nullam partem attingũt, sed aditum ad eam parant, refugiamus & declinemus: cum præsertim ea non solùm Paupertati, sed etiam aliis omnibus Religionis & Sanctimoniæ partibus bellum indicat, atque adeo pestem & perniciem inferat. Ad id autem efficiendum sancienda duximus quæ sequuntur.

De statu Monac. cap. 6. cum ad Monasterium &c.

Qui Monachus in Proprietatis crimen lapsus esse deprehensus fuerit, cum aliis

Pœnis grauissimis puniatur, tum Monasterium pro carcere per annum habeat, ita vt ex eo pedem non efferat.

Singuli Fratres initio cuiusque mensis omnia sibi ad vsum concessa monstrent, aut scripto significent Superiori, vt ipse quæ superuacanea videbuntur, adimat, quæ necessaria, concedat. Idque scriptum semel minimùm in anno fiat. Ac videat Superior ne quis extra fines sanctæ Paupertatis à Regula præscriptæ vlla ex parte prodeat.

Superior Monasterii quater minimùm in anno omnes Cellulas & omnia loca Monasterij adiuncto sibi Suppriore, vel alio ex Senioribus Monasterij de improuiso perlustret, & excutiat, ne quid vllo loco desit, aut superuacuum sit, & ne quid contra disciplinam admittatur. Eademque opera si quos animaduerterit aliquarum rerum immoderata cupiditate teneri, nimioque studio aliquid retinere, aut amplecti; huiusmodi cupiditatum & propensionum occasiones cautè & prudenter amputet & excidat. Denique non patiatur quemquam

rem

rem vllam apud ſe habere, quam is ipſi Superiori quandocunque vel ipſo nutu repetierit, nõ ſit cõtinuò libẽtiſſimè traditurus.

Quidquid à quoque Fratrum fuerit in Monaſterium allatum, aut alicui Donatione, Legato, Ab inteſtato, vel quacunque Iuris diſpoſitione vndecunquẽ obuenerit, id omne non illius proprium, ſed commune ſtatim cenſeatur. Nec ille in eo vel poſſidendo, vel vtendo plus iuris habeat, quã alius quiuis Frater. Sit autem commune totius Congregationis. Liceatque Superiori Congregationis cum aſſenſu Seniorum Aſſiſtentium, prout ex vſu Congregationis eſſe in Domino iudicauerit, id alicui Monaſterio, vel pluribus tribuere. Niſi tamen donantium, vel teſtantium, vel aliter diſponentium voluntas repugnet.

Omnia verò neceſſaria, &c. Quæ cuique res concedi debeat, in arbitrio Superiorum ſit: ita prorſus, vt ſine eorum permiſſu, ne vſum quidem vllius quantulæcunque rei quiſquam ſibi arroget. Multò verò minus poſſit de eo quod in vſum ſuum acceperit, diſponere.

Concedendi cuique quod opus est, ea seruetur ratio, vt nihil cuiquam superuacaneum permittatur, nihil necessarium negetur: vt hac ratione omnis occasio præcidatur ea quibus quisque indiget, alia via quàm ex Superioris concessione, sibi quærendi: siue ea ad victum, siue ad vestitum, siue ad valetudinem, siue ad suscepti alicuius muneris rite gerendi facultatem; aut alia eiusmodi pertineant. Qua in re ministrorum charitas ita diligens sit, vt indigentium petitionem anteuertat.

Si quis sibi aliqua re, siue ad victum, siue ad vestitum, siue ad officium suum, aut aliud quidquis opus esse existimauerit, primùm conuertat se ad Deum, & rectum ea de re iudicium precibus ab eo contendat. Deinde si rem Superiori patefaciendam duxerit, patefaciat in Domino, vel sermone, vel breui scripto, ne fortè excidat ei è memoria. Quod cum fecerit, omni in Superiorem reiecta solicitudine securus expectet otioso animo quod ille censuerit: nec instet, siue ad se, siue ad alium res pertineat. Quidquid autem re intellecta fuerit

rit ab illo ſtatutum, id ſine dubio & ad honorem Dei, & ad vtilitatem ſuam accommodatius ac melius fore ſibi perſuadeat.

Si qua res alicui à Superiore ſuo denegata fuerit, is ab alio Superiore eam rem non petat, niſi quemadmodum illius rei ab illo petitæ repulſam tulerit, & quamobrem tulerit, adiungat.

Tranſeuntes à Monaſterio in Monaſterium nihil omnino vel minimũ ſecum ferre audeant, non ante monſtratum Superiori Monaſterij à quo diſcedunt, & ſibi ab eo nominatim conceſſum.

Ne ipſis quidem Superioribus liceat pecuniam apud ſe habere, ſed eam ſtatim ſuo loco deponant.

Præter Cellerarium nullus omnino Fratrum, niſi in itinere fuerit, habeat, aut expendat tantillum pecuniæ, niſi de Superioris expreſſa licentia. Sed pecuniam vndecunque acceptam, vt primum habuerit, tradat Superiori.

Poſtremò Superiores Congregationis vniuerſos & ſingulos admonemus, & in viſceribus Chriſti obſecramus, ne qua ne-

gligentia, diſſimulatione, remiſſione, indulgentia, aut etiam cupiditate committant, vt aliqua fictione, aut interpretatione huius vitæ communis, ſanctiſſimæque Paupertatis diuinus ſplendor vnquam obſoleſcat: nec peſtiferam conſuetudinem vlla die in Congregationẽ illabi ſinant, qua Frater apud ſe, aut apud alios ita aliquid habeat, vt ſi ſpectetur vſus, & diſponendi facultas, vera Proprietas ſit, & qui hanc fraudem admittit, verbo Monachus, re Proprietarius, & ſæpe diuitum & abundantium in ſeculo vnus ſit.

Si omnes æqualiter debeant neceſſaria accipere. Cap. XXXIIII.

Ad literam obſeruetur.

De ſeptimanarijs Coquinæ. Cap. *XXXV.*

N*Vllus excuſetur, &c.* Omnes Sacerdotes & Clerici per vices in Coquinæ miniſterio adiuuent Conuerſos eius officij

præ-

prꝯcipuos miniſtros. Qui & ipſi per vices arbitrio Superioris quantum fieri poterit, inter ipſos mutandas ad Coquinam adhibeantur.

Sacerdotum & Clericorum munus in Coquina ſit, Aquam & ligna in Coquinam portare, Lances, patinas & alia vaſa eſcaria, item legumina & olera lauare, Menſis miniſtrare, & reliqua neceſſaria pro ratione otij perſequi. Sed & ipſos Superiores hortamur, vt cum per occupationes licebit, hoc ipſo officio diligenter obeundo, exemplum ſanctæ humilitatis alijs præbere non grauentur.

In illorum autem officium nemo ſe interponat, nec in Coquinam ingrediatur. Eodemque modo in Infirmitorium, & in Cellas Monaſterii, quales ſunt Cellæ Penaria, Vinaria, Veſtiaria, Medicamentaria, & aliæ eiuſmodi, niſi de licentia Superioris generatim, vel nominatim conceſſa, non liceat introire: nec cum neceſſitas iuſſerit, niſi permiſſu eorum qui his Cellis aut receptaculis præſunt.

Singulos biberes & panem &c. Mixti nomine

Lectori mensæ, & Septimanarijs Coquinæ omni tempore præterquam Ieiunij quod Ecclesia præceperit, concessi, quatuor ad summum panis vncias & singulos vini scyphos intelligimus, nullo adhibito obsonio.

Reliqua quæ ad eorum officium pertinent, è Rituali petantur.

De infirmis Fratribus. Cap. *XXXVI.*

NE *aliquam negligentiam patiantur*. Superior Monasterij Fratres Infirmos frequenter inuisat, & amanter consoletur, maiorem etiam charitatem ijs præstans, quàm quæ patrum naturalium in filios esse solet.

Vt qui in morbum inciderit, de Superioris licentia in Infirmitorium fuerit deductus, curet Infirmarius, vt quamprimum peccata Sacerdoti confiteatur, & ipsum ægrum tum ad Confessionem, tum ad sacram Communionem hortetur.

Videat etiam diligenter, vt qui grauius ægrotant, Extremæ Vnctionis Sacramen-

to maturè muniantur.

Nullus Aeger medicum consulat, aut ab eo remedium petat, nisi Superior nominatim permiserit.

Infirmarius Medicum prudenter admoneat, vt cognita ratione morbi Fratris cuiusque, curationem, & remedia adhibenda non ægro, sed sibi separatim exponat.

Aegri vt Medicis suis spiritualibus ad animæ salutem, sic Medicis corporalibus & Infirmario ad salutem corporis sanctè obediant.

Si Aegri mensæ simul accumbentes plures tribus fuerint, Lectio non desit: eaque si fieri potest, per aliquem ex minus Infirmis facienda.

Cum quis Aegrorum cum quouis Fratre licentiam loquendi habuerit, eant in Locutoriũ Infirmitorio proximum. Quod si morbus non sinat, loquantur in ipso Infirmitorio voce submissa.

Balneorum vsus. Balneorum nomine intelligimus domestica Balnea. Quæ quidem si in aliquo Monasterio fuerint, permitti possint, externa autem minimè. Nec ea cui-

quam

quam concedi possint, nisi à Capitulo generali, aut si periculum esset in mora, à Superiore Congregationis.

Aegri ne propter infirmitatem infrequentius vtantur Confessione, aut Communione, cum potius earum præsidio frequentiùs quam sani, muniri debeant.

De Senibus, vel Infantibus. Cap. XXXVII.

Ad præscriptum verborum seruetur.

De *hebdomadario Lectore.* C*ap.* XXXVIII.

M*ensis Fratrum, &c.* Vbi fuerit maior multitudo Fratrum, secunda Mensa Lectione non careat.

Lectio deesse non debet. Legatur ad Mensam primò Caput Bibliorum Latinè, deinde Vita Sanctorum, aut certè alius liber spiritualis vulgari sermone scriptus; vt non solùm Latinè scientium, sed etiam imperitorum & ipsorum Conuersorũ vtilitati cõsulatur.

Post

Post Missas & Communionem,&c. Ex his verbis occasionem nacti de sacra Communione hæc statuimus.

Omnes non Presbyteri, solis Donatis exceptis, Dominico quoque die, & Festis quæ dicuntur Sermonis, Communicent. Si voluerint frequentius, possint, de Confessarij sui licentia.

Abstinere autem à Communione dictis diebus non possint sine licentia Superioris & Confessarii consilio.

Donati decimo quinto quoque die & Festis Sermonis Communicent, & frequẽtius si voluerint, de licentia Confessarij.

Reliquos domesticos Monasterii Superior hortetur, vt singulis mensibus Confiteantur & Communicent. Idque saltem quater in anno nõ liceat eis prætermittere.

Sacram Communionem antecedat Sacramentalis Confessio peccatorum.

Teneantur quique non Sacerdotes semel in hebdomada Confiteri & Communicare, die videlicet Dominico. Moneanturque Clerici & Conuersi, vt frequentiùs, ac saltem semel præter diem Dominicum confi-

confiteantur. Sacerdotes ter, aut frequentiùs in hebdomada: bis certè non prætermittant.

Qui Superioris permiſſu ſacra Communione interdum abſtinuerit, Confeſsionem tamen conſtituto tempore faciendam non prætermittat, ſine licentia Superioris.

Quod attinet ad Caſus reſeruatos, ſeruetur Decretum Sanctiſsimi D. N. Clementis viij.

Iulium, vel vt in Gallia loquuntur, quinque Solidos furatum eſſe, in hac Congregatione peccatum Mortale cẽſeatur. Quare iuxta dictum Decretum Caſus Superiori reſeruatus eſſe poſsit. Minoris autem pecuniæ, vel rei furtum minimè: cum per id Decretum eius demum furti peccatum reſeruari poſsit à Superiore, quod Peccatum Mortale eſt.

Nemo conſtituatur Confeſſarius Fratrum, niſi præuio examine approbatus, aut à Viſitatoribus, aut à Prouinciali, aut ab ipſo Superiore Congregationis, aut certè ab alijs eorum mandato. Quibus Superior cuiuſque Monaſterii proponat Sacerdotes,

quos

quos ei muneri idoneos iudicauerit.

Si quo tamen casu inciderit, vt repentè Confessarij desint in Monasterio, liceat Superiori eius præuio examine probatos Cõfessarios constituere, idque donec à Visitatoribus, Prouinciali, vel Superiore Congregationis approbentur, vel improbentur.

Confessariis Monasterij sic approbatis liceat quorumuis Monasterij Fratrum, itẽque domesticorum Secularium, & postulantium habitum Congregationis, vt primùm in Monasterium admissi sunt, accedente Superioris Monasterij licẽtia, Confessiones audire.

Superior Monasterii Fratri alicui Confessarium habenti alium specialem Confessarium ad tempus aliquando concedat, si petierit.

Non liceat vlli nostrum alij cuiquam Sacerdoti Extraneo confiteri, nisi in itinere, cum deest Confessarius Congregationis.

Hic autem Fratres Congregationis magnopere hortamur, vt cum peccati morbo languentium animarum remedium Confessio-

fessione præsentius nullum sit, præter ordinarias Confessiones bis in anno Confessionem dimidij anni generalem faciant.

In cuius rei gratiam Superiores Monasterij casus omnes sibi reseruatos & potestatem ab eis absoluendi quam habent, non bis quidem, sed semel in anno Confessarijs impertiant.

Cæterum audiendi Confessiones Extraneorum institutum, supradictis tantùm exceptis, in Congregationem non admittatur.

De mensura ciborum.
Cap. XXXIX.

DVO *cocta pulmentaria, &c.* Communia cibaria Congregationis præter panem sint omne genus leguminum, olerum, fructuum arborum, & lacticiniorum: vt præter abstinentiam ab omni genere carnium, ab Ouis etiam & Piscibus abstineatur.

Liceat tamen Capitulo generali super hac Ouorum & Piscium, vel eorum alterutrius

trius abſtinentia cúm Monaſterijs Congregationis quibus expedire iudicauerit, ad triennium, hoc eſt, ad alterum Capitulum, & Superiori Congregationis tempore interiecto inter duo Capitula, cum conſilio Seniorum Aſsiſtentium diſpenſare: exceptis quarta & ſexta ferijs, quibus Oua & Piſces edere nunquam liceat, niſi in eas inciderit Feſtum aliquod Sermonis. Ac tum in feriam antecedentem ea abſtinentia reijciatur.

Iter facientibus etiam in Ieiunijs regularibus, & in ipſis feriis quarta & ſexta, niſi Superior eorum nominatim prohibuerit, Ouis & Piſcibus veſci liceat.

Diebus quibuſcunque Ieiunii Eccleſiaſtici & toto Aduentu ab Ouis & Lacticiniis abſtineatur eodem modo quo in Quadrageſima. In locis tamen olei penuria laborantibus, vbi Secularibus in ipſa Quadrageſima Butyro pro oleo veſci licet, poſsit iis temporibus Aduentus & Ieiuniorum Butyrum pro oleo ad condiendos cibos duntaxat, non in obſonium, aut pulmentum adhiberi.

Pisces apponendi quibus permissi fuerint, non exquisiti, aut sumptuosi, sed vulgares & viles sint, & qualibus vesci solent pauperes: ne sumptuosæ lautitiæ indignitate sanctæ Paupertatis decus pulcherrimum violetur.

Piscium obsonii, vbi permissum fuerit, non plus quaternis vnciis in singulos Fratres apponatur, aut certè quinis, Ieiunii tempore. Nec Oua & Pisces simul apponantur, nec Oua plura binis in singulos.

Simplex sit, & minimè exquisitus apparatus ciborum. Absit procul saccarum, cinnamomum, garyophyllum, piper, & aliæ species aromaticæ. Nec cuiquam, nisi fortè propter infirmitatem valetudinis indigenti, à Superiore permitti possint.

Panis libra vna, &c. Panis cibarius sit & communis. Hospitibus tamen & Aegrotis possit melior dari.

Tantum Panis apponatur in Mensa, quantum necesse est, cum Panis Libra quã Regula permittit, tanta sit, vt vel edacissimo homini sufficiat.

Carnium verò quadrupedum, &c. Multò magis

gis

gis volatilium. Quod ab ipsis iter facientibus arctissimè seruetur, nisi propter eum morbum qui in ipso Monasterio licentiam vescendi Carnibus mereretur. Itaque sciat hæc Congregatio omni victu cibatuque Carnium cuiuscunque generis sibi esse penitus interdictum, iuxta Canones.

Prohibemus etiã ne quis huius à Carnibus abstinentiæ vllo vnquam tempore, vel modo, per se, vel per alium, directè, vel indirectè, ex toto, vel ex parte Dispensationem petat. Qui fecerit, procurauerit, aut proposuerit, ipso facto voce Actiua & Passiua priuatus in perpetuum careat, & ad quæcunque Congregationis officia factus inhabilis, aliis præterea grauibus pœnis arbitrio Superioris Congregationis irrogandis puniatur: Non obstantibus quibuscunque Concessionibus victus Carnium à Summis Pontificibus olim Ordini Cisterciensi datis, quibus aliquis forsitan in perniciem Regularis Obseruantiæ qua hæc Congregatio vtitur, abuti velit.

Cap. Carnẽ cuiquã Monacho &c. De cõsecr. di. 5.

Donati iisdem cibis vtantur, quibus reliqua Congregatio, & ab Idibus Septembris

bris vſque ad Paſcha in memoriam Paſsionis acerbiſsimæ Domini noſtri IESV ſexta quaque feria ieiunent: ſic tamen vt liceat eis meridie refici, & ad veſperam aliquantulum panis & vini pro Collatione ſumere.

Omnium ſanorum Fratrum Monaſterii, tum Superiorum, tum ſubditorum iidem prorſus & genere, & conditura, & quantitate cibi ſint: Idemque panis & vinum.

De menſura potus. Cap. XL.

H*Eminam vini, &c.* Quoniam parum conſtat cuius menſuræ fuerit hæc Hemina Vini à S. Patre Benedicto in potum conſtituta, placuit certam menſuram præſcribere, quam ſobrietati ſtudentibus Monachis ſuffecturam confidimus. Ea in omnibus Monaſteriis accuratè ſeruetur.

Vinum non meracum, ſed dilutum aqua Menſis apponatur. Diluatur autem pro ratione acrimoniæ: vt generoſo Vino plus aquæ admiſceatur, vulgari minus, arbitrio Superiorum.

Apponatur etiam vrceolus aquæ, vt poſ-

ſit qui uoluerit, etiam dilutius bibere.

Quibus propter laborem quo ſe fatigauerint, aut propter naturalem conſtitutionem corporis menſura decreta non ſuffecerit, Superior cum id ita eſſe compererit, poſſit quod deeſt ei menſuræ, quantum neceſſitas, non quantum intemperantia poſtulauerit, ſupplere. Quod quidem ſi ad longum tempus concedendum ſit, adhibitis in conſilium Senioribus concedat.

Quiſquis vino prorſus abſtinere voluerit, id ſine licentia liberè poſſit, niſi Superior prohibuerit.

Scyphis, aut pateris alijs quàm fictilibus, aut ligneis vtraque manu ori admouendis vti non liceat.

Nulli liceat extra Refectionis tempus, nec ſanis extra Refectorium, nec Infirmis extra Infirmitorium bibere, niſi nominatim conceſſum fuerit, ſanis quidem à Superiore, Infirmis autem ab Infirmario.

Quibus horis oporteat reficere Fratres. Cap. XLI.

I*Eiunent vsque ad Nonam, &c.* Diebus Ieiuniorum tum hyeme, tum æstate, præterquam in Quadragesima, Fratres à Nona statim post meridiem celebranda exeuntes ad Refectorium accedant.

In Quadragesima verò, &c. In Quadragesima cum Nona sic dicta fuerit ante meridiẽ, vt inter ipsam & Vesperas statim post meridiem dicẽdas aliquantum temporis interiectum sit, Vesperis absolutis ad refectionem eatur.

Omni die Ieiunij possint qui voluerint, ante Collationem Patrum vnciam vnam, aut duas ad summum panis, vel pro pane fructus alicuius cum scypho vini sumere, idque in Refectorio continuò post signum datum.

Vsque ad caput Quadragesimæ, &c. Declaramus secundum consuetudinem Ecclesiæ Ieiunium ad diem Dominicum minimè pertinere.

Di-

Diſpenſamus autem vt in Feſtis omnibus Sermonis quæ extra Quadrageſimam & Aduentum occurrerint, propter eorum reuerentiam non ieiunetur. Sunt autem ea, Feſtum omnium Sanctorum, Natiuitatis Domini, Circuncifionis, Epiphaniæ & Purificationis: præterea cuiuſque Monaſterii Feſtum titulare in dicto tempore occurrẽs, quod in eo Monaſterio Ieiunij immunitatem habeat.

Nullum cibi genus apponatur in ſecunda Menſa, quod in priore appoſitum non fuerit.

Qui fortè in Menſa iure, vel vino effuſo mantile ſuum fœdauerit, aut alia quauis grauiore imprudentia peccauerit, ſurgat, & pro ratione erroris Pſalmum De profundis, vel Miſerere mei, ſtans in loco ſuo voce ſubmiſſa pronuntiet.

Nullus Fratrum priori Menſę ſine licentia Superioris deſit, præter Seruitores, Miniſtros Coquinæ & Lectorem. Qui autem defuerint, obeant ſecundam Menſam, ne tertiam addi vnquam neceſſe ſit.

Nemo explicet mantile ſuum, aut ede-

re incipiat ante ſignum ab eo qui præſidet in Refectorio datum: quod quidem poſt inchoatam lectionem dari debet. Nec rurſus peracta Refectione quiſquam complicet mantile ſuum, niſi Præſes ſignũ dederit.

Nullus extra Refectorium, & Refectionis horas quidquam cibi, vel potus capiat, niſi Superior nominatim permiſerit.

Cœnæ tempore ante Completorium ſemper cœnetur.

Vt poſt Completorium nemo loquatur. Cap. XLII.

O*Mni tempore, &c.* In Oratorio, Dormitorio, Refectorio, Clauſtris & Capitulo non ſolùm poſt Completorium, ſed reliquo etiam omni tempore inuiolabilis Silentii lex ſeruetur. Nec diſpenſet Superior, vt in ijs locis Silentium frangatur, niſi neceſſitas vrgeat.

Arctiſſimè etiam ſeruetur Silentium in toto Monaſterio à Completorio ad exitum à Prima diei ſequentis, itemque Meridianæ quietis tempore, videlicet à Prandio vſque ad Nonam.

Aliis

Aliis autem horis liceat de rebus necessarijs breuiter loqui. Sermonem autem longiorem habere, aut Extraneos alloqui sine licentia fas non sit.

Dum Horæ Canonicæ celebrantur, silentium sit in toto Monasterio, nec tum nisi propter necessitatem & submissa voce, loqui liceat.

Eadem lege qua Silentium indicitur, prohibetur etiam omnis strepitus in Monasterio. Quare omnibus horis Silentij summa religione caueãt Fratres, ne quod opus faciant quo strepitus, aut fragor, aut stridor excitetur.

De his qui ad opus Dei, vel ad Mensam tardè occurrunt.
Cap. XLIII.

Ad horam diuini Officij, &c. Cum Officium Beatissimæ Virginis antiquissima sanctorum Patrum Ordinis nostri consuetudine susceptum omnibus Horis Canonicis Officij maioris, vno excepto Completorio; præcurrat, Statuimus vt qui in eius Officii Beatissimæ Virginis Nocturnis

ad Gloria Patri primi Pſalmi qui poſt Hym num dicitur, aut in diurnis Horis ad Gloria Patri primi Pſalmi non affuerit, aut initio Completorii, cum dicitur, Adiutorium noſtrum in nomine Domini, defuerit, in negligentiæ pœnam non in locum ſuum, ſed in eum qui peccantibus in hoc genere cõſtitutus eſt, toti Choro cõſpicuus, ſe conferat: ibique ſtans moretur, donec Præſes Chori ſigno dato poteſtatem ei faciat aliis ſeſe in ordine ſuo adiungendi. Sin Præſes Chori ſignum non dederit, negligentiæ reus Officio completo apud eum extra Chorum, aut in Capitulo coram omnibus ſatisfaciat.

Qui in Miſſæ celebratione occupatus, aut aliàs conceſſu Superioris diſtentus ad diuinum Officium in tempore adeſſe non potuerit, is ſtatim ſine vlla ſatisfactione locum ſuum petat.

Vſque ad ſecundam vicem corripiatur, &c. Hæ duæ caſtigationes ſic fiant, Qui defuerit verſui Gloria Patri, qui menſæ Benedictionem antecedit, ſatisfaciat ſuper genua, hoc eſt flexis genibus, & capite paulum inclinato

nato, donec surgendi signum det qui præest. Tum vltimo mensarum loco accumbat. Quod si tertiùm peccet eadem negligentia, vini portione mulctatus humi cibum capiat in medio Refectorio.

Superior si tardiùs quam supra constitutum est, in Chorum venerit, accedat & ipse ad locum negligentibus destinatum: ibique cum satisfecerit, locum suum petat. Similiter si post Gloria Patri quod ante Benedictionem Mensæ dicitur, in Refectorium venerit, ante locum suum inclinet, & dicto versu petat locum suum.

Si quis dum in Choro, Capitulo, aut alio quocunque congregatorum Fratrum cœtu est, opus habet ad breue tempus inde discedere, is ex ipso loco suo se versus eum qui præest, inclinet. Qui autem discedere volet non reuersurus, genu flexo ante ipsum Præsidem, verbo vel signo licentiam accipiat.

De his qui excommunicantur, quomodo satisfaciant. Cap. XLIIII.

Obseruetur ad literam.

De

De his qui falluntur in Oratorio. Cap. XLV.

SI *quis dum pronuntiat, &c.* Quoties quis in Choro psallens malè pronuntiat, aut in incipiendo versu præceps, aut in finiendo tardus est, aut aliud quidpiam incauta pronuntiatione leuiter peccat, toties pro errore terram manu tangẽs satisfaciat.

Qui verò in Antiphona, aut Psalmo imponendo, aut in alio quouis eorum quæ Choro audiente vnus pronuntiat, errauerit, osculetur terram.

De his qui in aliquibus rebus leuibus delinquunt. Cap. XLVI.

A*Nte Congregationem ipse vltro satisfecerit, &c.* Ternis diebus singularum hebdomadarum, hoc est, feria secunda, quinta & Sabbato, & omnibus Festis ab Ecclesia præceptis Capitulum habeatur in quoque Monasterio, ad recognoscendas & emendandas culpas. In quo seruetur ordo & ratio in Rituali descripta.

In

In eo Capitulo vnusquisque Fratrum se de peccatis externis quæ contra Regulam, Constitutiones, vel præcepta Superioris admiserit, breuiter & apertè palàm ipse accuset, & Pœnitentiam à Superiore indictam æquo animo accipiat, religioseque subeat. Id videlicet mēti S. Benedicti iubentis hoc loco Regulæ vt ante Congregationem eatur ad Satisfaciendum pro Culpa, maximè consentaneum est.

Possint etiam qui deliquerint, non expectato Capitulo, continuò post admissum delictum apud Superiorem satisfacere.

Qui proclamatus fuerit, aut se ipsū proclamauerit, toto corpore humi prostratus iaceat, & iussus surgere profundè se inclinet, expectans indicendam Pœnitentiam.

Non prætermittatur officium fraternæ Correctionis ab ipso Domino præceptum, iuxta sanctorum Patrum præscriptum in grauiùs peccantes religiosé præstandum: quod huiusmodi est. Qui peccare Fratrem animaduertit, opportunum tempus & locum nactus, eum primò remotis arbitris secretò moneat, modum ad emendationem

quàm

quàm maximè accommodatum adhibens. Si perstet ille in peccato, coram vno, aut altero vocatis iterum moneat: vt peccans eorum vnà commonentium consentiente iudicio, aut etiam autoritate moueatur, vel certè testimonio, si opus fuerit, conuincatur. Quod si ne tunc quidem vitium emendet, tum sanè palàm in Capitulo, vel apud Superiorem separatim eum deferat, vt qui ad monentium voces obsurduit, saltem pœnæ à Regula, vel Constitutionibus præscriptæ, vel arbitrio Superioris inferendæ acerbitate commotus expergefiat, & resipiscat. Sint autem qui ad secũdam monitionem adhibentur, Seniores, aut alii virtute præstantes, quorum consentiens cum admonente iudicium plus habeat ponderis ad peccantem permouendum.

Si compertum fuerit aliqua peccata cõmitti magnum damnum Monasterio, aut multis allatura, nisi celeriter comprimantur, periculumque sit in mora, si Monitionis fraternæ ratio quam diximus, seruetur, aut spes Fratris Monitione corrigẽdi nulla appareat, prætermissa Monitione res ad Superio-

periorē deferatur: si tamē explorata fuerit.

Qui Monitionis officiū præstaturus erit, id magna cautione prudentiaque faciat; præsertim si ætatis grauitas, aut longi temporis in Religione transacti autoritas illi defuerit. Omni remota arrogantia & indignatione rei suapte natura molestæ asperitatem summa mansuetudine, humilitate, & spiritu lenitatis & charitatis planè fraternæ temperet atque condiat, considerans seipsum, ne & ipse tentetur, & reprehendendi Fratris initium à sui reprehensione ducens.

Pœnæ, aut Pœnitentiæ à Superiore Monasterii constituantur. In grauissimis tamē, quales sunt quas descripsimus cap. 28. consulat Prouincialem, aut etiam Generalem, qui cum consilio Seniorum Assistentium Pœnam constituat: quod quidem de peccatis manifestis intelligi volumus.

Si quis verò, quod auertat Deus, ea peruicacia fuerit inuentus, vt animo in peccando obstinato nullius remedii, vel lenitate, vel acerbitate sanari possit, quo necessitas imposita esse videatur membri in-

sana-

ſanabilis amputandi: eius rei definitio ad Capitulum generale, vel certè ad Superiorem Congregationis cum Seniorum Aſſiſtentium aſſenſu iudicantem pertineat.

Poſtremò ſit in hac Congregatione non ſolùm patientiæ & æquitatis animi, ſed etiam alacritatis & ſtudij ardentiſsimi in admonitionibus & reprehenſionibus quibuſque cupidè accipiendis, & in pœnitentiis, animaduerſionibus, ac pœnis ſubeundis, pulcherrimum certamen. Sic enim habeatur: Vitium cuiuſque morbus eſt, Qui arguit, aut pœnam infert, medicus, Pœna ipſa medicina eſt. Eam igitur quiſque noſtrum maximi beneficij loco habens, non modò non iraſcatur accuſanti, vel punienti, ſed etiam maximas gratias habeat & bene precetur, tanquam de ſe optimè merito. Quinetiam tum emendandi ſui ſtudio, tum omni grati animi ſignificatione quàm ſibi iucundum ſit hoc officium, oſtendens, iis a quibus præſtatur, vt id magis magisque præſtare ſtudioſè pergant, alacritatem addat.

Hæc nimirum illa eſt vera & ſolida Sapientia

pientia de qua Salomon, Qui Sapiens est, Prouer. 9.
inquit, diligit arguentem; & qui odit increpationes, morietur.

His quæ de Correctione dicta sunt, non alienum existimauimus addere, nobis maximè in votis esse, vt aliud præclarissimum institutum, & ad omnium vitiorum non solum ramos amputandos, sed ipsas radicum fibras euellẽdas efficacissimum in hac Congregatione suscipiatur. Idque Fratres nostros vt vsurpare ac colere velint, magnopere hortamur. Id eiusmodi est: Sit qui roget humiliter in Capitulo, rogãtique facilè concedatur à Superiore (si tamen eum ad hoc patientiæ specimen satis fortem sperauerit) vt coram eo in medio Capitulo cæteri qui voluerint, eius vitia omnia sigillatim enarrent & recenseant, rationem qua corrigi posit, adiungentes.

In quo faciendo duo seruentur: alterum, vt ea solum vitia dicantur, quæ ex illius de quo agitur, externa specie cognoscuntur: non autem occulta, præsertim grauiora. Alterum, vt id ea moderatione & candore animi fiat, vt ex mera charitate proficisci mani-

manifestum sit. Qui autem reprehensus est, non solùm reprehendētibus fidem habeat, sed etiam quæ in se reprehenduntur, maiora & turpiora esse quàm dicantur, Fratribus propter modestiam malum extenuātibus, sibi prorsus persuadeat.

Huiusmodi autem Capitula cum de caussis & remediis vitiorum disserendi campum ingentem aperiant, eam occasionem Superior non amittat de manibus, sed opportunitatem oblatam ad admonendos suos diligenter arripiat.

De significanda hora operis Dei. Cap. XLVII.

T*Ali solicito Fratri iniungat, &c.* Sacristæ, vel alterius prudentis & attenti Fratris, cui Superior mandauerit, partes sint Officii cuiusque diuini die noctuúue celebrandi signum pulsu tintinnabuli dare, & Fratres è somno tum ante Vigilias, tum post quietem Meridianam crepitaculi sonitu excitare.

Sit autem Sacrista, si fieri poterit, ex or-

dine Sacerdotum, aut certè Diaconorum. Cætera de eius officio petantur è Rituali.

De opere manuum quotidiano. Cap. XLVIII.

O*Ccupari debent fratres, &c.* Vix nihil operantium (inquit Sapiens) stratæ sunt spinis, & multam malitiã docuit otiositas. Quocirca luminum illorum rei Monasticæ SS. Basilij, Benedicti & Bernardi sanctissimo exemplo inuitati Fratres quique Congregationis nostræ animo non solum æquo & libenti, sed etiam alacri atque auido horis à Regula constitutis in Opus manuum diligenter incumbant: idque publicè in cœtu aliorum, nisi propter grauem causam Superior aliter iusserit. Eccli. 33.

Ad Opus manuum à Fratribus congregatis faciendum ij signo minoris alicuius Tintinnabuli iussu Superioris, aut Supprioris dato conuocati celeriter studioseq́. cõueniant, nisi cui infirmitas corporis, aut alia grauis causa iustam excusationem dederit.

In omni Fratrum communi exercitatione, si fieri poterit, nunquam desit pij libri alicujus vulgari sermone scripti lectio clara voce distinctè facienda. Absit autem, quantum fieri poterit, omnis alia vox, susurrus & mussitatio, summumque silentium seruetur. Ex quo quantum decus exercitationi per se pulcherrimæ accedat, dici non potest. Ita porrò mens adhibeatur operi, vt in Deo rebusque diuinis maiori sui parte defixa sit. Nec tam quod agunt Fratres cogitent, quàm propter quod agunt, perpetuò memores cum S. Bernardo, illius versus Dauidici, Omnis cõsummationis vidi finẽ.

Ad fr de Mõte Dei. Psa. 118.

De genere operis cuiusque tum in cœtu, tum priuatim faciendi constituat Superior. In primis autem videat, vt honestum sit, & quo Seculares ad vanitates, aut delicias abuti non possint.

Conuersi labore manuum continuo, otiũ tanquam hostem capitalem acriter insectentur.

Nullus Conuersorum literas legere, aut pingere doceatur, nec vllã partem Grammatices, aut artis scientiæue literariæ cuiusquam

iuſquam attingat. Sed in ſuo quiſque officio & miniſterio ſumma, ſimpliciſſimaque humilitate diligenter in Domino verſetur.

Lectioni vacent. Horas à Regula Lectioni aſſignatas Fratres in Cellula quiſque ſua ad lectionem librorum ſpiritualium conferant, aut etiam ſi voluerint, ad Orationem. Quod ſi vel propter officia Monaſterij quibus fortè fuerint implicati; vel propter negotia ſibi à Superiore mandata, non poſſint, excuſati cenſeantur. Caueant autem ne ſpecie Lectionis, aut Orationis languori ſe dent, vel obrepenti ſomno cedant, cum ſe quantumuis abditos hominibus, in conſpectu Dei eſſe ſciant, iuxta illud Pauli, Omnia autem nuda & aperta ſunt oculis eius, & tùm admiſſæ fraudis, tum amiſſi temporis graues pœnas ei daturos. Ad Hebr.4.

Ne autem id temporis quiſquam vagetur per Monaſterium, Seniorum deputatorum ijſdem horis Monaſterium circumeuntium diligentia prouideat.

Libros ad facultatẽ & captum ſuum accommodatos vnuſquiſque à Superiore accipiat.

Horis incompetentibus. Horas incompetentes declaramus esse omnes horas diuini Officij & Silentii nocturni, hoc est, à Completorio ad Primam diei sequentis absolutam, itemque tempus Meridianæ quieti æstate concessum.

De Quadragesimæ obseruatione. Cap. XLIX.

I*stis diebus Quadragesimæ &c.* Quadragesimæ initium in hac Congregatione quod ad ciborum abstinentiam attinet, secunda Feria post Dominicam Quinquagesimæ sit. Aduentus verò initium, prima Dominica Aduentus.

De Fratribus qui longè ab Oratorio laborant, aut in via sunt. Cap. L.

De Fratribus qui non satis longè proficiscuntur. Cap. LI.

Seruentur hæc duo Capita ad literam.

De

De *Oratorio Monasterij*. *Cap.* LII.

E *xpleto opere Dei, &c.* Abſoluto quoque diuino Officio, antequam ſignum detur exeundi ex Oratorio, per ſpatium Pſalmi De profundis, quieſcatur: quo tempore qui fortè aliquid omiſerit ex diuino Officio, ſuppleat.

Si quis Fratrum poſt diuinum opus expletum, tempore Lectioni conſtituto mauult in Oratorio precari, liceat.

Simpliciter intret & oret, & c. Cum Oratio ſit animæ ſanctæ firmiſſimum præſidium atque robur, & vt ait S. Auguſtinus, pœnitentiæ religionis laus tota, Fratres noſtros etiam atque etiam hortamur in Domino, vt S. Bernardum audientes ſtudeant furari aliquando ſe à ſemetipſis, & à propria quæſitione ſurripere, iaculari animos ſæpe, & vibrare corda in id quod ſuum eſt, & quod quanto naturalius, tanto ſuauius eſt. Hoc enim eſt quod dicit Dominus, Vacate & videte quoniam ego ſum Deus. Nec verò

Aug. in ſer.

Bern. Ser. de Obed.

Pſ. 45.

dubium est, quin quò vehementius in hoc studium sanctissimum incumbent, hoc suauius iugum & leuius onus Religionis sint reperturi: cum iis contrà apud quos Oratio friget, Religio sit iugum illud ferreum Moysis, & Zachariæ plumbi talentum, & onus prorsus intolerabile.

Deut. 28. Zach. 5.

De Hospitibus suscipiendis. Cap. LIII.

MEnsa Hospitibus apponatur frugalis & redolens temperantiam & paupertatem religiosam, iuxta Constitutionem S. D. N. Clementis VIII. Absitque ab ea cibus omnis Carnium.

Hospitum Mensæ, quantum fieri poterit, adhibeatur Lectio: quæ signo dato à Superiore, cum ei videbitur opportunum, desinat.

Non inquietent Fratres, &c. Plus triduo non liceat Hospites in Monasterio habere, sine consensu Capituli Monasterij. Nec ad cõmune Refectorium cum Fratribus admittantur: nisi forte Superior id eis propter

ali-

aliquam insignem conditionem, præsertim virtutis & religionis, tribuendum censeat.

Nullam ob causam liceat quemquam extraneum in Monasterium ad habitãdum admittere: nisi fortè Superior Congregationis cum consilio Seniorum Assistentium id alicui Fundatori petenti propter grauem causam concedendum duxerit.

Si quis extraneorũ loca Regularia Monasterii, qualia sunt Oratorium, Capitulum, Dormitorium, & Refectorium visere cupierit, id ei postulanti concedi possit. Ne tamen in vllam Cellularum introducatur, nisi monito prius Fratre cuius est Cellula.

Nemo, nisi permissu Superioris ab Extraneis consilium petat.

Hospitibus autem cui non præcipitur, &c. Nemo qui ad loquendum cum Hospite, aut Extraneo fuerit adhibitus, quidquam eis enuntiet eorum quæ gesta, aut gerenda sunt in Monasterio, nisi communia, & ad ædificationem opportuna. Similiter neque Constitutiones, neque alia scripta ad Congregationis Disciplinam, Institutionem,

Confirmationem, aut aliud eiusmodi pertinentia, nisi Superior nominatim permiserit, cum eis communicet.

Si debeat Monachus Literas, aut Eulogia accipere. Cap. LIIII.

S*Ibi inuicem literas, aut eulogia, &c.* Caput hoc Regulæ de non mittendis aut accipiendis Literis sine licentia Superioris, quàm arctissimè, sanctissimeque seruetur. Ac videat Superior Literas vtrasque, tum acceptas, tum mittendas: nisi à Superioribus Superioris, aut ad eos scriptæ fuerint.

Si quis Frater ad Superiorem Congregationis, aut Prouincialem scribendum sibi existimauerit, ne præcipiti consilio statim assentiatur huic cogitationi. Sed post fusas ad Deum preces & adhibitum in deliberationem Confessarium suum, si ei videbitur, alium prætcrea neminem, tum demum statuat quod diuinæ voluntati magis consentaneum esse iudicauerit. Scriptas autem literas tradat Confessario Superioris Monasterii, qui tum Fratrem scri-

bentem, tum literas sub sigillo secreti teneat, nec vllo modo patefaciat, ne si Superior quidem id ipsi præcipiat in virtute sanctæ Obedientiæ, vel sub Excommunicationis Pœna: quod nequaquam potest. Atque idem Confessarius earum literarum, cum obsignatæ fuerint, inscriptionem sua manu faciat; aut si iam inscriptæ fuerint, alia charta inuolutas ipse iterum inscribat.

Qui nisi de licentia Superioris sui, ad alios quàm Superioris Superiores Literas scripserit, aut ab alijs quàm Superioris sui Superioribus missas legerit, absolui non possit, nisi à Superiore suo, aut de eius licentia.

Vt autem huic periculo occurratur, prohibemus ne quis Literas à quoquam Fratre sibi traditas, vt det, aut curet perferendas, accipiat vt hoc officium illi præstet, nisi permissu Superioris.

Constituimus etiam, vt quæcunque Literæ Portario Monasterij traditæ fuerint, eas ille nequaquã ei det cui inscriptæ sunt, acne significet quidem se accepisse: sed Superiori tantùm reddat. Si contrà fecerit,

vnius

vnius diei Ieiunio panis & aquæ puniatur. Eodemque modo quiſquis Frater Literas cuicunque Fratrum inſcriptas extra Monaſterium acceperit, eas, cum peruenerit in Monaſterium, Superiori det, alij prætérea nemini, ſub eadem Pœna.

Si quis mõſtratis Superiori Literis, aliud quidquam eis adſcripſerit, grauiter puniatur.

Superior Literas Fratrum mittendas cũ legerit, ipſe obſignet, ſeu ſigillet, vel Secretario ſuo tradat ſigillandas.

Ea ſimplicitate, ijſq. titulis Literæ quæque ſcribantur, qui in formula tradenda exponentur.

Vel quælibet munuſcula, &c. Quidquid mitti, vel donari cuiuis Fratrum à quauis perſona contigerit, id primum tradatur Superiori. Cui liberum ſit id cuicunque voluerit, dare, & in quemcunque voluerit, vſum conferre, tanquam aliam quamuis rẽ Monaſterij. Quod ſi dandum cenſuerit ei Fratri in cuius gratiam donatum fuerit, ita det, aut potius vtendum concedat, vt contra communia inſtituta Diſciplinæ Regularis

huius

huius Congregationis nihil admittatur.

Constitutio Sanctissimi D. N. Clementis PP. VIII. de Largitione Munerum, ad literam accuratissimè teneatur in Congregatione. Quæ quidem nobis & ad hoc Regulæ caput ritè seruandum, & ad nos à tetro pestiferoque vitio Proprietatis vindicandos magno præsidio erit.

Non liceat cuiquam, nec per se, nec per alterum, directè, vel indirectè quidquam ab vllo extraneo petere, nisi permissu Superioris.

De Vestimentis, vel Calceamentis Fratrum. Cap. LV.

D*E quarum rerum colore, &c.* Vestimenta Fratrum & Congregationis omnia sint alba ex vili & rudi panno, iuxta Regulam.

Vt in tota Congregatione eadem sit forma vestitus, nec varietati locus vllus detur, eius forma in hoc Capitulo generali præscripta, quæ separatim describetur, ab omnibus eodem modo diligenter, religioseque seruetur.

Per

Per singulos Cucullam & Tunicam, &c. Cuculla Cingulo ex eodem panno facto semper cincta sit, Caputio superinducto.

Conuersis pro Cingulo Funis sit, & Manicæ strictiores quàm Clericis, cetera similia.

Scapulare propter opera, &c. Scapulare propter opera concessum, tantumque gestandum in opere manuum ex tela alba sit, habeatque Caputiolum assutum.

Indumenta pedum Pedules, &c. Pedules, siue Vdones, laneum pedum calceamentum, non plus duobus digitis supra clauiculam pedis ascendentes hyberno tempore Fratribus petentibus à Superiore concedi possint.

Eodem modo possit Pileus ad fouẽdum caput indigentibus à Superiore concedi sub Caputio nunquam detegendus, aut capiti sine Caputio imponendus, nisi loco ab arbitris remoto.

Socculis ligneis omnes vt ante hac, vtantur.

Femoralia, siue Mutandæ petentibus à Superiore concedantur, sed linea, non lanea,

nea, ex tela crassiore, & breuiora, nullis additis Perulis. Iter facturis longiora, & hyeme lanea, si petierint, dentur.

Iisdem Viatoribus Galeri albi simplicissimi, & Calcei corrigijs super collum pedis, more pauperum astringendi, si quidem longius tribus milliarijs iter fuerit: non tamen cum Romæ septem, aut nouem Ecclesias obeunt, dentur.

Iisdem si voluerint, Pallium ex panno albo vilissimo absque Collari, paulum infra genua demissum, fibula, vel vncinulo supra pectus adstringendum, Sudatoria etiam ex tela crassiore, nullo prorsus opere adhibito, nunquam autem Indusia, vel Camisiæ, nisi in morbo, & cum licentia Superioris, dari possint.

Aegrotis Fratribus & ex morbo decũbentibus pro Camisia detur Tunicula ex tenuiore, vel detrito panno, cum Caputiolo assuto. In grauiori autem morbo sub Tunicula possit etiam Camisia concedi.

Non adhibeãtur Lectis Aegrorum Linteamina, nisi in grauioribus morbis. Possit tamẽ Puluinus, siue Ceruical tela cõtegi.

Habitus Nouitiorum à Professorum Habitu Patientiæ infra Zonã palmum descendentis, pro Clericis quidem in lineam rectam, pro Conuersis verò in semicircularem ex vtraque parte desinentis additamento tantùm distinguatur.

Donati sine Camisia, præter Tunicam ad media crura demissam, Zonaque cingendam, Femoralia, Caligas, Galerum & Pallium ad imam Tunicam descendens (quæ omnia ex panno albo sint) Calceos etiam habeant.

In vestitu Nouitiorum Donatorum panniculus sit Tunicæ ante pectus assutus, quo à Donatis Professis distinguantur.

Deponenda in Vestiario, &c. Sit in quoque Monasterio Vestiarium vestimetis ad vsum nostrum accommodatis instructum: è quo cum permissu Superioris, quod cuique necessarium est ad vestitum suppeditetur. Sint & Flagella, aut Disciplinæ, & Cilicia. Quibus vtrisque cum licentia Superioris vti cuique liceat.

Stramenta autẽ Lectorum, &c. De Lecto, & alijs ad Lectũ pertinẽtibus dictũ est supra c. 22.

De

De Menſa Abbatis. Cap. LVI.

MEnſa Abbatis cum Hoſpitibus, &c. Cùm ad Diſciplinæ conſeruationem permagni referat Superiores omnibus Exercitijs communibus Monaſterii adeſſe, ſuoque exemplo aliis ad omnes officij partes quaſi calcar admouere: quod etiam illis ipſis Superioribus nę liberiore viuendi ratione (quæ humana infirmitas eſt) ad languorem & deſidiam ſenſim delabantur, vtiliſſimum eſt; operæpretium duximus conſtituere, vt cuiuſcunque Superioris Menſa in hac Congregatione cum Fratribus in Refectorio ſit communis.

Quod ſi interdum contigerit, vt Superior cum Hoſpitibus extra Refectorium cibum capiat (quod perquam rarò ſit) quantum fieri poterit, adiunctum ſibi Fratrem ſemper habeat. Rectè etiam faciet, ſi nonnunquam manens ipſe in Refectorio duos boni exempli Fratres, vbi multitudo Conuentus ſinit, ad Hoſpites mittat, vt cum ipſis accumbant.

De Artificibus Monasterij. Cap. LVII.

ARtifices si sint in Monasterio, &c. Cum nihil sit Operi diuino præponendum, Superior cuiusque Monasterii si quos habeat Fratres alicuius artificij peritos, non facilè animum inducat eis ad artem suam factitandam, vacationem à Choro dare: sed ne ab aliis quidem Exercitiis ad diuinum cultum pertinentibus. Nec hoc sibi fas esse existimet, nisi causa grauis id aliquando postulet.

Nullus Fratrum Artificum mittatur in domum Secularem, vt in ea quidquam operis faciat.

Nullus Librum quem scripserit, edat, aut edendum curet, nisi Capitulum generale, aut Superior Congregationis permiserit.

De disciplina suscipiendorum Fratrum. Cap. LVIII.

NOuiter veniens quis ad Conuersionem, *&c.* Cum Nouitiorum accipiēdorum & instituendorum negotium, de quo in hoc Capite agitur, tanti momenti sit, vt in eo Congregationum Religiosarum summam verti experientia doceat (sunt enim Nouitij Congregationis cuiusque seminaria) nec sit vlla pars rei Monasticæ, in qua maiori periculo peccetur, non erit alienum instituto nostrò de hac re, oblata occasione, paulò copiosius agere. Ita enim quæ sint in ea seruanda, diligentius explicabitur & definietur. Vt autem in hac tractatione ordo, & ex ordine perspicuitas sit, rem totam in quinque capita diuidemus. Primum de impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus. Alterum de his qui accedentes ad eam & postulantes Habitum sunt examinaturi, & de ipsa ratione examinādi. Tertiū de his quæ ipsi qui recepti sūt,

facere debent ante susceptionem Habitus. Quartum de loco in quo Habitu induendi sunt, & de tota Disciplina Nouitiatus eorum. Quintum denique de Professione, & vitæ ratione post Professionem tenenda.

De Impedimentis in hanc Congregationem recipi prohibentibus.

Impedimenta præcipua quibus arcentur homines ab hac Congregatione, sunt decem. Primum est, Aetas maior, aut minor æquo. Quod ita intelligatur. Si qui vult admitti in Ordinē Clericorum huius Congregationis, sit septemdecim annis expletis minor, aut quadraginta quinque maior. Si Conuersus futurus sit viginti annis minor, aut quadraginta maior. Si futurus Donatus sit viginti quinque annis minor, aut quadraginta maior. In qua tamen re, vt & in alijs Impedimentis (sexto, nono & decimo exceptis) possit à Superiore Congregationis interdum cum Seniorum Assistentium consilio, propter magnam cau-

ſam, puta, virtutem, aut ſcientiam, &c. diſpenſari.

Alterum Impedimentum eſt, ſi quis Hæreticus aliquando fuerit, aut de Hæreſi probabiliter ſuſpectus.

Tertium, ſi Schiſmaticus fuerit.

Quartum, ſi Clericorum Fratrum Habitũ petens ea Irregularitate ſit aſtrictus, quæ nullam, aut difficilem Diſpenſationem admittat.

Quintum, ſi non ſit è legitimo matrimonio natus.

Sextum, ſi ære alieno ſit obſtrictus, aut ſi aliquarum perſonarum egeſtati ſubuenire teneatur.

Septimum, ſi futurus Clericus linguæ Latinæ ſit imperitus.

Octauum, ſi qua ignominia notatus ſit, præſertim in ipſo loco, in quo habitũ petit.

Nonum, ſi flagitiis, aut ſceleribus ſit cõtaminatus.

Decimum, ſi corporis infirmitate laboret, quæ Diſciplinæ noſtræ auſteritatem diu ferre non poſſe videatur.

Quibus de rebus ſi quis eorum qui po-

ſtulant Habitum, interrogatus (id enim prætermittendum nunquam eſt) vel in vna aliqua mendacio fefellerit, cum rei veritas poſtea comperta fuerit, liceat in fraudis huius pœnam, aut nondum Profeſſum miſſum facere: aut ſi iam Profeſſus eſt, Clericum quidem ad Ordinem Conuerſorum deijcere, aut Voce Actiua & Paſsiua in perpetuum priuare, aut etiam Ordinibus ſacris ei interdicere: Conuerſum autem ad vilisſima quæque miniſteria ſemper abijcere, aut etiam Conuerſorum poſtremũ conſtituere, aut alia graui pœna caſtigare ad arbitrium Superioris Congregationis. Atque hoc Decretum vnicuique poſtulãtium Habitúm, antequam induatur, & iterum antequam Profeſsionem emittat, coram teſtibus legatur, ne quis excuſandæ ignorantiæ relinquatur locus.

Nec verò deſunt alia non contemnenda Impedimenta cautè & ſagaciter exploranda. Quale eſt, Si qui recipi vult, aliqua humana ratione, non diuini honoris, aut animæ ſalutis ſtudio merò adductus ad Religionem ſe conferat: Si pertinaci, ſuperbo,

aut elato ingenio ſit: Si diuturna grauiter peccandi conſuetudo eius animę quaſi callum obduxerit. Si deformis corpore ſupra modum ſit. Si parum mentis compos, aut fatuus eſſe videatur. In quibus omnibus conſiderandis & expendendis cum diligentia adhibita fuerit, quod inſtituto & vtilitati Congregationis magis congruere videbitur, nec charitati repugnabit, id ſequendum erit.

De poſtulantium Habitum Examinatione & officio Examinantium.

Sicut ait Apoſtolus, probentur ſpiritus, ſi &c. Vt quis ad aliquod Monaſterium Congregationis acceſſerit, petens in Fratrum numerum aggregari, Superior Monaſterij adiunctis ſibi duobus, ijsque primis Senioribus (niſi fortè alteruter poſtulanti propinquitate, aut maiore aliqua neceſſitudine, amicitiáue coniunctus ſit. Tum enim proximũ ab eo Seniorem ad id negotium adhibere conueniet) interroget & examinet hominem, prudenter inueſtigans, num quæ præ-

dictorum Impedimentorum habeat: num qua corporis, aut animi conditione ad huius Congregationis institutum requisita careat: quo spiritu, humano, an diuino feratur: an denique vitæ generi & instituto Cōgregationis aptus sit.

Videat pro ratione ordinis in quem ille admitti petit, num qua dote, aut qualitate ad eum ordinem necessaria destitutus sit: In Clericis futuris, quibus literis imbuti sint: in Conuersis futuris, quod artificium calleant: in Donatis, qua prudentia, consilio & integritate, quibus etiam corporis viribus valeant: in omnibus denique, qua tum corporis sanitate, tum animi virtute & religione sint præditi.

Poscat etiam ab eo Literas Testimoniales à duobus minimùm idoneis Testibus subscriptas, quibus testatum fiat, ipsum qui recipi petit, neque natum extra legitimum Matrimonium, neque ære alieno obstrictũ, neque cuiusquam administrationis rationibus reddendis obnoxium, neque facinorosum esse, iuxta Sixti V. fœl. rec. Constitutionem. Quod si ille huiusmodi Litera-

rum

rum teſtimonium non habet, det operam, vt habeat. In eaque re dicta Conſtitutio ſeruetur.

Atque vt animus & ingenium Poſtulantis certiùs & exploratiùs cognoſcatur, idem Superior det negotium alteri dictorum Seniorum, vt eum diligentiùs per complures dies, ſicut expedire iudicauerit, examinet, eademque opera noſtræ diſciplinæ, atque Inſtituti rationem edoceat; quid illi ſit præſtandum, aut exercendum in Monaſterio, præſertim verò quid tolerandum, nihil reticens aſperiorum, exponat. Quo intellecto Poſtulantis animus, aut ſi ſatis habet roboris, in ſententia, conſilioque confirmetur, aut ſi fluctuat, incœpto viribus maiore prudenter deſiſtat.

Eodem tempore de eius conditione, moribus & anteacta vita etiam ab Extraneis & longinquis, ſi opus ſit, exquiratur.

Aduenæ quibus tantum expectandi facultas non eſt, citiùs recipi poſſint, arbitrio Superioris.

Ergo ſi veniens perſeuerauerit &c. Cum in hac diſquiſitione tantum temporis poſitum

 fuerit,

fuerit, quantum ad explorandum, cognoſcendumq́ue hominem, eiusq́ue conditiones Superior Monaſterij & Seniores adiuncti ſatis eſſe iudicauerint, nihilq́ue fuerit inuentum, quamobrem aſpernandus, aut reijciendus eſſe videatur, tãquam ad Congregationem minus aptus: cum denique ea probitas animiq́ue conſtantia in eo notata fuerit, ex qua perſeueraturum eum in ſuſcepto propoſito facilè ſperetur: tum ſanè quærant ijdem ex eo, qua mente & voluntate ſit. Si perſtet in ſententia, Superiorem Congregationis, aut ſi Prouinciæ ſint, Prouincialem commonefaciat, remq́ue totam vt euenerit, & ſuum Seniorumq. adiũctorum iudicium perſcribat. Superior autem Congregationis cum conſilio Seniorũ Aſſiſtentium ſtatuat de poſtulante, recipi, nec ne, debeat, prout ad diuinam gloriam & bonum Congregationis magis conducere exiſtimauerit. Quod ſi Prouincialis ſit, eodem modo conſtituat, adhibitis in conſilium Superiore & Senioribus Monaſterij in quo habitat.

Quid

Quid facere debeant postulantes Habitum, postquam admissi sunt, ante Habitus susceptionem.

SIt in cella Hospitum &c. Simul atque Superior Congregationis, aut Prouincialis literis ad se scriptis respondens eum de quo agitur, recipere, vel missum facere iusserit, si quidem recipiendus est, mittatur quamprimum ab illius Monasterij Superiore ad Monasterium Nouitiatus. Vbi in ipso suo vestitu, modesto tamen & humilitati noui status suscipiendi consentaneo, per aliquot dies, vt Hospes, sit. Quo tempore generalem Confessionem peccatorum suorum faciat, & à Magistro Nouitiorum rerum spiritualium & cælestium Meditatione exerceatur; maximeq. earum quas is illi magis congruere iudicauerit: siue cogitatio fuerit inanissimæ vanitatis Mundi fallacissimi, rerumque omnium caducarum, & mortalium: siue pœnarum & suppliciorum sempiternorum peccantibus constitutorum; siue quatuor rerum postremarum hominis: siue

siue Passionis & Mortis acerbissimæ Domini nostri IESV Christi: siue summarum vtilitatum, vberrimorumque fructuum qui percipiuntur ex Instituto Monastico, aut aliorum id genus. Quæ Magister Nouitiorum facilitati consulens tradat illi in capita distributa, vt ea minori negotio cogitatione verset. Idemque Magister illius captui sese accommodans descriptas & dispositas horas quibus quodque caput meditandum erit, assignet. Atque vt eæ Meditationes Nouitijs tradendæ in promptu habeantur, mandetur alicui Patrum Congregationis, vt eas articulatim, distinctè dilucideq; conscribat.

Postea autem sit in Cella Nouitiorum &c. His diebus in hac exercitatione consumptis, cũ progressus in omni virtute, maximeque humilitate faciendi spem dederit, induatur sanè in Domino Habitu Nouitiorum, & in eorum Cella per annum sit.

Vestes eius, & si quid pecuniæ, aut aliud suum attulerit, scribantur: & omnia vsque ad Professionem eius diligenter asseruentur, nisi fortè dum Nouitius est, aliquid eo-

rum in ipsius vsum insumi contigerit.

Induantur Nouitij in Capitulo coram Fratribus, adhibitis Cærimonijs in libello descriptis. Atque hæc actio perscribatur in Codice in eum vsum comparato, adscripto die, mense, anno, nomine, cognomine, patria, Diœcesi, & ætate Nouitij: tempore etiam quo in vestitu suo vixit in Monasterio, denique nomine Superioris, à quo Habitum acceperit.

Quonam in Monasterio debeant Habitu indui, quidque facere debeant toto tempore Nouitiatus.

Si quando diuinæ benignitatis munere nostra Congregatio sic propagata fuerit, vt in Prouincias possit diuidi, sit in quaque Prouincia Monasterium Institutioni Nouitiorum destinatum: eoque Postulantes Habitum quos accipere visum fuerit, è tota Prouincia mittantur.

Quoniam autem alendæ tantæ multitudini Nouitiorum quæ fortasse erit, vix sufficient

ficient facultates Monasterij, possit, iuxta Concilium Tridentinum, aliquid ab ipsis Nouitijs, aut eorum propinquis, quod quidem sponte detur, pro eorum victu & vestitu tempore Probationis duntaxat, accipi. Cætera necessaria quæcunque defuerint, à cæteris Prouinciæ Monasteriis pro rata parte, sicut à Superiore Congregationis descriptum fuerit, conferantur.

Superior illius Monasterii sit idem Magister Nouitiorum. Habeatque duos, aut plures pro domus ratione vocis & iuris suffragandi participes Monachos, eosdemque tum firma corporis valetudine, tum præstanti animi virtute præditos, quorum exēplo Nouitii ad omnes officii partes accendantur.

Accedant duo Conuersi Professi, aut plures, si multitudo Nouitiorum postulet. Si tamen ex Nouitiis aliqui Cōuersi sint, quorum opera Monasterio possit esse vsui, satis sit vnus Conuersus Professus.

In præsentia quidem, cum teneræ & infirmæ adhuc Congregationis tanta sit Monasteriorum paucitas, sufficiat ad Institu-

tionem Nouitiorum, in Gallia quidẽ Monasterium Fulienſe, Diœceſis Riuenſis: In Italia autem Monaſterium Sanctæ Pudentianæ de Vrbe. In quibus ambobus Monaſteriis Magiſter Nouitiorum alius à Superiore ſit. Habeanturq́ue Nouitii in propria Cella; ad quam niſi de Magiſtri permiſſu, Profeſsis, aliisq́ue omnibus omni aditu ſit prorſus interdictum.

Nec liceat Nouitiis cum quoquam, ne breuiter quidem, ſermonem habere, nedum vſu, aut familiaritate commiſceri.

Vt autem ij commodiùs, maioribuſq́ue præſidiis, omni remoto impedimento, ad omnem partem Diſciplinæ Regularis informari, erudiriq́ue poſsint, detur opera vt primo quoque tempore Monaſterium proprium eorum inſtitutioni attributum in ea parte Italiæ quæ propriè Italia eſt, habeatur: aliud in Gallia Ciſalpina ſit: aliud Lutetiæ, aut loco proximo in Gallia.

Prætermiſsis quæ de Nouitiorum Diſciplina quam plurima, maximìque momenti præcepta tradi poſſunt, hic breuiter monemus & hortamur, vt cum in ijs rectè, vel

ſecus

ſecus inſtituendis ſalus, aut pernicies omnis Congregationis poſita ſit, in hanc potiſsimum partem Diſciplinæ noſtræ quæ reliquas omnes cõtinet, acri ſtudio incumbatur: & qui dant Congregationi nomen non remiſſa quadam, aut languida ratione ad mediocritatem quandam officii informentur, ſed forti generoſoque tyrocinio ad ſummam virtutem & ſanctimoniam inſtruantur. Ex qua inſtitutione fiat, vt ij non ſolùm perfectiſsimam obedientiam præſtent, puriſsimam caſtitatem ſeruent, nudamque paupertatem amplectantur, ſed etiam in omni vitæ parte ad Regulæ & Inſtituti normam accuratiſsimè dirigenda ſemper animo excubantes cum omni ſermone, voce, geſtu, omnique corporis, animique motu ſummam modeſtiam & humilitatem cum ardentiſsima charitate cõiunctam oſtendant, tum ipſa mente & cogitatione, quantum per humanam infirmitatem licet, Deo continenter adhæreant.

Senior ei talis deputetur, &c. Vt ad omne genus virtutũ Nouitii rectè inſtitui & erudiri poſsint, maximum ſtudium adhibeatur, vt

ad

ad officiũ Magiſtri Nouitiorum is ſemper eligatur, in quo cũ vitæ ſanctitate docendi peritia, & cum autoritate & grauitate comitas & manſuetudo certet, vt tanto muneri rectè gerendo par eſſe poſsit.

Quantum fructum ex Orationibus ſuis percipiant Nouitij, quamq́ue vtilitatem ex Sacramentis conſequantur etiam ij qui fortè Sacerdotes ſunt, conſideret & ſcrutetur Magiſter, vt ex eo quàm frequenter eorum vſum debeat eis cõcedere, certiùs colligat.

Edoceat illos omnẽ animi ſui ſiue turbidũ, ſiue trãquillum ſtatũ, omnes moleſtias, tentationes, perturbationes, iucunditatem etiam & pacẽ ſpiritualem ſibi patefacere, & eorum ſenſus atque affectus intimos ſtudeat penitus pernoſcere. Quod quidem ad eos rectè inſtituendos magno erit ei præſidio.

Colloqui cũ Extraneis, ſiue propinqui, ſiue alieni ſint, aut nunquam, aut perraro, cum grauis cauſa poſtulauerit, eis concedat, præſertim ante Profeſsionem. Et cum concedet, vel ipſe, vel alius ab eo miſſus colloquio interſit.

In

In ſcipſis apud Magiſtrũ accusãdis humilitatem ſtudioſè exerceant, omniq́ue generi ſanctæ mortificationis enixè operam dẽt.

Liberè colloquendi inter ipſos conſuetudinem, & ſolutam quandam familiaritatem minimè permittat, alium cum alio præcipua amicitia coniungi non ſinat, nec eos cum Profeſsis quidquam commercij habere patiatur.

Alia quàm quæ ad mores eorum formãdos, & ad Diſciplinam Regularem pertinere iudicio Magiſtri declaratum fuerit, neque legant, nèque ſcribant. Isq́ue ſciat qua quiſque eorum lectione occupetur.

Vt Pſalterium memoriæ mandent, curet. Corona Monachali, niſi qui alterius Ordinis Monaſtici Profeſsi fuerint, vſque ad Profeſsionem careant. Sacerdotes ſeculares qualem habent, retineant.

Ante cõfectum annuæ Probationis curriculum nulli eorum liceat, ne ſub titulo quidem patrimonij, ad Ordines promoueri. Nec Superior Congregationis poſſit in hoc diſpenſare.

Ad Profeſſionem admittendus duobus men-

mensibus ante Professionem omni rerum suarum cura & administratione se prorsus expediat.

Cum de bonis suis ante Professionem dispositurі erunt, nihil illis ne nutu quidem significetur, quo libertas eorum in hac dispositione facienda tantulùm possit impediri.

Si quam renuntiationem facturi erunt, aut aliquid dare Congregationi in animo habebunt, caueatur ne quid contra sacri Concilii Tridentini Decreta fiat.

Ante omnia quidquid est in eorum Regulis (quibus eorum officium latiùs explicatur) quàm diligentissimè seruare studeāt, easque tum priuatim singuli crebrò legant, tùm singulis mensibus vniuersi magna voce recitandas audiant: & quid minus obseruent, inquirant, ac se corrigant.

Si non potes, liber discede, &c. Si quis eorum dimittendus erit, id magna cautione adhibita prudenter fiat, vt ea res neque dimissi animæ, aut famæ, neque Congregationis existimationi detrimento sit.

Cur dimitti debeant, hæ potissimum causæ

 sint

ſint: Si quis ingenio, aut natura ſit ad aliquod Votorum præſtandum perdifficili: ſi moribus iis ſit, quibus Congregationis cõcordia & tranquillitas turbari, aut infirmiores ad peccandum impelli facilè poſſint: ſi denique noſtræ Congregationis Inſtituto minimè congruere videatur.

Reſtituantur ei quæcunque attulerit, excepto quod in eius ipſius vſum fortè conſumptum fuerit, aut ſi quid fortè Congregationi legitimè dederit. Quod tamen ipſum reſtituendum, nec ne, ſit, iudicet Superior Congregationis, aut Prouincialis, ſi fuerit.

Magiſter Nouitiorum cauſas cur aliquē ex ſibi creditis Nouitijs dimittendum putet, adiunctis ſibi Fratribus Vocalibus ſui Monaſterii Superiori Congregationis, aut Prouinciali patefaciat. Iſque quid opus ſit facto, cum Seniorum Aſſiſtentium conſilio definiat.

Quod ſi Nouitius ſponte ſua velit diſcedere, Magiſter ne ſit moleſtus in eo retinendo. Tantùm cohortationem benignam adhibeat, & preces ad Deum pro eo.

Si quis cum ſemel dimiſſus fuerit, aut ſponte ſua diſceſſerit, denuò recipi petat, quæratur de eo per literas, ſi fieri poteſt, ex eo ipſo Monaſterio quod reliquit. Tũ Magiſter Nouitiorum re cum Vocalibus ſuis in Capitulo ſuo expenſa, conſulat per literaꝫ Superiorem Congregationis, aut Prouincialem, ſuam, ſuorumque ſententiam adiungens. Ipſe autem Superior Congregationis, aut Prouincialis cum Seniorum Aſsiſtentium conſilio, quid fieri debeat, conſtituat. Nec liceat vllo pacto non accepta reſponſione Superioris conſulti petentẽ in Monaſterium recipere, niſi fortè propter maximi momenti cauſam Capitulum eius Monaſterii pro Hoſpite accipiendum cenſeat.

De Profeſſione, & poſt eam agendis.

Tunc ſuſcipiatur in Congregatione, &c. Decurſo Probationis, aut Nouitiatus annuo ſpatio, nullus ad Profeſſionem admittatur, niſi per Vocum pluralitatem eorum qui ſunt

in Monasterio Vocalium, accedente Magistri Voce (cuius potissimum haberi ratio debet) approbatus.

Cum igitur ex pluralitate Vocum constitutum fuerit, admittendum esse ad Professionem Nouitium, admoneatur de re tota Superior Congregationis, aut Prouincialis, deque suffragiorum numero, quæ in id conuenerint. Qui rem diligenter examinatam, momentoque suo ponderatam communicet cum Senioribus; & cum eorum consilio statuat in Domino quid agi debeat. Admissurus autem Nouitium ad Professionem, ea Cærimonia vel ipse defungatur, vel alteri qui nomine suo defungatur, mandet: idque in eodem illo Monasterio, in quo ille Probationis curriculum confecit.

Suscipiendus autem in Oratorio, &c. Professionis faciendæ ratio erit, vt in Ecclesia coram Superiore Congregationis, aut Prouinciali, aut alio ab altero eorum delegato, cæterisque Fratribus præsentibus Nouitius ritu & formula præscripta Votum emittat his verbis:

In

In nomine Domini nostri Iesu Christi, Amen. Anno à Natiuitate eiusdẽ N. die N. Mensis N. Ego Frater N. cognominatus in Sæculo N. Clericus, vel Conuersus, de tali loco & Diœcesi, promitto Stabilitatem meam, & Conuersionem morum meorum, & Obedientiam secundum Regulam S. Benedicti, & Constitutiones Congregationis Beatæ Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, coram Deo & omnibus Sanctis eius, quorum Reliquiæ habentur in hoc loco constructo in honorem Sancti N. In præsentia Domni N. Superioris dictæ Congregationis, vel Prouincialis, vel Prioris talis.

Hanc autem formulam Professurus ipse, si potest, sua manu scribat, vt est in Regula. Idemque post in Libro ad eum vsum comparato iterum scribat, & subscribat. Qui Liber, Professionum Liber appellandus, diligenter asseruetur: eique si qua controuersia inciderit, plena fides adhibeatur.

Post Professionem nouus Professus eidem Magistro, eidemque Disciplinæ toto proximo triennio subsit. Eodemque tem-

pore nec Actiuam, nec Pasſiuam vocem habeat, nec promoueatur ad ſacros Ordines. Niſi fortè Superiori Congregationis Seniores Aſsiſtentes in conſilium adhibenti virtus, aut ætas alicuius perſuaſerit, vt cum eo diſpenſet.

Hoc triennio peracto, aut ante (ſi fortè prædicta ratione diſpenſatum cum eo fuerit) Nouus Profeſſus à Superiore Congregationis ad certum aliquod Monaſterium ei conſtitutum ad habitandum mittatur, ibique ſtabilis & immotus perpetuò ſit; niſi Superior Congregationis eum noua ratione adductus aliò traducendum cenſuerit.

Atque hæc omnia in Clericos & Conuerſos æquè conueniunt. De quibus Conuerſis hoc tantùm dictum ſit, Debere eos cum Clericis in Refectorio accumbere: & quiſquis pro Conuerſo ſemel receptus fuerit, nunquam poſſe in Clericorum numerum adſcribi.

Donati quatuor, aut ſex menſes in eodem Monaſterio in quo recepti ſunt, pedem non efferentes è Monaſterio, ad obedientiam, deuotionem, laborem, & reliqua neceſſa-

cessaria informentur ac doceantur.

Anno Probationis Donati confecto, Superior Monasterij cum consilio Seniorum, si dignum iudicat qui ad Professionem admittatur, cum à Superiore Congregationis, aut Prouinciali per literas consulto facultatem acceperit, eum tandem ad Professionem admittat. Isque dum in Congregatione perseuerat, Castitatem, Paupertatem & Obedientiam seruare teneatur.

Donati post omnes Monachos vltimum locum semper teneant. Seorsum autem à Monachis cibum capiant. Itaque vel extra Refectorium capiant, vel in Refectorio ante prīmam Mensam, vel etiam in secunda Mensa separati à Monachis.

Vt vitæ Actiuæ in qua potissimum versantur, operam maiore studio & alacritate nauent, sciant se omnium bonorum spiritualium totius Congregationis, & omnium Indulgentiarum & Remissionum peccatorum Congregationi concessarum esse participes.

Quòd si quis eorum alicui grauiori vitio addictus fuerit, aut etiam exemplo malo

noceat alijs, agatur cum eo, ſicut in Regula præſcriptum eſt, tandemque ſi inſanabilis ſit, expellatur. Quod tamen, cum grauiſsimum extremumque ſit, nec ſine magna deliberatione & conſilio, nec ſine licentia Superioris Congregationis fiat.

De filijs nobilium, vel pauperum qui offeruntur. Cap. LIX.

SI *ipſe puer minori ætate eſt, &c.* Cum ſuperiori Capite cautum ſit, ne quis ad noſtræ Congregationis Nouitiatum admittatur, qui decimum quintum ætatis annum non expleuerit, nullus huic Capiti Regulæ locus relinquitur.

De Sacerdotibus qui voluerint in Monaſterio habitare. *Cap.* LX.

C*Oncedatur ei tamen, &c.* Sacerdos Secularis qui petierit, ad noſtræ Congregationis Nouitiatum, tandemq. ſolennem Profeſsionem admitti poſsit. Iſque in Nouitiatu ob reuerentiam Sacerdotij cæteros

Noui-

Nouitios ordine antecedat. Quod tamen in eorum qui ante ipſum recepti ſunt, cum ad Presbyteratum promoti fuerint, præiudicium non ſit.

De *Monachis peregrinis qualiter recipiantur*. Cap. LXI.

IN recipiendis aliorum quorumuis Ordinum & Congregationum Religioſis, ſi ad hanc Congregationem animum adiungant, magna diligensq́ue circunſpectio adhibeatur, cum ij magna ex parte non ratione & conſilio ducti, ſed inconſtantia, tanquam æſtu & tempeſtate quadam abrepti, ſua relicta Religione ad alienam tranſeant. In quam cũ idem leuitatis morbus eos perſequatur, fit vt non ſolum quietis expertes ipſi ſint, ſed etiam contagione quadam alijs turbas & moleſtias afferant.

Si quis tamen eorum propter inſignem virtutem quæ in ipſo eluceat, & arctioris vitæ ſtudium quo flagret, repellendus non videbitur, diutius probetur quàm cæteri ad arbitrium Magiſtri Nouitiorum.

Men-

Mendicantibus nullus ad Congregationem pateat aditus, cum per Martini V. Cõſtitutionem recipi non poſſint. Si quis tamen eorum egregia virtute prǽditus, magnæque ſpei vir ad Congregationem ſe applicuerit, cum Diſpenſatione Summi Pontificis, & literis commendatitijs Superiorum ſuorum admitti poſſit.

De Sacerdotibus Monaſterij. Cap. LXII.

DE *ſuis eligat qui dignus ſit, &c.* Superioris Congregationis, aut certè Prouincialis ſit Ordinum ſuſcipiendorum poteſtatem facere. Habeat tamen priùs à Superiore & Senioribus Monaſterij bonum de vita & moribus Ordinandi teſtimonium.

Quoties quis erit in aliquo Monaſterio Ordinandus, denuntietur id palàm in Monaſterij cuius eſt, Capitulo: vt ſi quis labẽ, aut vitium eius aliquod ſciat, propter quod ordinari debere non videatur, indicet, non publicè quidem, ſed priuatim Superiori, aut vni alicui Seniorum.

Explo-

Exploretur etiam quantum in literis & doctrina profecerit, antequam ad Examen publicum mittatur, idque per Fratres idoneos, quibus Superior Congregationis, aut Prouincialis id negotij dederit: qui rationem à Concilio Tridentino præscriptam teneant. Seruentur etiam legitima temporum interstitia, iuxta ipsum Concilium, nisi propter causam Superior Cógregationis cum aliquo dispensandum censuerit.

Sess. 23. de reform. c. 4. 11. & sequ. Ibidem cap. 13. & 14.

Qui ad Subdiaconatũ & qui ad Presbyteratum erunt promouendi aliquot ante diebus ad arbitrium Superioris sui in rerum cælestium sancta Meditatione studiosiùs versentur. Moneaturque quisque Ordinandorum vno ante mense, ad quem Ordinem promouendus destinetur.

Qui per se, vel per alium dederit operã, vt ad quemcunq. Ordinem promoueatur, ei susceptione Ordinum ad tempus arbitrio Superioris constituendum sit interdictum.

Celebretur Missæ Sacrificium ab omnibus Sacerdotibus ad Missalis Ordinis nostri præscriptum, exceptis nonnullis, quæ communi Ecclesiæ consuetudine antiqua-

ta in Rituali notantur.

Rituum & Cærimoniarum in Miſſis, tum maioribus, tum minoribus adhibendarum ratio, qualis in Rituali deſcribitur, ſeruetur.

Ad Presbyteratum promoti ne ante Celebrent, quàm Cærimoniarum Miſſæ totam rationem idonea meditatione percalleant.

Studeant omnes Sacerdotes Miſſæ Cærimonias præſcriptas adamuſſim quam religioſiſſimè ſeruare. Ex quo ſtudio ſumma in Miſſa celebranda Cærimoniarum conſenſio & vniformitas omnium Sacerdotum Congregationis exiſtat.

Miſſam primam nouus quiſq. Sacerdos ſine Oblatione, Patrino, & omnino ſine ſolennitate celebret, & prorſus vt quæuis alia priuata Miſſa quotidie celebratur.

Semel in hebdomada ſit in arbitrio cuiuſque Sacerdotis ob quamcunque piam cauſam voluerit, Miſſam dicere.

Miſſa Conuentualis pro Congregatione quotidie in quoque Monaſterio celebretur.

Pro anima cuiuſque Fratris etiam Do-

nati,

nati, cum in Monasterio cui adscriptus fuit, diem suum obierit, singuli Sacerdotes eiusdem Monasterij ternas Missas celebrēt; eiusdem verò Prouinciæ, singulas: Clerici Monasterii Psalterium semel recitent: Conuersi Pater noster, & Aue Maria centies quinquagies, Donati quinquagies dicant: Clerici, Conuersi & Donati Prouinciæ, tertiam partem Rosarii, hoc est, Pater noster, quinquies, & Aue Maria, quinquagies. Pro Superiore verò Congregationis defuncto, præter Missam & Officium in omnibus Congregationis Monasterijs cantandum; idem quod pro moriente in propria Prouincia fit, in tota Congregatione fiat. Cætera Suffragia ad cuiusq. arbitrium addantur.

Vt supradicta præstari possint, Superior Monasterij in quo quisque moritur, statim de eius morte quos oportuerit, commonefaciat.

Pro aliquo Fratre Congregationis de ea bene merito vita functo possit de mandato Superioris ad constituta Suffragia aliquid adiungi.

Cum piæ liberalitati Fundantium Monasteria debeatur; vt eis tum grata beneficij ab eis accepti recordatione, tum omni pietatis officio quàm maximam gratiã referre studeamus, Statuimus, vt cum primùm alicuius beneficio Monasterium aliquod ad hanc Congregationem accesserit, Superior Congregationis eam vniuersam admoneat, vt à singulis Sacerdotibus pro Fundatore Sacrificium offeratur. Quilibet etiam Sacerdos celebrans Fundatoris Monasterij in quo celebrat, in Memento semper recordetur.

Fundatores, Parentes, Fratres, Sorores nostri in societatem meriti omnium bonorum operum quæ diuino munere in tota Congregatione fient, ab omnibus Fratribus nostris recipiantur.

Missarum onera perpetua Legatis, Donationibus, aut alijs quibusuis Dispositionibus addita, nisi propter grauissimam caussam à Capitulo generali tantùm expendẽdam, non accipiantur. Sed ne ea quidem quæ ad tempus sunt, accipere liceat, si functionibus Instituti nostri repugnent, aut si-

ne

ne graui causa. Cuius iudicium penes Superiorem Congregationis, aut Prouincialem cum Superiore Monasterii in quo est, coniunctum sit.

Obligationes Missarum maiorum quæ in diem tantum deferuntur, perparcè accipiantur.

In Ecclesiis nostris nemini Extraneo concedatur Sepultura, præterquam id ius habentibus, & ijs Benefactoribus, quibus Superior Congregationis cum Seniorum Assistentium consilio id tribuendũ duxerit. Quod quidẽ ille ob pias tantùm, maximiq. momẽti causas faciat. Multò verò difficiliùs Sepulturæ concedantur in ijs Ecclesiis Cõgregationis, in quibus nemini adhuc à nostris concessæ sunt. Cumque sepelietur aliquis in Ecclesiis nostris, Missa dũtaxat, nullis additis præterea suffragiis, Defuncto posit tribui, exceptis Ecclesiis in quibus alia consuetudo suscepta est. Nunquam autem in Sepulchro Fratrum quisquam condatur, sed in alio separato. Nec concedantur Sepulturæ quæ Ecclesiæ sint incommodo.

De

De Ordine Congregationis. *Cap.* LXIII.

ORdines suos, &c. Post Superiorem Cōgregationis omnes alios dignitate antecedentem, secundum locum obtineant Seniores Assistentes. Qui tamen in administrationem Monasterii in quo viuent, minimè se interponant, nec Iurisdictionem vllam habeant in eo, neque in Spiritualibus, neque in Temporalibus.

Hos proximè sequantur Visitatores: ita videlicet, vt cum in Visitatione sua, & in Conuentu Capituli generalis Senioribus Assistentibus proximi, cæteros omnes anteceant, reliquo tempore infra Superiores Monasteriorum in quibus commorãtur, locum habeant.

Visitatores sequatur Procurator generalis in Capitulo tantùm generali, Prouincialibus, & aliis Superioribus Monasteriorum præiturus, extra Capitulum eis concessurus. Qui Procurator obediat Superiori Monasterii in quo viuit. Is tamen Superior

rior petenti illi facultatem exeundi è Monasterio nunquam deneget, neque negotia quæ gerit, exquirat, nec Chartas eius scrutetur. Ideoque liceat dicto Procuratori Generali Cellulam suam obserare. In suo tamen proprio negotio, nisi de illius licentia, nihil agat. Caueat etiam Superior ne eum vlla occupatione implicet; & cum eius Cellulam visitabit, Chartas non attingat.

Restant Prouinciales, & his inferiores Superiores cuiusque Monasterij, quorum inter ipsos ordo Monasteriorum quibus præsunt, ordini accommodetur.

Hic autem Monasteriorum ordo spectatur ex antiquitate temporis: vt quo Monasterium quodque prius receptum est in Congregationem, hoc locum priorem obtineat. Ex quo fiat, vt eius Monasterij Superior Superiori alterius Monasterij posterius in Congregationem recepti præeat.

Eadem ratio in ordinandis Prouincijs, si quando in Congregatione fuerint, teneatur.

Cum tamen quis Monasterij Superior erit in alieno Monasterio, Superior illius ea

modestia sit, vt ei loco cedat, alia præterea re nulla. Eodemque modo Frater cuiusque Monasterij Fratri alieni Monasterij, Sacerdos Sacerdoti, Clericus Clerico, Cóuersus Conuerso, Donatus Donato locum superiorẽ concedendo cum humilitate charitatem exerceant.

In quoque autem Monasterio hic sit ordo. Secundus à Superiore, si Abbas fuerit, Prior: si minus, Supprior, tum Magister Nouitiorum, post Decani, deinde Sacerdotes. Quorum vt quisque est Professione antiquior, ita alium antecedat. Sequantur Clerici, postea Conuersi, postremò Donati. Quorum omnium quisque pro antiquitate temporis quo Professus est, & in Congregationem adscriptus fuit, Clericus inter Clericos, Conuersus inter Conuersos, Donatus denique inter Donatos locum habeant.

Liceat tamen Superiori, quemadmodũ est in Regula, nonnunquam propter vitæ meritum aliquem ordine Professionis posteriorem in locum superiorem promouere, itemque qui Professione prior est, propter

indi-

indignitatem ad locum inferiorem abijcere.

In ipsa appellatione nominum &c. Hæc Congregatio cum è Monasterio Beatæ Mariæ Fuliensis orta sit, Congregatio Beatæ Mariæ Fuliensis appelletur. Superior Congregationis ab omnibus Pater & Domnus dicatur. Alij Superiores, siue Seniores Assistentes, siue Visitatores, siue Procurator Generalis, siue Prouinciales, aut denique Superiores singulorum Monasteriorum, & ab alijs, & inter se Domni tantùm vocentur.

Reliqui iuxta præscriptum Regulæ ab inferioribus Domni, à Superioribus Fratres nuncupentur.

Retineat quisque nomen suum propriũ, si quidem fuerit alicuius Sãcti nomen: Cognomen deponat. Pro quo nomen alicuius Sancti præfixa Præpositione, de, vel, à, in sexto Casu efferendum accipiat, idque à Superiore suo, quo tempore Congregationis Habitum Nouitius suscipit.

Vbicunque autem sibi obuiant Fratres &c. Cũ Frater in Fratrem inciderit, posterior ordi-

ne à priore Benedictionem petat, & inclinato corpore caput humiliter aperiat. Si verò Superior obuiam factus fuerit, Frater aliquantum deflectens de via, conuerso ad eum vultu, profundè se inclinet.

De Ordinando Abbate. Cap. *LXIIII.*

IN *Abbatis ordinatione &c.* Electio tum Superioris Congregationis, tum aliorum quorumuis Superiorum in Capitulo Generali fiat modo separatim descripto.

Vt autem honorum & dignitatum cupiditati, omniq́ue ambitioni, quantum fieri potest, obstruatur aditus, decernimus, vt si quis Superioris Congregationis, aut aliam quamcunque dignitatem Congregationis, aut aliam quamuis externam ambierit, aut vt ea mandetur alteri cuiuis, conatum adhibuerit, is voce Actiua & Passiua in perpetuum careat, vel etiam grauiori pœna puniatur arbitrio Capituli Generalis. Quod si quis aliquem ei rei dare operam cognouerit, nisi quamprimum deferat ad Capi-

tuli generalis Præsidem, eadem Pœna teneatur. Quæ tamen possit interdum à Capitulo minui. Et in vniuersum quisquis aliquod officium, munus, ordinem, aut gradum superiorem in Cógregatione vel Monasterio studuerit adipisci, graues pœnas luat: vt eius exemplo alii sapiant, & huic teterrimæ pesti nullus sit in Congregatione locus. Quod si quis contra hoc Decretum dignitatem, vel officium ambitum fuerit assequutus, is præter dictas pœnas, dignitate etiam, aut officio adepto mulctetur, aut ijs fungi, quantum in nobis sit, prohibeatur. Nec contra hanc Constitutionem vnquam dispensetur.

Priores, vbi Prioratus tantùm, non Abbatiæ fuerint, habeant omnia Priuilegia & Iurisdictiones quas Abbates: ijs tantùm exceptis Priuilegiis, quæ Abbatibus per Benedictionem conferuntur.

Superiori cuiusque Monasterii rite in Capitulo creato liberam potestatem in Monasteria, loca, & Personas eorum fidei creditas tam in Spiritualibus, quàm in Temporalibus secundùm Regulam Sanctissimi

Patris Benedicti & has Constitutiones damus: vt ex eorum præscripto regendi, gubernandi, coercendi, puniendique qui sibi commissi fuerint, ius habeant.

In notitiam Episcopi, &c. Cùm hæc Congregatio sit ab Episcoporum Iurisdictione soluta ac libera, Sanctæque Sedi Apostolicæ immediatè subsit, quotiescunque quid extiterit in ea maioris potestatis autoritate constituendum, id non ad Episcopum, sed ad Superiorem Congregationis referatur.

Prudenter & cum charitate vitia amputet. Superiores vt in cuiusque animo aliqua immoderatior cupiditas apparuerit, coerceãt. Nec solum peccata commissa vindicent, sed etiam, quod maius est, ne committantur, quam maximè prouideant. Itaque si quem in cibo, aut potu intemperãtiorem animaduerterint, si pigrum, aut inertem, si nimis somno indulgentem, si vestitus elegantioris, aut aliarum deliciarum cupidum, si pertinacem & sui iuris, aut elationem animi præ se ferentem, hæc omnia tanquam spinas quasdam ex eorum animis prudenter euellere studeant, & malo nascenti quod

corro-

corroboratum difficilius ſanaretur, ſolerti curatione tempeſtiuè occurrant.

De Præpoſito Monaſterij. Cap. LXV.

ORdinationem Monaſterij ſui, &c. Præpoſiti de quo hic agitur, nomine intelligatur à nobis in Abbatijs quidem Prior, in alijs verò Monaſteriis Priorem pro Superiore habentibus Supprior. Quem propter grauiſsimas, veriſsimaſque cauſas, quas hic Sanctus Pater enumerat, ſicut & cæteros Monaſterij Officiales, à Superiore ſtatuimus eligendum.

Superior cuiuſque Monaſterii cùm ex Capitulo generali in ſuum Monaſterium venerit, Officiales eius adhibitis in conſilium Senioribus, ſi viſum fuerit, abſoluat, alios conſtituat in Domino, aut ſi magis expedire iudicauerit, veteres retineat & confirmet, aut partem eorum. Iiſdemque Senioribus conſultis eos cum opus fuerit, deponat. Quod tamen parcè, raroque faciat, propter graues cauſas.

Quoties propter mortem, iter necessarium, aut aliam quācunque causam Monasterio Superior defuerit, Supprior in omni re vices eius gerat, eandemque obtineat autoritatem tùm in Spiritualibus, tum in Temporalibus, vsque ad eius reditum, vel alterius noui aduentum. Quæ tamen Superior discedens obseruari iusserit, obseruentur. Ac si quod maioris momenti negotium absente Superiore in Monasterio inciderit, quantum fieri poterit, ad reditum illius integrum reseruetur.

In primis videat Supprior, ne quid contra Superioris absentis voluntatem innouet, vt Fratribus obsequatur: aut Regularis Disciplinæ seueritatē vel minimùm relaxet, sciens si fecerit, non impune fore.

De cæteris ad Superioris officium pertinentibus dicetur fusiùs in Rituali.

De Ostiario Monasterij.
Cap. LXVI.

QVoties Munera, aut alia quæuis extra ordinem afferuntur in Monasterium,

rium, de iis Portarius Superiorem admoneat: Literas etiam omnes sibi traditas ei det.

Quantum fieri poterit, neminem Silentij tempore in Monasterium intromittat.

Cætera quæ ad officium eius pertinent, in Rituali legat, studioseque seruet.

Cellam debet habere iuxta Portam, &c. In ea Cella sit Oratorium aliqua religiosa imagine ornatum: ante quam Fratres prodeuntes, aut redeuntes breui saltem Oratione, aut actione gratiarum cum Deo agant.

Sit ibidem Tabula, in qua omnium Fratrum Monasterii nomina ordine descripta sint. Noteturque quisque prodiens è Monasterio per impagem exemptilem, foramini quod è regione nominis eius in Tabula sit, ab ipso cum egreditur, infigendam, cum reuersus est, eximendam.

Monasterium autem, &c. Sit nobis persuasum, multò melius & præstabilius esse Monasteria iam fundata confirmari & stabiliri, quàm fundari noua.

Quantum fieri poterit, nulla posthac intra muros Vrbium recipiantur Monasteria,

ſed ab hominum habitatione ſemota.

Monaſteria in Congregatione poſthac ædificanda ad exemplar deſcriptum ædificentur: & quæ iam ædificata ſunt, ad eiuſdem exemplaris formam, quantum fieri poterit, reuocentur.

Quæ Monaſteria plus damni quàm commodi afferre Congregationi perſpicuum erit, ea ſolius Capituli generalis iudicio diſſolui poſsint.

Extruere, inſtaurare, aut demoliri ædificia nulli Monaſterii Superiori liceat ſine conſenſu Capituli eiuſdem Monaſterii, adiuncta, ſi res maioris momenti ſit, Superioris Congregationis, aut Prouincialis conceſsione.

Vt non ſit neceſſitas Monachis vagandi foras, &c. Propterea quantum fieri poterit, res quæque Temporales Monaſterii per Seculares potius, & Donatos, quàm per Monachos, gerantur. Idque in emptione rerum Monaſterio neceſſariarum, vt ſuprà cap. 31. de Cellerario dictum eſt, præcipuè ſeruari volumus.

Quia omnino non expedit animabus eorum. In hanc

hanc verissimam sententiam scitum est illud Abbatis Ioannis, Quod aqua pisci est, id Monasterium esse Monacho. Quare vt piscis extra aquam positus vitam propagare non potest: sic neque Monachus extra Monasterium institutum vitæ religiosæ cursum facilè tenere. Itaque Fratribus nostris exeundi è Monasterio licentia quamparcissimè detur.

Ad eas tantùm Processiones generales & generatim à Locorum Ordinarijs indictas eatur à nostris, ad quas à cunctis Ordinibus religiosis sine exceptione conueniri solet, sicut in Festo Corporis Christi fit.

Concionandi, præsertim ad Seculares, institutum in hanc Congregationem non admittatur. Si quis tamen Frater ex doctrina quam ante ingressum Congregationis sibi comparauerit, ei muneri iudicabitur idoneus, posit Superior eum ad hoc officium, quandiu & quibus locis expedire iudicauerit, adhibere, eique propterea laboris manuum immunitatem dare. Si tamen eius rei facultatem acceperit à Capitulo generali, vel Superiore Congregationis,

nis, vel certè Prouinciali, & Frater ab iis, vel de eorum mandato examinatus, idoneusque iudicatus fuerit.

Hanc autem Regulam sæpius volumus in Cõgregatione legi, &c. Quotiescunque Capitulum cuiusque Monasterij habetur, Caput vnum Regulæ recitetur. Præterea diligenter lectitetur priuatim à singulis Regula. Quamobrem eius exemplar singuli habeant.

Roget quisque Superiorem aliquoties in anno, vt sibi pro ijs quæ contra Regulam & Constitutiones commisit, aliquid pœnitentiæ irroget. Quod ei ne tam facilè labatur in posterum, non minimo præsidio erit.

De Fratribus in via directis. *Cap. LXVII.*

FRatres è Monasterio Superioris permissu prodituri, eodemque die in Monasterium reuersuri, accipiant Benedictionẽ à Superiore genibus flexis, capite inclinato.

Sin eodem die reuersuri non erunt, accipiant Benedictionem toto corpore humi prostrati.

Omnes in Monasterium reuersi simul atque

que ſunt ingreſſi, Superiorem adeant, eodemque modo quo Benedictionem exituri acceperunt, iterum accipiant.

Qui poſt quindecim dies reuertētur, eodem die poſt ſingula diuina Officia ſolennem Benedictionem in medio Choro proſtrati, ſicut in Regula præcipitur, accipiant.

Prodeuntes è Monaſterio Portarium admoneant, quo ſe conferant, & qua hora ſe ſperent redituros.

Iter facientes bini ſemper minimum ſint, ſiue Clerici, ſiue Conuerſi.

Fratres in itinere cum aliquâ tranſierint, vbi ſit Monaſterium Congregationis, alibi quàm in Monaſterio diuerſari non poſſint. Ac Superiori eius Monaſterij, dum illic morantur, non minus quàm proprij Monachi, obediant, nec niſi permiſſu illius quidquã agant cum extraneis.

Habeāt Fratres in itinere Literas Superioris ſui commendatitias, alioqui non accipiendi, niſi ad Pœnitentiam. Quod ſi quis in aliquod Monaſterium commorandi cauſa venerit, Literas in eam ſententiam ſcriptas afferat.

Si Fratri impoßibilia iniunguntur. *Cap.* LXVIII.

Vt in Monasterio non præsumat alter alterum defendere. *Cap.* LXIX.

Hęc duo Capitula seruentur ad literam.

Vt non præsumat quisquam aliquē paßim cædere, aut Ex*com*-*municare.* Cap.*LXX.*

VT in Monasterijs nostris omni rixa iurgioq́ue remoto summa pax & trā-quillitas perpetuò seruetur, statuimus, vt si quis iratus alteri cuiquā se manus allaturū minatus fuerit, quamuis aliud nihil faciat, is sexta quaque feria mensis vnius in solo pane & aqua humi sedens in medio Refe-ctorio ieiunet, ac se ipse verberibus cædat.

Quod

Quod si præter minas verborum etiam pugnum, aut baculum, aut aliud quiduis quasi percussurus, illi intentauerit, quamuis non percutiat, eam pœnam duplicatam subeat. Si autem hoc in Superiorem admiserit; totos tres menses eadem pœna, alijsque pro rei grauitate adiungendis castigetur.

Si quis quemuis Fratrem infenso animo percusserit, præter sententiam Excommunicationis quam ipso facto incurrit (à qua nisi per Superiorem Congregationis, aut Prouincialem, aut cui potestas ab altero communicata fuerit, absolui non queat) singulis Capitulis vnius mensis virgis cædatur, & singulis sextis feriis in pane & aqua sedens humi, sicut dictum est, in medio Refectorio ieiunet. Quod si hinc grauior & enormis læsio secuta fuerit, percussori coniecto in carcerem dictæ pœnæ prorogentur, sola Capituli generalis, aut Superioris Congregationis, aut Prouincialis misericordia remittendæ. Eidemque pœnæ sit obnoxius quisquis Superiorem Monasterij, quamuis ictu leui, malitiosè percusserit.

Vt obedientes ſint ſibi Fratres inuicem. Cap. LXXI.

SI *quis autem Frater &c.* Cum quis à Superiore quauis de re quantumuis parua reprehenditur, ſtatim genu flexo, demiſſoque capite expectet dum Superior ſibi benedicat, ſurgendique ſignum det. Si verò animum eius in ſe paululum modò commotum eſſe ſenſerit, toto corpore proſtratus humi iaceat, nec ante ſurgat, quàm ille iuſſerit. Ac tum inclinato corpore Pœnitentiam imponēdam expectet. Caueat autem ne quantumuis acerbè obiurgatus vllam vocem mittat, niſi interrogatus. Ac tum ſumma modeſtia & reuerentia reſpondeat.

De Zelo bono quem debent Monachi habere. Cap. LXXII.

Obſeruetur ad literam.

De eo quod non omnis obseruatio iustitiæ in hac sit Regula constituta. Cap. LXXIII.

CVm nulla sit in Religione capitalior pestis inertia & languore animi quo Monachus oscitans & torpēs in studio pietatis dormitat, & quasi metam perfectæ virtutis attigerit, de progressu faciendo in eius curriculo nihil pensi habet, meritò sanè S. Pater Benedictus cū tyronibus militiæ spiritualis reliqua necessaria abunde subministrasset, huic etiam malo succurrendum sibi ratus, eius in Regulæ suæ clausula remedium in primis salutare, præsentissimūque tradit. Id autem est, vt quanta virtute, quantaque religione & sanctitate vitæ tam multi olim admirabiles Monachi excelluerint, quâm submissi humilitate, prōpti obedientia, placidi mansuetudine, patientes labore, strenui diligentia, austeri ieiunijs, insomnes vigilijs, nudi paupertate, muti silentio, segregati solitudine, benefici charitate, puri castimonia, recti simplici-

tate, niuei innocentia, oratione denique & rerum diuinarum meditatione cæleſtes potius Angeli, quam terreni homines extiterint, nos etiam atque etiam conſideremus, animoque contemplemur. Ea profectò cogitatio, niſi trunci, aut ſtipites ſumus, facilè torporem omnem nobis ex animo excutiet, acerrimosque ſtimulos ad virtutem admouebit. Quid enim præ illis ſumus? Aut cur nobis placeamus, quaſi in virtute ſimus aliquid, cum prope infinito interuallo ab illorum ſanctimonia diſtemus? Quomodo autem virtutis præſtantiam, ad quam illi per tot ſudores & contentiones, per tot dimicationes & certamina aſſidua laborioſiſſimè peruenerunt, nos in otio ludibundi, aut compreſſis manibus ſedentes poſſe cõſequi ſperemus? Hoc igitur, Fratres, ante oculos ponamus, hoc dies & noctes aſſiduè meditemur. Et cum illos ex eodẽ quo nos, luto fictos fuiſſe, eandemque naturæ infirmitatem, quam nos, habuiſſe intelligamus, expergiſcamur aliquando tãdem huius deſidiæ ſomno & veterno, exuamus hanc eneruatam, muliebremque mollitiem, viriliter

riliter agamus, & confortentur corda nostra, accingamus lumbos nostros, sicut viri: & diuinæ benignitatis ope, non nostris viribus confisi, ad eandem illam perfectionem animi, ac diuinam sapientiam, & similitudinem cum Deo, tandemque ad eandem beatæ immortalitatis omnibus bonis cumulatam & redundantem arcem, ad quã illos videmus ascendisse, quãuis non æquis passibus, per eorum vestigia summa contentione curramus, eodem illo qui nos benignè præuentos in benedictionibus dulcedinis ad hunc gloriosissimum puluerẽ è Mundi cœno vocauit, animos & vires idoneas ministrante Deo: cui laus & gloria in secula seculorum. Amen.

DE CAPITVLO GENERALI.

T Capituli generalis celebrandi ratio (quam propter argumenti longitudinem è Capite tertio Regulæ ad quod pertinebat , in hunc locum consultò reiecimus) distinctè & dilucidè tradatur, eius descriptionem in certa capita partiemur.

Primum, quo quæritur quid sit Capitulum generale,& quæ sit eius potestas.

Alterum , de ijs qui sunt in Capitulum conuenturi.

Tertium de Discretis ad Capitulum à quoque Monasterio delegandis.

Quartum, de tempore & loco celebrandi Capituli.

Quintum, de eo quod in primo Consessu Capituli fieri conuenit.

Sextum, de eo quod in aliis Consessibus fieri debet, de Absolutione Officialium, & reddendis à quoque rationibus administrationis suæ.

Septi-

Septimum, de Electione Præsidis & Definitorum Capituli, & reddendis à Superiore Congregationis rationibus administrationis suæ apud eos.

Octauum, de Electione Superioris Congregationis.

Nonum, de Electione Seniorum Assistentium, Visitatorum, & Procuratoris generalis.

Decimum, de Electione Prouincialium, & aliorũ Superiorum cuiusque Monasterij.

Vndecimum & vltimum, de vltimo Consessu, & clausula Capituli.

De Capitulo generali, & quæ sit eius potestas.

Capitulum generale est primariorum Fratrum Cõgregationis cœtus totum corpus Congregationis referens. Cum enim fieri non possit vt vniuersa Congregatio in vnum locum conueniat, dum primarii Fratres Congregationis de rebus ad vtilitatem totius Congregationis spectantibus deliberaturi conueniunt, tota Congregatio conuenire censetur.

Penes Capitulum generale est summa potestas Congregationis: quippe cum eius sit eligere, deponere, aut confirmare ipsum generalem Superiorem Congregationis, & alios quosque præcipuos Congregationis Officiales & Superiores cuiusque Monasterij: item sancire & decernere arbitratu suo (debito tamen & præscripto ritu) quæ à tota Congregatione seruanda sunt: denique de maximis quibusque rebus tum ad vniuersam Congregationem, tum ad singulos Fratres pertinentibus constituere.

De ijs qui sunt in Capitulum conuenturi.

Quos Primarios, id est, primos Fratres Congregationis diximus Capitulum generale componere, hi sunt, Superior Congregationis, Seniores Assistentes, Visitatores, Procurator generalis, Prouinciales & Superiores singulorum Monasteriorum, in quibus præter Superiorem sex minimùm sint Vocales, hoc est, Vocis Actiuæ & Passiuæ participes. Nisi Superior Congregationis

tionis propter causam dispensauerit cum aliquo Monasterio, adhibitis in consilium Senioribus Assistentibus.

Primariorum etiam nomine comprehẽdimus Discretos[l], quasi prudentes & graues Fratres à cuiusque Monasterii Conuentu delegatos, & Conuentuum suorum in Capitulo generali vicem præstantes. Quorum quæ ratio & officium sit, quoque modo creari debeant, explicandum est.

De Discretis ad Capitulum à quoque Monasterio delegandis.

Discreti, quasi Legati quidam omnium Conuentuum Congregationis ad Capitulum generale, in singulis Monasterijs singuli eligantur. Iique sint ex Vocalibus eiusdem Monasterij, nec minores viginti quinque annis. Cumque maturè, & octo minimùm diebus antequam ad Capitulum proficiscendum sit, electi fuerint, adiuncti comites Superiori sui quisque Monasterij eò se conferant: atque ibi tum pro suo toto Conuentu, tum pro singulis eius Fratribus

qui voluerint de quacunque re agere cum Capitulo, Legatione fungantur. Nihil autem ſibi mandatum ab eis vel ſingulis, vel vniuerſis ad Capitulum ferant, niſi ſcriptũ, & à mandantibus ſubſcriptum, adiuncta etiam in mandatis totius Conuentus (quæ in Capitulo Monaſterii palàm dentur) ſigilli Monaſterij impreſſione. Alioqui nulla fides eis habeatur.

Ijdẽ Diſcreti renuncient Superiori Congregationis & Senioribus Aſſiſtentibus de ſtatu ſui quiſque Monaſterii, eiuſque omnes anguſtias & difficultates exponant. Addant de Superiore eius quomodo ſe geſſerit toto officij ſui tempore, quem ſe in Fratres, quos ſe Fratres in eum præſtiterint, quomodo diuinum Officium celebratum fuerit in Monaſterio, quomodo ſeruata Regula & Conſtitutiones, quæ denique totius Monaſterii tum Spiritualis, tum temporalis conditio ſit.

Præſit Superior Monaſterij Electioni Diſcreti faciendæ, quamuis in ea ſuffragium non laturus. Eaque facta diſcedat, vt agendi de quacunque re quæ ad Capitulum ge-

nerale ſpectet, libera & ſoluta ſit Fratribus poteſtas. Porrò hæc Electio ſic fiat.

Singula nomina & cognomina Fratrum Monaſterij eligibilium in ſingulis Schedulis eiuſdem magnitudinis, formę & coloris, eadem manu ſcripta ſingulis Fratribus vocalibus dentur, ipſorum tantùm quibus dantur, nominibus exceptis. Ac paucis poſt diebus conuocato Capitulo Monaſterii; cum Superior præſens & præſidens expoſuerit, cuius rei cauſa Fratres conuocati ſint, eoſque ad Diſcreti Electionem defixa in vnum Deum mente religiosè faciendam hortatus fuerit, ponatur in medio Capitulo loco conſpicuo, Vrna, vel Capſula. Tum quiſque Vocalium Schedulam nomine Fratris cui ſuffragari cogitat, inſcriptam ex aliarum numero ſelectam, & complicatam ordine ſuo modeſtè accedens in eam Vrnam, vel Capſulam conijciat. Quod cum ab omnibus Vocalibus factum fuerit, Superior, & qui Vocalium poſtremus eſt, ordine (Scrutatores futuri) prodeant, & in conſpectu & luce Capituli, inuerſa Vrna omnes Schedulas primò dinu-

merent, vt cum numero Vocalium æquentur (alioqui vitium esset in Electione) deinde legant, & nomina in eis scripta magna voce pronuncient, & quisnam Eligibilium alios numero Suffragiorum vincat, demonstrent. Is enim sine dubio Discretus legitimus est.

Quod si duo, vel plures numero Suffragiorum aliis Superiores, inter se pares extiterint, tum sanè res ad Calculos reuocetur, hoc modo: Ex his de quibus ambigitur, qui primus est ordine, proponatur, vt de eo in Suffragium eatur. Et cum singulis Vocalibus, excepto eo de quo agitur, singuli Calculi Albi, singuliquè Nigri dati fuerint, Nigri Suffragationem, Albi Refragationem significantes, si hic qui propositus est, amplius dimidia parte Calculorum Nigrorum habeat, Discretus sit. Sin minus, notetur numerus Suffragiorum quæ habuit. Et proponatur eodem planè modo qui Secundus est ordine: post si necesse fuerit, Tertius, & Quartus, & quotcunque parem numerum Suffragiorum habuerint. Vt enim repertus

fuerit

fuerit aliquis, in quem amplius dimidia parte Vocalium suffragando consenserit, is Discretus cēseatur. Quod si fortè in nullum eorum tot Suffragia concurrerint, cum notatum fuerit quot cuique Suffragia contigerint, facta eorum comparatione, qui numero vicerit, Discretus sit. Quod si duobus, vel tribus par numerus euenerit, cũ cæteris reiectis de his ordine propositis iterũ in Suffragiũ itũ fuerit, si pares esse perstant, qui primus est ordine, Discretus habeatur.

Discreto sic creato, dētur ei Literæ Testimoniales à duobus Senioribus & Secretario subscriptæ, & sigillo Monasterii obsignatæ, quibus de eius Electione in Discretum fides fiat. Nec possit sine iis in Capitulum admitti. Sint autem eæ Literæ his verbis scriptæ.

Mittimus ad PP.VV. dilectissimum Fratrem nostrum N. in nostrum Discretum, secundum formam nostræ Congregationis rite & legitimè electum. Cui rogamus, vt in ijs quæ huius nostri Conuentus & singulorum Fratrum nomine vobis exponet, & de quibus vobiscum aget, plenam & indu-

bitatam

Vt obedientes sint sibi Fratres inuicem. Cap. LXXI.

SI *quis autem Frater &c.* Cum quis à Superiore quauis de re quantumuis parua reprehenditur, statim genu flexo, demissoque capite expectet dum Superior sibi benedicat, surgendique signum det. Si verò animum eius in se paululum modò commotum esse senserit, toto corpore prostratus humi iaceat, nec ante surgat, quàm ille iusserit. Ac tum inclinato corpore Pœnitentiam imponēdam expectet. Caueat autem nè quantumuis acerbè obiurgatus vllam vocem mittat, nisi interrogatus. Ac tum summa modestia & reuerentia respondeat.

De Zelo bono quem debent Monachi habere. *Cap. LXXII.*

Obseruetur ad literam.

De

De eo quod non omnis obſeruatio iuſtitiæ in hac ſit Regula conſtituta. Cap. LXXIII.

CVm nulla ſit in Religione capitalior peſtis inertia & languore animi quo Monachus oſcitans & torpẽs in ſtudio pietatis dormitat, & quaſi metam perfectæ virtutis attigerit, de progreſſu faciendo in eius curriculo nihil penſi habet, meritò ſanè S. Pater Benedictus cũ tyronibus militiæ ſpiritualis reliqua neceſſaria abunde ſubminiſtraſſet, huic etiam malo ſuccurrendum ſibi ratus, eius in Regulæ ſuæ clauſula remedium in primis ſalutare, præſentiſſimũque tradit. Id autem eſt, vt quanta virtute, quantaque religione & ſanctitate vitæ tam multi olim admirabiles Monachi excelluerint, quâm ſubmiſſi humilitate, prõpti obedientia, placidi manſuetudine, patientes labore, ſtrenui diligentia, auſteri ieiunijs, inſomnes vigilijs, nudi paupertate, muti ſilentio, ſegregati ſolitudine, benefici charitate, puri caſtimonia, recti ſimplici-

tate, niuei innocentia, oratione denique & rerum diuinarum meditatione cæleſtes potius Angeli, quam terreni homines extiterint, nos etiam atque etiam conſideremus, animoque contemplemur. Ea profectò cogitatio, niſi trunci, aut ſtipites ſumus, facilè torporem omnem nobis ex animo excutiet, acerrimosque ſtimulos ad virtutem admouebit. Quid enim præ illis ſumus? Aut cur nobis placeamus, quaſi in virtute ſimus aliquid, cum prope infinito interuallo ab illorum ſanctimonia diſtemus? Quomodo autem virtutis præſtantiam, ad quam illi per tot ſudores & contentiones, per tot dimicationes & certamina aſſidua laborioſiſſimè peruenerunt, nos in otio ludibundi, aut compreſſis manibus ſedentes poſſe cõſequi ſperemus? Hoc igitur, Fratres, ante oculos ponamus, hoc dies & noctes aſſiduè meditemur. Et cum illos ex eodẽ quo nos, luto fictos fuiſſe, eandemque naturæ infirmitatem, quam nos, habuiſſe intelligamus, expergiſcamur aliquando tãdem huius deſidiæ ſomno & veterno, exuamus hanc eneruatam, muliebremque mollitiem, viriliter

riliter agamus, & confortentur corda nostra, accingamus lumbos nostros, sicut viri: & diuinæ benignitatis ope, non nostris viribus confisi, ad eandem illam perfectionem animi, ac diuinam sapientiam, & similitudinem cum Deo, tandemque ad eandem beatæ immortalitatis omnibus bonis cumulatam & redundantem arcem, ad quã illos videmus ascendisse, quãuis non æquis passibus, per eorum vestigia summa contentione curramus, eodem illo qui nos benignè præuentos in benedictionibus dulcedinis ad hunc gloriosissimum puluerẽ è Mundi cœno vocauit, animos & vires idoneas ministrante Deo: cui laus & gloria in secula seculorum. Amen.

DE CAPITVLO GENERALI.

VT Capituli generalis celebrandi ratio (quam propter argumenti longitudinem è Capite tertio Regulæ ad quod pertinebat, in hunc locum consultò reiecimus) distinctè & dilucidè tradatur, eius descriptionem in certa capita partiemur.

Primum, quo quæritur quid sit Capitulum generale, & quæ sit eius potestas.

Alterum, de ijs qui sunt in Capitulum conuenturi.

Tertium de Discretis ad Capitulum à quoque Monasterio delegandis.

Quartum, de tempore & loco celebrandi Capituli.

Quintum, de eo quod in primo Consessu Capituli fieri conuenit.

Sextum, de eo quod in aliis Consessibus fieri debet, de Absolutione Officialium, & reddendis à quoque rationibus administrationis suæ.

Septi-

Septimum, de Electione Præsidis & Definitorum Capituli, & reddendis à Superiore Congregationis rationibus administrationis suæ apud eos.

Octauum, de Electione Superioris Congregationis.

Nonum, de Electione Seniorum Assistentium, Visitatorum, & Procuratoris generalis.

Decimum, de Electione Prouincialium, & aliorũ Superiorum cuiusque Monasterij.

Vndecimum & vltimum, de vltimo Consessu, & clausula Capituli.

De Capitulo generali, & quæ sit eius potestas.

Capitulum generale est primariorum Fratrum Cōgregationis cœtus totum corpus Congregationis referens. Cum enim fieri non possit vt vniuersa Congregatio in vnum locum conueniat, dum primarii Fratres Congregationis de rebus ad vtilitatem totius Congregationis spectantibus deliberaturi conueniunt, tota Congregatio conuenire censetur.

Penes Capitulum generale est summa potestas Congregationis: quippe cum eius sit eligere, deponere, aut confirmare ipsum generalem Superiorem Congregationis, & alios quosque præcipuos Congregationis Officiales & Superiores cuiusque Monasterij: item sancire & decernere arbitratu suo (debito tamen & præscripto ritu) quæ à tota Congregatione seruanda sunt: denique de maximis quibusque rebus tum ad vniuersam Congregationem, tum ad singulos Fratres pertinentibus constituere.

De ijs qui sunt in Capitulum conuenturi.

Quos Primarios, id est, primos Fratres Congregationis diximus Capitulum generale componere, hi sunt, Superior Congregationis, Seniores Assistentes, Visitatores, Procurator generalis, Prouinciales & Superiores singulorum Monasteriorum, in quibus præter Superiorem sex minimùm sint Vocales, hoc est, Vocis Actiuæ & Passiuæ participes. Nisi Superior Congrega-

tionis propter cauſam diſpenſauerit cum aliquo Monaſterio, adhibitis in conſilium Senioribus Aſſiſtentibus.

Primariorum etiam nomine compreheˉdimus Diſcretos, quaſi prudentes & graues Fratres à cuiuſque Monaſterii Conuentu delegatos, & Conuentuum ſuorum in Capitulo generali vicem præſtantes. Quorum quæ ratio & officium ſit, quoque modo creari debeant, explicandum eſt.

De Diſcretis ad Capitulum à quoque Monaſterio delegandis.

Diſcreti, quaſi Legati quidam omnium Conuentuum Congregationis ad Capitulum generale, in ſingulis Monaſterijs ſinguli eligantur. Iique ſint ex Vocalibus eiuſdem Monaſterij, nec minores viginti quinque annis. Cumque maturè, & octo minimùm diebus antequam ad Capitulum proficiſcendum ſit, electi fuerint, adiuncti comites Superiori ſui quiſque Monaſterij eò ſe conferant: atque ibi tum pro ſuo toto Conuentu, tum pro ſingulis eius Fratribus

qui voluerint de quacunque re agere cum Capitulo, Legatione fungantur. Nihil autem sibi mandatum ab eis vel singulis, vel vniuersis ad Capitulum ferant, nisi scriptũ, & à mandantibus subscriptum, adiuncta etiam in mandatis totius Conuentus (quæ in Capitulo Monasterii palàm dentur) sigilli Monasterij impressione. Alioqui nulla fides eis habeatur.

Ijdẽ Discreti renuncient Superiori Congregationis & Senioribus Assistentibus de statu sui quisque Monasterii, eiusque omnes angustias & difficultates exponant. Addant de Superiore eius quomodo se gesserit toto officij sui tempore, quem se in Fratres, quos se Fratres in eum præstiterint, quomodo diuinum Officium celebratum fuerit in Monasterio, quomodo seruata Regula & Constitutiones, quæ denique totius Monasterii tum Spiritualis, tum temporalis conditio sit.

Præsit Superior Monasterij Electioni Discreti faciendæ, quamuis in ea suffragium non laturus. Eaque facta discedat, vt agendi de quacunque re quæ ad Capitulum generale

nerale ſpectet, libera & ſoluta ſit Fratribus poteſtas. Porrò hæc Electio ſic fiat.

Singula nomina & cognomina Fratrum Monaſterij eligibilium in ſingulis Schedulis eiuſdem magnitudinis, formę & coloris, eadem manu ſcripta ſingulis Fratribus vocalibus dentur, ipſorum tantùm quibus dantur, nominibus exceptis. Ac paucis poſt diebus conuocato Capitulo Monaſterii, cum Superior præſens & præſidens expoſuerit, cuius rei cauſa Fratres conuocati ſint, eoſque ad Diſcreti Electionem defixa in vnum Deum mente religiosè faciendam hortatus fuerit, ponatur in medio Capitulo loco conſpicuo, Vrna, vel Capſula. Tum quiſque Vocalium Schedulam nomine Fratris cui ſuffragari cogitat, inſcriptam ex aliarum numero ſelectam, & complicatam ordine ſuo modeſtè accedens in eam Vrnam, vel Capſulam conijciat. Quod cum ab omnibus Vocalibus factum fuerit, Superior, & qui Vocalium poſtremus eſt, ordine (Scrutatores futuri) prodeant, & in conſpectu & luce Capituli, inuerſa Vrna omnes Schedulas primò dinu-

merent, vt cum numero Vocalium æquentur (alioqui vitium esset in Electione) deinde legant, & nomina in eis scripta magna voce pronuncient, & quisnam Eligibilium alios numero Suffragiorum vincat, demonstrent. Is enim sine dubio Discretus legitimus est.

Quod si duo, vel plures numero Suffragiorum aliis Superiores, inter se pares extiterint, tum sanè res ad Calculos reuocetur, hoc modo: Ex his de quibus ambigitur, qui primus est ordine, proponatur, vt de eo in Suffragium eatur. Et cum singulis Vocalibus, excepto eo de quo agitur, singuli Calculi Albi, singulique Nigri dati fuerint, Nigri Suffragationem, Albi Refragationem significantes, si hic qui propositus est, amplius dimidia parte Calculorum Nigrorum habeat, Discretus sit. Sin minus, notetur numerus Suffragiorum quæ habuit. Et proponatur eodem planè modo qui Secundus est ordine: post si necesse fuerit, Tertius, & Quartus, & quotcunque parem numerum Suffragiorum habuerint. Vt enim repertus

fuerit

fuerit aliquis, in quem amplius dimidia parte Vocalium suffragando consenserit, is Discretus cẽseatur. Quod si fortè in nullum eorum tot Suffragia concurrerint, cum notatum fuerit quot cuique Suffragia contigerint; facta eorum comparatione, qui numero vicerit, Discretus sit. Quod si duobus, vel tribus par numerus euenerit, cũ cæteris reiectis de his ordine propositis iterũ in Suffragiũ itũ fuerit, si pares esse perstant, qui primus est ordine, Discretus habeatur.

Discreto sic creato, dẽtur ei Literæ Testimoniales à duobus Senioribus & Secretario subscriptæ, & sigillo Monasterii obsignatæ, quibus de eius Electione in Discretum fides fiat. Nec possit sine iis in Capitulum admitti. Sint autem eæ Literæ his verbis scriptæ.

Mittimus ad PP.VV. dilectissimum Fratrem nostrum N. in nostrum Discretum, secundum formam nostræ Congregationis rite & legitimè electum. Cui rogamus, vt in ijs quæ huius nostri Conuentus & singulorum Fratrum nomine vobis exponet, & de quibus vobiscum aget, plenam & indu-

bitatam

bitatam fidem habere, & nos Filios vestros pro vobis Deum aſsiduè precantes cum hoc nostro Monasterio paterna pietate cōplecti & protegere dignemini. E Monasterio N. die N. Mensis N. Et infra, RR. PP. VV. Humillimi filii, Monachi Monasterii N. N. N. A tergo. RR. PP. in Capitulo generali Congregationis Beatæ Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, in Monasterio N. congregatis.

Si Discretus legitimo impedimento detentus ad Capitulum generale ire non poterit, liceat Capitulo Monasterii alium ex eodem Monasterio repetitâ Electione subrogare, si tempus permiserit. Aliàs mutari nō possit. Atque hæc de Discreto hactenus.

Si Congregatio nostra diuino munere sic aucta fuerit, vt in quinque Prouincias diuidenda sit, ad Capitulum conueniant Prouinciales tantùm, & cum singulis eorum bini Discreti, qui in Capitulo Prouinciali ante Generale proximè celebrato ex eorum numero qui ad illud conuenerint, eo quem diximus eligendi modo creandi sunt. Iisque vt supra dictum est, mandari, committi-

mittique posſint omnia pro Prouincia cùm Capitulo agenda.

Si qui Senior Aſſiſtens, aut Viſitator, aut Prouincialis eſt, idem ſit Superior alicuius Monaſterii, Capitulum generale obeat, vt Senior Aſsiſtens, Viſitator, aut Prouincialis & Superior. Alius autem nullus ex eodẽ Monaſterio præter Diſcretũ ad Capitulum ſe conferat. Ipſe autem cùm conſilio Seniorum Monaſterii ex Vocalibus eius eligat & conſtituat quem Superiorem Monaſterio relinquat, hoc officio ita functurum ad noui Superioris aduentum, vt nihil in Monaſterio innouet.

Quod ſi quis eorum ex quibus Capitulum conſtitui debet, exiſtimat ſe legitimo impedimento prohiberi quominus veniat, ſcribat illud ita maturè ad Superiorẽ Congregationis, aut ad alium Capitulum conuocantem per literas tutò perferendas, vt ab eo reſponderi poſſit, num illam excuſationem probet, & ſi non probet, ille in tempore adeſſe poſsit.

Si autem alicuius Monaſterii Superior fortè obierit, Supprior pro Superiore non

Si Fratri impoßibilia iniunguntur. *Cap.* LXVIII.

Vt in Monasterio non præsumat alter alterum defendere. *Cap.* LXIX.

Hęc duo Capitula seruentur ad literam.

Vt non præsumat quisquam aliquẽ paßim cædere, aut Excom*municare.* Cap.*LXX.*

VT in Monasterijs nostris omni rixa iurgioque remoto summa pax & trãquillitas perpetuò seruetur, statuimus, vt si quis iratus alteri cuiquã se manus allaturũ minatus fuerit, quamuis aliud nihil faciat, is sexta quaque feria mensis vnius in solo pane & aqua humi sedens in medio Refectorio ieiunet, ac se ipse verberibus cædat.

Quod

Quod si præter minas verborum etiam pugnum, aut baculum, aut aliud quiduis quasi percussurus, illi intentauerit, quamuis non percutiat, eam pœnam duplicatam subeat. Si autem hoc in Superiorem admiserit, totos tres menses eadem pœna, alijsque pro rei grauitate adiungendis castigetur.

Si quis quemuis Fratrem infenso animo percusserit, præter sententiam Excommunicationis quam ipso facto incurrit (à qua nisi per Superiorem Congregationis, aut Prouincialem, aut cui potestas ab altero communicata fuerit, absolui non queat) singulis Capitulis vnius mensis, virgis cædatur, & singulis sextis feriis in pane & aqua sedens humi, sicut dictum est, in medio Refectorio ieiunet. Quod si hinc grauior & enormis læsio secuta fuerit, percussori coniecto in carcerem dictæ pœnæ prorogentur, sola Capituli generalis, aut Superioris Congregationis, aut Prouincialis misericordia remittendæ. Eidemque pœnæ sit obnoxius quisquis Superiorem Monasterij, quamuis ictu leui, malitiosè percusserit.

Vt obedientes sint sibi Fratres inuicem. Cap. LXXI.

SI *quis autem Frater &c.* Cum quis à Superiore quauis de re quantumuis parua reprehenditur, statim genu flexo, demissoque capite expectet dum Superior sibi benedicat, surgendique signum det. Si verò animum eius in se paululum modò commotum esse senserit, toto corpore prostratus humi iaceat, nec ante surgat, quàm ille iusserit. Ac tum inclinato corpore Pœnitentiam imponēdam expectet. Caueat autem ne quantumuis acerbè obiurgatus vllam vocem mittat, nisi interrogatus. Ac tum summa modestia & reuerentia respondeat.

De Zelo bono quem debent Monachi habere. Cap. LXXII.

Obseruetur ad literam.

De eo quod non omnis obſeruatio iuſtitiæ in hac ſit Regula conſtituta. Cap. LXXIII.

CVm nulla ſit in Religione capitalior peſtis inertia & languore animi quo Monachus oſcitans & torpẽs in ſtudio pietatis dormitat, & quaſi metam perfectæ virtutis attigerit, de progreſſu faciendo in eius curriculo nihil penſi habet, meritò ſanè S. Pater Benedictus cũ tyronibus militiæ ſpiritualis reliqua neceſſaria abunde ſubminiſtraſſet, huic etiam malo ſuccurrendum ſibi ratus, eius in Regulæ ſuæ clauſula remedium in primis ſalutare, præſentiſſimũque tradit. Id autem eſt, vt quanta virtute, quantaque religione & ſanctitate vitæ tam multi olim admirabiles Monachi excelluerint, quâm ſubmiſſi humilitate, prõpti obedientia, placidi manſuetudine, patientes labore, ſtrenui diligentia, auſteri ieiunijs, inſomnes vigilijs, nudi paupertate, muti ſilentio, ſegregati ſolitudine, benefici charitate, puri caſtimonia, recti ſimplici-

tate, niuei innocentia, oratione denique & rerum diuinarum meditatione cæleſtes potius Angeli, quam terreni homines extiterint, nos etiam atque etiam conſideremus, animoque contemplemur. Ea profectò cogitatio, niſi trunci, aut ſtipites ſumus, facilè torporem omnem nobis ex animo excutiet, acerrimosque ſtimulos ad virtutem admouebit. Quid enim præ illis ſumus? Aut cur nobis placeamus, quaſi in virtute ſimus aliquid, cum prope infinito interuallo ab illorum ſanctimonia diſtemus? Quomodo autem virtutis præſtantiam, ad quam illi per tot ſudores & contentiones, per tot dimicationes & certamina aſſidua laborioſiſſimè peruenerunt, nos in otio ludibundi, aut compreſſis manibus ſedentes poſſe cõſequi ſperemus? Hoc igitur, Fratres, ante oculos ponamus, hoc dies & noctes aſſiduè meditemur. Et cum illos ex eodẽ quo nos, luto fictos fuiſſe, eandemque naturæ infirmitatem, quam nos, habuiſſe intelligamus, expergiſcamur aliquando tãdem huius deſidiæ ſomno & veterno, exuamus hanc eneruatam, muliebremque mollitiem, viriliter

riliter agamus, & confortentur corda nostra, accingamus lumbos nostros, ſicut viri: & diuinæ benignitatis ope, non noſtris viribus confiſi, ad eandem illam perfectionem animi, ac diuinam ſapientiam, & ſimilitudinem cum Deo, tandemque ad eandem beatæ immortalitatis omnibus bonis cumulatam & redundantem arcem, ad quã illos videmus aſcendiſſe, quãuis non æquis paſſibus, per eorum veſtigia ſumma contentione curramus, eodem illo qui nos benignè præuentos in benedictionibus dulcedinis ad hunc glorioſiſſimum puluerẽ è Mundi cœno vocauit, animos & vires idoneas miniſtrante Deo: cui laus & gloria in ſecula ſeculorum. Amen.

Septimum, de Electione Præsidis & Definitorum Capituli, & reddendis à Superiore Congregationis rationibus administrationis suæ apud eos.

Octauum, de Electione Superioris Congregationis.

Nonum, de Electione Seniorum Assistentium, Visitatorum, & Procuratoris generalis.

Decimum, de Electione Prouincialium, & aliorũ Superiorum cuiusque Monasterij.

Vndecimum & vltimum, de vltimo Consessu, & clausula Capituli.

De Capitulo generali, & quæ sit eius potestas.

Capitulum generale est primariorum Fratrum Cõgregationis cœtus totum corpus Congregationis referens. Cum enim fieri non possit vt vniuersa Congregatio in vnum locum conueniat, dum primarii Fratres Congregationis de rebus ad vtilitatem totius Congregationis spectantibus deliberaturi conueniunt, tota Congregatio conuenire censetur.

Penes Capitulum generale eſt ſumma poteſtas Congregationis: quippe cum eius ſit eligere, deponere, aut confirmare ipſum generalem Superiorem Congregationis, & alios quoſque præcipuos Congregationis Officiales & Superiores cuiuſque Monaſterij: item ſancire & decernere arbitratu ſuo (debito tamen & præſcripto ritu) quæ à tota Congregatione ſeruanda ſunt: denique de maximis quibuſque rebus tum ad vniuerſam Congregationem, tum ad ſingulos Fratres pertinentibus conſtituere.

De ijs qui ſunt in Capitulum conuenturi.

Quos Primarios, id eſt, primos Fratres Congregationis diximus Capitulum generale componere, hi ſunt, Superior Congregationis, Seniores Aſſiſtentes, Viſitatores, Procurator generalis, Prouinciales & Superiores ſingulorum Monaſteriorum, in quibus præter Superiorem ſex minimùm ſint Vocales, hoc eſt, Vocis Actiuæ & Paſſiuæ participes. Niſi Superior Congregationis

tionis propter causam dispensauerit cum aliquo Monasterio, adhibitis in consilium Senioribus Assistentibus.

Primariorum etiam nomine comprehē-dimus Discretos, quasi prudentes & graues Fratres à cuiusque Monasterii Conuentu delegatos, & Conuentuum suorum in Capitulo generali vicem præstantes. Quorum quæ ratio & officium sit, quoque modo creari debeant, explicandum est.

De Discretis ad Capitulum à quoque Monasterio delegandis.

Discreti, quasi Legati quidam omnium Conuentuum Congregationis ad Capitulum generale, in singulis Monasterijs singuli eligantur. Iique sint ex Vocalibus eiusdem Monasterij, nec minores viginti quinque annis. Cumque maturè, & octo minimùm diebus antequam ad Capitulum proficiscendum sit, electi fuerint, adiuncti comites Superiori sui quisque Monasterij eò se conferant: atque ibi tum pro suo toto Conuentu, tum pro singulis eius Fratribus

qui voluerint de quacunque re agere cum Capitulo, Legatione fungantur. Nihil autem sibi mandatum ab eis vel singulis, vel vniuersis ad Capitulum ferant, nisi scriptũ, & à mandantibus subscriptum, adiuncta etiam in mandatis totius Conuentus (quæ in Capitulo Monasterii palàm dentur) sigilli Monasterij impressione. Alioqui nulla fides eis habeatur.

Ijdẽ Discreti renuncient Superiori Congregationis & Senioribus Assistentibus de statu sui quisque Monasterii, eiusque omnes angustias & difficultates exponant. Addant de Superiore eius quomodo se gesserit toto officij sui tempore, quem se in Fratres, quos se Fratres in eum præstiterint, quomodo diuinum Officium celebratum fuerit in Monasterio, quomodo seruata Regula & Constitutiones, quæ denique totius Monasterii tum Spiritualis, tum temporalis conditio sit.

Præsit Superior Monasterij Electioni Discreti faciendæ, quamuis in ea suffragium non laturus. Eaque facta discedat, vt agendi de quacunque re quæ ad Capitulum generale

nerale ſpectet, libera & ſoluta ſit Fratribus poteſtas. Porrò hæc Electio ſic fiat.

Singula nomina & cognomina Fratrum Monaſterij eligibilium in ſingulis Schedulis eiuſdem magnitudinis, formę & coloris, eadem manu ſcripta ſingulis Fratribus vocalibus dentur, ipſorum tantùm quibus dantur, nominibus exceptis. Ac paucis poſt diebus conuocato Capitulo Monaſterii, cum Superior præſens & præſidens expoſuerit, cuius rei cauſa Fratres conuocati ſint, eoſque ad Diſcreti Electionem defixa in vnum Deum mente religiosè faciendam hortatus fuerit, ponatur in medio Capitulo loco conſpicuo, Vrna, vel Capſula. Tum quiſque Vocalium Schedulam nomine Fratris cui ſuffragari cogitat, inſcriptam ex aliarum numero ſelectam, & complicatam ordine ſuo modeſtè accedens in eam Vrnam, vel Capſulam conijciat. Quod cum ab omnibus Vocalibus factum fuerit, Superior, & qui Vocalium poſtremus eſt, ordine (Scrutatores futuri) prodeant, & in conſpectu & luce Capituli, inuerſa Vrna omnes Schedulas primò dinumerent,

merent, vt cum numero Vocalium æquentur (alioqui vitium esset in Electione) deinde legant, & nomina in eis scripta magna voce pronuncient, & quisnam Eligibilium alios numero Suffragiorum vincat, demonstrent. Is enim sine dubio Discretus legitimus est.

Quod si duo, vel plures numero Suffragiorum aliis Superiores, inter se pares extiterint, tum sanè res ad Calculos reuocetur, hoc modo: Ex his de quibus ambigitur, qui primus est ordine, proponatur, vt de eo in Suffragium eatur. Et cum singulis Vocalibus, excepto eo de quo agitur, singuli Calculi Albi, singulique Nigri dati fuerint, Nigri Suffragationem, Albi Refragationem significantes, si hic qui propositus est, amplius dimidia parte Calculorum Nigrorum habeat, Discretus sit. Sin minus, notetur numerus Suffragiorum quæ habuit. Et proponatur eodem planè modo qui Secundus est ordine: post si necesse fuerit, Tertius, & Quartus, & quotcunque parem numerum Suffragiorum habuerint. Vt enim repertus fuerit

fuerit aliquis, in quem amplius dimidia parte Vocalium suffragando consenserit, is Discretus cẽseatur. Quod si fortè in nullum eorum tot Suffragia concurrerint, cum notatum fuerit quot cuique Suffragia contigerint, facta eorum comparatione, qui numero vicerit, Discretus sit. Quod si duobus, vel tribus par numerus euenerit, cũ cæteris reiectis de his ordine propositis iterũ in Suffragiũ itũ fuerit, si pares esse perstant, qui primus est ordine, Discretus habeatur.

Discreto sic creato, detur ei Literæ Testimoniales à duobus Senioribus & Secretario subscriptæ, & sigillo Monasterii obsignatæ, quibus de eius Electione in Discretum fides fiat. Nec possit sine iis in Capitulum admitti. Sint autem eæ Literæ his verbis scriptæ.

Mittimus ad PP.VV. dilectissimum Fratrem nostrum N. in nostrum Discretum, secundum formam nostræ Congregationis rite & legitimè electum. Cui rogamus, vt in ijs quæ huius nostri Conuentus & singulorum Fratrum nomine vobis exponet, & de quibus vobiscum aget, plenam & indubitatam

bitatam fidem habere, & nos Filios vestros pro vobis Deum assiduè precantes cum hoc nostro Monasterio paterna pietate cõplecti & protegere dignemini. E Monasterio N. die N. Mensis N. Et infra, RR. PP. VV. Humillimi filii, Monachi Monasterii N. N. N. A tergo. RR. PP. in Capitulo generali Congregationis Beatæ Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, in Monasterio N. congregatis.

Si Discretus legitimo impedimento detentus ad Capitulum generale ire non poterit, liceat Capitulo Monasterii alium ex eodem Monasterio repetitá Electione subrogare, si tempus permiserit. Aliàs mutari nó possit. Atque hæc de Discreto hactenus.

Si Congregatio nostra diuino munere sic aucta fuerit, vt in quinque Prouincias diuidenda sit, ad Capitulum conueniant Prouinciales tantùm, & cum singulis eorum bini Discreti, qui in Capitulo Prouinciali ante Generale proximè celebrato ex eorum numero qui ad illud conuenerint, eo quem diximus eligendi modo creandi sunt. Iisque vt supra dictum est, mandari, com-

mittique posſint omnia pro Prouincia cùm Capitulo agenda.

Si qui Senior Aſſiſtens, aut Viſitator, aut Prouincialis eſt, idem ſit Superior alicuius Monaſterii, Capitulum generale obeat, vt Senior Aſsiſtens, Viſitator, aut Prouincialis & Superior. Alius autem nullus ex eodẽ Monaſterio præter Diſcretũ ad Capitulum ſe conferat. Ipſe autem cùm conſilio Seniorum Monaſterii ex Vocalibus eius eligat & conſtituat quem Superiorem Monaſterio relinquat, hoc officio ita functurum ad noui Superioris aduentum, vt nihil in Monaſterio innouet.

Quod ſi quis eorum ex quibus Capitulum conſtitui debet, exiſtimat ſe legitimo impedimento prohiberi quominus veniat, ſcribat illud ita maturè ad Superiorẽ Congregationis, aut ad alium Capitulum conuocantem per literas tutò perferendas, vt ab eo reſponderi poſſit, num illam excuſationem probet, & ſi non probet, ille in tempore adeſſe poſsit.

Si autem alicuius Monaſterii Superior fortè obierit, Supprior pro Superiore non

acce-

accedat ad Capitulum. Et ſi ille obierit intra ſex menſes proximè ante Capitulum, nullus alius delegetur: ſed expectetur Capitulum. Supprior autem Superioris defuncti locum teneat, vſque ad noui Prioris aduentum, niſi fortè Diſcretus fuerit electus.

Superior cuiuſque Monaſterij ſecum ferat ad Capitulum rationes omnium quæ in Monaſterio tempore adminiſtrationis eius accepta & expenſa ſunt, itemque Debitorum & Creditorum, Datorum & Emptorum, cauſis eorum adſcriptis explicatas, & à Senioribus Monaſterij ſubſcriptas, vt de toto ſtatu rei familiaris ſucceſſor eius poſſit edoceri.

Præter ſupradictos, alius prorſus nemo, niſi facultatem nominatim habuerit à Superiore Congregationis, ad Capitulum generale proficiſci audeat. Nec quiſquam abſens & qui conſeſſui Capituli non interſit, vocem habeat in eo.

Qui conuenturi ſunt ad Capitulum, eo tempore in viam ſe dent, quod illis commodè ſufficiat, vt recto itinere ad Capitulum contendentes cò pridie, vel tertio ante

te die, si è vicinis Monasteriis veniant, aut si è longinquo veniant, paucis diebus ante quàm Capitulum celebrandum sit, peruenire possint. Qui sine graui & legitima causa contra fecerit, arbitrio Capituli puniatur.

De tempore & loco celebrandi Capituli.

Celebretur Capitulum generale tertio quoque anno, quarta Feria post Pentecosten, idque in Monasterio quod à superiore Capitulo fuerit delectum.

Quod si in triennio intermedio ortũ fuerit aliquod impedimentum quominus in eo loco Capitulum haberi possit, Superior Cõgregationis cum assensu Seniorum Assistentium, Visitatorum, Procuratoris generalis, & ipsorum Prouincialium, si tempus patietur, alium locum Capitulo eligat.

Sed & interdum non expectato legitimo tempore Capitulum extra ordinem celebrandum erit: Vt si mortuo Superiore Congregationis, alter eligendus sit: aut si propter aliam grauissimam causam tẽpus ordina-

dinarium eius celebrationi constitutum expectari non posse videbitur.

Cum igitur res exegerit, vt extra ordinem Capitulum conuocandum sit, Superior Congregationis cum Senioribus Assistentibus idem sentiētibus de hoc iudicet. Cumque id necessarium esse duxerit, scribat ad omnes Superiores conuocandos tanto ante diem Capituli, quantum sufficiat, vt eorum ad ipsum responsis perlatis, alteræ literæ ipsius ad illos peruenire possint ante tempus proficiscendi ad Capitulum. Si tamen id spatium datum non fuerit, valeant nihilominus, rataque sint quæ in Capitulo gerentur.

Quod si tempore ordinario Capituli celebrandi casus aliquis eius celebrationem impedierit, sit ad Capitulum vsque prorogatum officium tum Superioris Congregationis, tum Seniorum Assistentium, aliorumque omnium Superiorum. Ac de hoc ipso quod Capitulum celebrari non possit, penes eos sit iudicium. Quibus, si fuerint Prouinciæ, Prouincialium accedat sententia, sic sanè vt ex maiori parte vocum ipsorum,

ſorum, quæ per literas accipiantur, res definiatur. Quod ſi id impedimentum nimis diuturnum futurum eſſe videatur, ijdem illi hoc eodem modo per literas quid opus ſit facto, conſtituant. Nec verò legitimum impedimentum cenſeri debet, quod non poſsint omnes conuenire, dum modò ex tribus partibus duæ poſsint.

Quid in primo conſeſſu Capituli fieri conueniat.

Congregatis ijs ex quibus conſtituendũ eſt Capitulum, cum eius inchoandi dies aduenerit, Superior Congregationis Miſſam de Spiritu ſancto cũctis Patribus præſentibus cantet. Qui & ipſi eodem die Miſſas priuatas de Spiritu ſancto celebrent.

Antequam in Concilium congregentur, ſignum Concilii detur pulſu alicuius tintinnabuli, cuius ſonus ab omnibus exaudiri poſſit. Idemque fiat, quoties congregabuntur. Quo audito nulla interpoſita mora omnes in Concilium conueniant.

Congregatis Patribus, imploratoque

O Spiri-

Spiritu ſancto (quæ precatio verbis in Rituali poſitis concepta ſit) qui præeſt Cœtui, quærat num plena & legitima videatur Cógregatio Capituli. De quo, ſi de tribus partibus Capitularibus plures duabus conuenerint, dubium non ſit. Tunc recognoſcatur quinam abſint ex ijs qui conuenire debuerint. Et cum quæſitum fuerit de abſentibus expectandis, quod maiori parti præſentium placuerit, vincat.

Quæratur de præſentibus, num quis eorum inhabilis ſit. Et ſi quis fortè repertus fuerit, excludi ne debeat, an habilis reddi, ſtatuatur.

Diſcreti proferant Literas Capitulorum à quibus delegati ſunt, quibus eos legitimè fuiſſe electos pateat. Illud autem teneatur, Neminem quantumuis legitimè impeditum, poſſe ius ſuffragii quod habet, in alterum transferre.

Superiores Monaſteriorum exhibeant Inuentaria ſupellectilis cuiuſque, rerumq. mobilium & immobilium ſui quiſque Monaſterii, diligenter confecta, & à Senioribus eorundem Monaſteriorum ſubſcripta.

Atque vt omnis occaſio præcidatur Capituli quaſi minùs legitimè congregati, impugnandi, eorumque quæ in ipſo decreta fuerint, pro irritis & nullis habendorum, qui ſecundum locum obtinet in Capitulo, abſoluat Superiorem Congregationis, aut eum qui præeſt in Capitulo, hac formula:

Autoritate Dei Omnipotentis mihi licet indigniſſimo conceſſa, ego te Abſoluo ab omni vinculo Excommunicationis, Suſpẽſionis & Interdicti, & à quibuſuis alijs Sententijs, Cenſuris, & Pœnis: & tecum ſuper quauis Irregularitate & Impedimento Diſpenſo, quatenus poſſum & tu indiges, Ad hoc tantùm, vt quæcunque per te fient in Congregationibus præſentis Capituli tempore habendis, rata & firma ſint, In nomine Patris & Filii & Spiritus ſancti. Amen.

Deinde Superior Congregationis, aut qui præeſt, eodem modo cæteros abſoluat his verbis:

Autoritate Dei Omnipotentis mihi licet indigniſſimo per Sedem Apoſtolicam conceſſa, ego vos omnes & ſingulos hic congregatos, & item omnes durante hoc

Capitulo nobiscum congregandos, ab omni vinculo Excommunicationis, Suspensionis, & Interdicti, & à quibusuis alijs Sententijs, Censuris, & Pœnis Absoluo: & cum ijsdem super quauis Irregularitate & Impedimento Dispenso, quatenus possum, & vos & illi indigetis, Ad hoc tantùm, vt omnia quæ in Cõgregationibus præsentis Capituli agentur, rata & firma sint, In nomine Patris, & Filii & Spiritus sancti. Amen.

Quid in alijs Consessibus fieri debeat, de Absolutione Officialium, & reddendis à quoque rationibus administrationis suæ.

His confectis, proximo Consessu absoluantur & deponantur omnes Officiales à Superiore Congregationis. Quod sic fiat.

Sedente Præside Capituli in sella sua in medio Seniorum Assistentium, cæteri omnes Officiales & Superiores Monasteriorũ humiliter in solum se prosternant. Ille autem dicat: Ego Frater N. humilis Superior

Con-

Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis, Ordinis Ciſtercienſis, autoritate Dei Omnipotentis mihi licet indigno conceſſa, Abſoluo, & Abſolutos eſſe pronuntio vos omnes præſentes Officiales & Superiores Cõgregationis noſtræ, & alios Abſentes ab adminiſtratione Monaſteriorum vobis cõmiſſorum. Tunc illi ſurgant, & in ſubſelliis ſecundùm ordinem ſuæ Profeſſionis ſeſſum eant: ſupra Diſcretos tamen. Qui & ipſi Ordinem Profeſſionis ſuæ teneant.

Poſt autem ex omni numero Capitularium eligatur Secretarius, vir grauis, & ad excipienda quæque Acta Capituli tum ingenio, tum manu promptus & idoneus. Qui Decreta omnia & Acta ab initio ad exitum vſque Capituli diſtinctè & ordinatè perſcribat. Eique ſi opus ſit, ad ſcriptionis commoditatem ſocius adiungatur.

His peractis, manente Superiore Congregationis cum Senioribus Aſsiſtentibus & Secretario tantùm, reliqui exeant.

Poſt autem qui egreſsi ſunt, ſuo quiſque ordine, in Capitulum reuocentur, hoc modo. Primi Monaſterij Diſcretus primus vocetur.

cetur. Ex quo cum quæsitum sigillatim fuerit, quem se gesserit Superior Monasterij eius in officio suo, & in omni rerum Monasterii tum Spiritualium, tum Temporalium administratione, respondeat summa fide & veritate. Tum si quod habet priuatum mandatum ab aliquo, vel aliquibus Fratrum, exponat.

His intellectis, cum Secretarius notauerit, si quæ videntur notatū digna, exeat Discretus, & Superior vocetur, & administrationis suæ rationem reddat. Cumque grauioribus quæ in eum dicta sunt, distinctè & sigillatim interrogatus responderit, Superior Congregationis cum Seniorum Assistentium consilio, prout expedire iudicauerit, eum reprehendat, obiurget, & pœnis meritis afficiat. Eodemque modo cum cæteris tum Discretis, tum Superioribus Monasteriorum agat.

Quæ cum peracta fuerint, Superior Cōgregationis vocatis omnibus Capituli Patribus, pauca præfatus ad sese ingenuè accusandum ex infirmitatis suæ conscientia, petendamque veniam à Capitulo, coram

omnibus tum Seniores Asſiſtentes, tum ſeipſum abſoluat formula quæ ſupra. Ac ſtatim tum ipſe, tum Seniores Aſſiſtentes ſeſſum eant cum aliis Patribus ſecundum ordinem Profeſſionis ſuæ.

De Electione Præſidis & Definitorum Capituli, & reddendis à Superiore Congregationis rationibus adminiſtrationis ſuæ apud eos.

Eueſtigio & ante Conſeſſus illius dimiſſionem ex omni multitudine Patrum Capitularium eligantur eo modo quem in Seniorum Aſſiſtentium electione deſcribēda conuenientiùs explicabimus, Præſes vnus, ac Definitores duo Capituli, qui Superioris Congregationis & Seniorum Aſſiſtentium vices gerant. Apud quos, aliis egreſſis, abdicatus Superior Congregationis reddat rationem adminiſtrationis ſuæ. Quo peracto, alii duo Definitores eadem ratione eligantur, idque (quod & in aliis duobus quos iam diximus, & in Secretario

ſeruari debet·) ex diuerſis Monaſterijs, aut etiam Prouinciis, ad ampliorem rerũ Congregationis notitiam, & ex grauioribus, & magis ſpectatæ virtutis Patribus. Ad quos quinque accedant Superior Congregationis abſolutus, & Procurator generalis: niſi fortè aliquod ex eorum perſonis impedimentum grauiùs prohibeat. De quo Definitorum iudicium ſit.

Atque hi ſeptem communi conſilio minora quæque Capituli cognoſcant, examinent, & definiant: grauiora Capitulo referuent. Curæ ſit etiam eis omnia quæ à Diſcretis, aut alijs allata ſunt, ad Capitulũ referre, & literas quæ mittuntur ad Capitulum, accipere. Sit prætere penes eos reijcere quæ referenda non videntur: ſi tamẽ is qui refert, nõ repugnat. Alioqui referãtur.

Poſsint etiam eorum qui ſcripſerint, nomina taceri; præſertim ſi ipſi id petierint; niſi Capitulum prohibuerit. Quæ maioris momenti ſunt, pridie quam tractentur in Capitulo, palàm proponantur.

Suffragijs ſecretis, & vſitata Calculorum ratione Sententiæ quæque ſtabiliantur in

Capitulo. Sitque perpetuum in Capitulo generali, vt quæ Sententia maioris partis fuerit, ea valeat. Quæ maior pars intelligatur comparatione totius Cœtus, non minorum partium. Quòd si paribus Suffragijs res suspensa fuerit, iterum ferantur Suffragia. Si adhuc paria sunt, ferantur tertiò: & Superior, seu Maior altero Calculo addito rem discutiat. Quod idem faciat in omni alio simili casu. Scrutatorum autem partes agãt in omnibus Capitulis Superior, seu Maior Capituli, & Vocalium postremus. Nec ante ineant hoc officium, quàm iurauerint se id fideliter & sine dolo præstaturos, eò videlicet modo qui in Electione Superioris Congregationis exponetur.

Si maiori parti Capituli placuerit certis Capitularium certas res cognoscendas & constituendas mandari, liceat.

Sententiam dicturi in Capitulo semel tantum dicant, nihil iterent. In re tamen magni momenti Præses iterum dicere petentibus, post omnes dictas sententias concedat.

Ad aliquam Sententiam stabiliendam

tum

tum demum ferantur Suffragia, cum Secretarius eam scripserit: non tamen in Libro. Scriptam autem recitet, vt intelligatur num rectè expressa sit ex mente Capituli. Semel autem Suffragiis confirmata mutari nullo modo posset, ne melioris quidem compositionis, aut elegantiæ causa.

Porrò vt religiosa modestia in dicendis Sententijs ab omnibus adhibeatur, hæc seruentur.

Qui mandato aliorum aliquid proponit, simpliciter vt accepit, proponat, nihil immutans, addens, aut detrahens: nec in vtram partem propensior sit, significet.

Absit inanis verborum copia, nec sine necessitate dilatetur oratio.

In loco & ordine quisque suo Sentētiam dicat: idque cum à Præside Capituli facultatem & benedictionem acceperit.

Placidè & quietè loquatur, nec magis contendat vocem, quàm loci amplitudo postulat.

Proba sit, & modesta oratio, nec in quēquam aculeata, nec cuiusquam contem-

ptum

ptum præ se ferens : gestus etiam omnis compositus & verecundus.

Non liceat cuiquam, cum aliter decretum fuerit, ac ipse senserit, adhuc aduersari, nec dicere sibi non probari quod decretum fuerit. Sed id in quod plures consenserint, rectū esse, sit omnibus persuasum.

Dicenti nullus obloquatur, nec quidquā quò minus liberè loqui liceat, dicatur, aut fiat.

Nulli inter se colloquantur, aut submissa voce mussitent.

Nemo, nisi facultate impetrata, discedat, aut moueat se loco suo.

De Electione Superioris Congregationis.

Cæteris quæ pertinent ad Capitulum confectis, reliquum est vt nouorum Superiorum Electio fiat : ac primò quidem Superioris totius Congregationis.

Sunt autem hic duo præmonenda. Vnum, vt ad hanc tam grauem, tantique momenti rem salubriter peragendam omni humana cogitatione & cupiditate seclusa, vnus-

vnusquisque in vnam Dei gloriam, vtilitatemque Congregationis intuens, non solùm omni ambitione & cupiditate honoris (qua duci Monachum flagitium sit) prorsus vacet, sed etiam ab omni alia propensione, aut alienatione quæ rectum iudicium impediat, purus & integer sit.

Alterum est, Neminem in Superiorem Congregationis eligi posse, qui non fuerit, aut Senior Assistens, aut Visitator, aut Procurator generalis, aut Prouincialis, aut denique Superior alicuius Monasterij per triennium. Similiter nec in Assistētem, Visitatorem, aut Procuratorem generalem, aut Prouincialem eligi quenquam posse, qui non fuerit vel Superior alicuius Monasterij, vel Supprior, vel Magister Nouitiorum, vel certè Secretarius Superioris Congregationis.

Vt autem ad ipsam Electionē veniamus, cum singulis Capitularibus singula nomina eorum qui in Superiorem Congregationis eligi possunt, in Schedulis scripta, data fuerint (quod eodem modo fiat, quem in Electione Discreti tradidimus) conuenia-

tur

tur in locum Capituli. Et post consuetas preces, pronuntiet Secretarius, In nominẽ Sanctissimæ Trinitatis Patris & Filii & Spiritus sancti ad Nominationem & Suffragia veniatur. Tunc Præses Capituli è Schedulis sibi datis eam seligat, in qua scriptum est nomen illius, cui suffragari in animo habet. Et duobus digitis prehensam attollens, vt videatur, in Vrnam quæ super Mensam imagini Crucifixi suppositam est, conijciat. Postea locum suum repetat. Idemque alij omnes faciant: primò quidem Definitores, deinde cæteri seruato ordine Professionis: Quo facto Præses Capituli & vltimus Capitularium (sicut fieri debere supra demõstrauimus) Scrutatores futuri, primò genibus flexis ante imaginem Crucifixi iurent in hæc verba singuli.

Testor Deum fidei & veritatis autorem, me Suffragiorum quæ tributa cuique fuerint, numerum verè renuntiaturum: & quãuis alicuius manum agnoscam, nemini vnquam patefacturum, & in hoc toto Scrutandi officio sine fraude & dolo bona fide versaturum.

Deinde,

Deinde, cum ad Mensam accesserint, vltimus Capitularium quem diximus, inspectante Præside, describat è Schedulis, tum nomina eorum quibus Suffragia contigerunt, tum numerum ipsum Suffragiorum quæ quisque habeat: ab ijs præcipuè ducēs initium, in quos plures consenserint. Ex quibus quo quisque Professione antiquior est, hoc priore loco ponatur. Idque in omni Nominatione & Scrutinio perpetuò seruetur. Tum verò pronuntiet ea nomina clara voce, sic vt omnes audiant. Si quis de tribus partibus Schedularum duas habere fuerit inuentus, is sine alio experimento Calculorum legitimus Superior Congregationis sit. Sin minùs, res ad Calculos redeat. Et idem ille Scrutator quem diximus, statim expeditis Calculis, binos singulis distribuat, alterum Album, quo Refragatio significatur, alterum Nigrum, quo Suffragatio declaratur. Qui quidem Calculi non plures illic sint, quàm vt ei distributioni sufficiant. Ac continuò nominet eum quem primum scripsit, vt de eo in Suffragium eatur. Et singuli ordine suo ad

Mensam

Menſam accedentes ſingulos Calculos Albos; aut Nigros in Vrnam coniiciant. Is tamen de quo agitur, non accedat, nec Suffragium ferat. Quod in omnibus Scrutinijs generatim ſeruetur. Cum omnes id fecerint, Scrutatores inſpiciant quot Suffragiis ille ſit expetitus. Et ſi quidem duas partes Suffragiorum è tribus tulerit, res confecta eſt: ille ſit Superior Congregationis. Si non habuerit; ſcribatur numerus Suffragiorum, quæ habuit. Et alii quo ordine ſcripti ſunt, proponantur: ac de ſingulis in Suffragium eatur: ita vt cui primo de tribus partibus Suffragiorum duæ contigerint, is Superior Congregationis ſit, cæteri miſsi fiant. Quod ſi nulli tantum Suffragiorum contigerit, pronuntietur quantum cuique contigerit. Et redditis cuique Calculis, iterum eodem prorſus modo Suffragia ferantur: ita nimirum, vt quo quiſque maiorem numerum Suffragiorum habuerit, hoc prius de eo Suffragia ferantur. Quod ſi ne tunc quidem cuiquam euenerit quantum diximus; Suffragiorum, tertiò idem repetatur: ea tamen lege, vt qui in ſupe-

ſuperioribus experimentis plus tribus Suffragijs non habuerint, excludantur. Si neque tunc res efficitur, quartò ferantur Suffragia, ijs quibus non plus quatuor Suffragijs contigerit, excluſis. Niſi fortè omnibus eadem ſit conditio. Quod ſi ſit, nullus excludatur. Ac ſi neque tunc duo trientes Suffragiorum vlli acceſſerint, is Superior Congregationis electus cenſeatur, in quē plura Suffragia concurrerint, ſi modò dimidium totius numeri ſuperent. Si verò (quod vix fieri poteſt) ne tunc quidem res explicatur, repetito ſcrutinio tandem exitum inueniet.

Electione peracta ſcribatur à Secretario Decretum his verbis conceptum:

Anno N. die N. Menſis N. in legitimo Capitulo generali ſecundum legitimam & præſcriptam rationem N. electus fuit Superior Congregationis Beatæ Mariæ Fulienſis, Ordinis Ciſtercienſis. Idque Decretum Præſes Capituli recitet: Aut, ſi is electus ſit, Definitor antiquiſsimus. Subſcribant Scrutatores & Definitores omnes, & ſigillo Congregationis obſignent. Nec fas ſit cuiquam,

quam, exceptis Scrutatoribus, Schedulas Electionis inspicere: quæ statim in ignem conijciantur. Idemque fiat semper in simili re.

Ei qui sic Electus fuerit, vt & reliquis Officialibus eligendis, non liceat officium demandatum detrectare, aut vlla ratione defugere, fiducia videlicet diuinæ benignitatis, quæ cum onus imposuerit, non potest vires ei sustinēdo necessarias denegare.

Cum primum electus Superior Congregationis declaratus est, omnes Capituli Patres eum summa humilitate & reuerentia salutatum eant, Præses, Definitores (quorum omnium officium desinit) & alij deinceps ordine suo quisque. Postea cum pulsu minoris alicuius tintinnabuli signum peractæ Electionis datum fuerit, conueniant cuncti Fratres Monasterij ad fores Capituli. Quibus adiuncti Patres Capituli conferant se cum illis in Ecclesiam, Canticum, Benedictus Dominus Deus Israel, decantantes. Ibique Deo gratias agentes summo animorum & vocum consensu concinant Canticum Te Deum laudamus. Ad-

dat qui antecedit ordine, versum Confirma hoc Deus &c. Quem cum iterum & tertiò repetierit, subiungat tres Orationes, nempe Deus qui corda fidelium, Prætende Domine famulò tuo, & Omnipotens sempiterne Deus qui facis mirabilia magna solus. Reliqui Fratres postea salutatione defungantur, vt supra.

De Electione Seniorum Assistentium, Visitatorum, & Procuratoris generalis.

Superiore Congregationis electo, sicut dictum est, ad generalium Officialium, videlicet Seniorum Assistentium, Visitatorum & Procuratoris generalis Electionem accedatur. Quam cum rectè fieri tantum intersit ad conseruationem Congregationis, quantum difficile dictu est (sunt enim ea officia præcipua vincula & firmamenta Congregationis) videat vnusquisque & in hac Electione, vt ab ijs affectibus qui plerunque tenebras animo offundunt, rectumque iudicium eripiunt, liber & vacuus, vnum Deum in hoc opere sibi ante oculos

proponat, & diuinum lumen, quo mens & ſua & aliorum dirigatur, piis precibus imploret. Sic autem fiat.

Primò ſcribant ſinguli manu ſua in ſingulis Schedulis, quem primum Aſſiſtentem fieri velint, iactentque Schedulas in Vrnam, vt ſuprà. Tum de Nominatis, ac primò de iis in quos plures conſenſerint, ferantur Suffragia per Calculos, vt ſuprà. Qui primus maiorem partem Suffragiorum habuerit, ille primus Aſſiſtens eſt. Quod ſi res non proceſſerit, iterum ferantur Suffragia: primò ſcilicet de iis qui plura Suffragia habuerint, vt ſuprà. Quod ſi nemo habuerit ſupra dimidium totius numeri, qui ad eum numerum propius acceſſerit, electus ſit. Similiter fiat in Electione alterius Aſſiſtentis, Viſitatorum, & Procuratoris generalis, mutatis quæ mutanda ſunt.

De Electione Prouincialium, & aliorum Superiorum cuiuſque Monaſterij.

Electio Superiorum cuiuſque Monaſterii, &, ſi Prouinciæ ſint, Prouincialium per

Superiorẽ Cógregationis, Seniores Aſſiſtẽtes, Viſitatores, & Procuratorem generalem tantùm fiat. Qui ſi propter alicuius abſentiam pauciores quàm ſex, fuerint, alius, & maximè, ſi fieri poteſt, qui eodem officio aliquando functus ſit, in eius locum ad huius Electionis effectum duntaxat, per Capitulum ſufficiatur.

De neceſſitatibus Monaſteriorum, aut Prouinciarum, deque perſonis quas parum norunt, diligenter inquiratur ab eis inter ipſos, adhibitis & auditis iis, qui proximè illis Prouincijs, aut Monaſteriis præfuerũt. Hoc autem ea cautione & prudentia fiat, vt & qui interrogat, neceſſaria tantùm interroget, & qui reſpondet, ad interrogata tantùm reſpondeat, verbum præterea non addat. Qui præter interrogata reſpondens aliquid in alterius infamiam dixerit, graui animaduerſione puniatur.

Eligantur dicti Superiores ex pluralitate Vocum. Quatum ſi quando par numerus fuerit, vincat pars in qua eſt Superior Congreg. Quòd ſi per Vota ſecreta fiat Electio, is Calculos Nigros & Albos binos habeat.

Fiat

Fiat hæc Electio hoc ordine, vt Superiores quorum officia maioris momẽti esse Superior Cõgregationis iudicauerit, priùs creentur. In primis autem Prouinciales, & proximè post eos Superiores Nouitiatuum.

Electis Superioribus, si qui Fratres in alia Monasteria transferendi erunt, Superior Congregationis cum eos qui nouissimè Superiores fuerint, & Discretos singulos audierit, si quid habeant quod ad eam rem de necessitate, aut opportunitate locorum cognosci expediat, cumque Monasteriorum negotia, personas, facultates, & alia huiusmodi diligenter expenderit; eam translationem, sicut opportunum iudicauerit, decernat.

Sed & alio omni tempore possit Superior Congregationis propter causam eiusmodi Fratrum migrationes ex vnó loco Congregationis in alium constituere.

Qui Capitulo generali interfuerint, disputationes quæ fortè in Capitulo interuenerint, non efferant, aut patefaciant. Quanuis enim Decreta Capituli palàm fieri de-

beãt,quæ tamen in illis constituendis disputata sunt,proferri fas non est. Ea etiam quæ diuulgata possent Congregationi, vel alicui personæ detrimentum afferre,perpetuo silentio obruantur.

De Vltimo Consessu & clausula Capituli.

Postremò Superiores constituti palàm pronuntientur à Secretário: eodemq́. tempore in suo ordine collocētur. Acta & Decreta Capituli promulgentur, & locus sequenti Capitulo generali destinatus.

Omnibus absolutis,cum ad GratiasDeo rite agendas tum Capitulares Patres, tum cunctus Monasterij Conuentus in Ecclesia Canticum Te Deum Laudamus, & preces ex ritu in exitu Capituli dicendas vnà piè decantauerint, Capitulum dimissum sit.

Capitularium quisq. primam quam dicturus est, Missam pro gratiis Deo agendis dicat, si ritus patiatur. Alioqui cum primùm licuerit.

Superior quisque Monasterij postulet à Secretario si quæ ad suum Monasterium

præcipuè ſpectantia Decreta ſint, in authentica forma ſibi deſcribi, poſt in Codicem ſui Monaſterij referenda.

Quæ Decreta Capituli in vſum conferenda & executioni mandanda ſunt, ea Superior Congregationis ex Actis Capituli per Secretarium fideliter trãſcripta in Cœtu cunctorum Fratrum Monaſterij promulganda curet, & eorum exemplaria, ſiue manu ſcripta, ſiue typis impreſſa, ad omnia Congregationis Monaſteria dimittat.

Ad extremum nouus Superior Congregationis cum pia exhortatione monuerit quæ pro temporum & locorum ratione monere viſum fuerit, dimittat Capitulum, & vt qúi diſceſſuri ſunt, primo quoq. tempore diſcedant, operam det.

FINIS.

AE Constitutiones in Capitulo generali Congregationis B. Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis, anno Domini millesimo quingentesimo nonagesimo quinto, mense Iulio, Romæ, in Oratorio S. Catharinæ Thermarum eiusdem Congregationis, à certis Patribus Capitularibus per Capitulum deputatis conditæ fuerunt, & in ipso Capitulo correctæ & approbatæ, ac tandem à Sanctissimo D. D. nostro Clemente Papa VIII. per Breue Apostolicum datum Romæ apud S. Petrum, sub annulo Piscatoris, die 8. Nouembris anni 1595. confirmatæ.

BRE-

BREVE
S. D. N. CLEMENTIS PAPAE VIII.

Quo hæ Constitutiones approbantur & confirmantur, & Congregationi B. Mariæ Fuliensis, Ordinis Cisterciensis traduntur obseruandæ.

CLEMENS PP. VIII.

Ad perpetuam rei memoriam.

X debito pastoralis officij diuina nobis dispositione commissi ad ea per quæ personis Deo dicatis, præsertim verò Regularibus certa piè & cũ ædificatione proximi viuẽdi norma traditur, & Regularia loca antea laxiora reformationem

nem suscipiunt, libenter intendimus, & his quæ prouidè statuta atque ordinata fuisse dicuntur, dum à nobis petitur, Apostolici muniminis adijcimus firmitatem. Cùm itaque hoc anno M.D.XCV. Constitutiones quædam ac declarationes in Regulam S. Benedicti à dilectis filijs Monachis Congregationis B. Mariæ Fuliensis, Cisterciensis Ordinis in eorum Generali Capitulo hic in Vrbe congregatis, seu quibusdam ipsorum, ratione ad eorum Institutum & Disciplinam accommodata conditæ, & in eodem Capitulo lectæ & comprobatæ, ac nobis præsentatæ fuerint, ipsiusque Congregationis Fuliensis nomine nobis fuerit humiliter supplicatum, quatenus hasce Constitutiones & declarationes confirmare & approbare de benignitate Apostolica dignaremur: Nos verò illas Venerabili fratri Ludouico Archiepiscopo Mõtis Regalis, & bo. mem. Audueno Episcopo Cassanensi, Apostolicæ Visitationis nostræ in Alma Vrbe Adiu-

toribus & operarijs, videndas & recognoscendas, ac sicubi opus foret, emendandas dederimus: Demum ipsi, Constitutionibus & declarationibus huiusmodi diligenter & accuratè per eos visis & perpensis, renuntiauerint nobis eas sacris Canonibus & Concilij Tridentini Decretis minimè aduersari, & nihil in eis nisi pium, sanctum, & ipsius Congregationis rationibus & vtilitati accommodatissimum contineri: Nos igitur cupientes vt hæ Constitutiones à dictis Monachis toto studio obseruentur, ac volentes ipsam Congregationem, & illius Generalem, omnesque alios Superiores ac Monachos specialibus fauoribus & gratijs prosequi, necnon à quibusuis Excommunicationis, Suspensionis & Interdicti, alijsque Ecclesiasticis Sententijs, Censuris & Pœnis a Iure, vel ab homine quauis occasione, vel causa latis, si quibus quomodolibet innodati existunt, ad effectum præsentium duntaxat consequendum, harum serie absoluentes, &

absolutos fore censentes, necnon Constitutionum & declarationum prædictarum tenores & qualitates, ac si insertæ forent præsentibus, pro expressis & insertis habentes, huiusmodi Supplicationibus inclinati Constitutiones & declarationes prædictas Autoritate Apostolica tenore præsentium perpetuò approbamus & confirmamus, eisque plenæ, perpetuæ & inuiolablis firmitatis Apostolicæ robur adijcimus: Supplentes omnes & singulos tam Iuris, quàm Facti, ac etiam Solennitatum quarumcunque defectus, si qui interuenerint, aut interueniße dici posint in eisdem. Et nihilominus omnibus & singulis dictæ Congregationis Fuliensis Superioribus, Monachis, Monialibus, Nouitijs, & personis religiosis autoritate & tenore prædictis mandamus & in Virtute Sanctæ Obedientiæ præcipimus, quatenus easdem Constitutiones libenter suscipiant & amplectantur, ac tanquam legem & normam vitę suæ inuiolabiliter

obser-

obseruent. Cuius tamen Præcepti vi nolumus, nec intendimus vt si quis eorum contra dictas Constitutiones deliquerit, alij Pœnæ, quàm quæ in dictis Constitutionibus comminatur, subiaceat, neque obligetur. Decernentes propterea Constitutiones ipsas nullo vnquam tempore abrogari, rescindi, aut in aliquo immutari, vel alterari posse, nisi modo & forma in ipsismet Constitutionibus præscriptis: ac irritum & inane quidquid secus super his à quoquam quauis autoritate scienter, vel ignoranter contigerit attentari. Non obstantibus Constitutionibus & Ordinationibus Apostolicis, cæterisque contrarijs quibuscunque. Datum Romæ, apud Sanctum Petrum, sub Annulo Piscatoris, die VIII. Nouembris. M.D. XCV. Pontificatus nostri anno quarto.

M. Vestrius Barbianus.

INDEX CAPITVM Regulæ S. Benedicti, ad quam hæ Constitutiones accommodantur.

INDEX

Rerum præcipuarum quæ in his Constitutionibus continentur.

A

L

M

N

P

do

FINIS.

